

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 37 / Ocak 1985 / 2.-DM

1985 HALKIMIZIN DİRENİŞ MÜCADELESİNİN DAHA DA GELİŞİP GÜÇLENDİĞİ YIL OLACAKTIR!

Devrimci Direniş Eylemlerimiz Yükseliyor Sömürgeci-Faşist Ordunun Paniği Artıyor

15 Ağustos eylemleri ardından, her alanda bir çalkalanma yaşanıyor. Kürdistan'da halk kitleleri eylemlerin yeni bir dönem ilanı olduğunu giderek daha derinden kavrayarak, gelişmeleri coşkunlukla karşılar. Türkiye'de halk kitlelerinin ilgi ve destekleri de gözle görülen bir artış gösteriyor. Türkiye'de de artık emekçi halk kitlelerinin gözleri ve kulakları kendileri açısından umut olarak gördükleri Kürdistan'da.

Emekçi halklarımız üzerinde böylesine bir etkiye yol açan son gelişmeler, düşman cephesindeki çalkalanmaları da her düzeyde artırmış durumda. Bu hükümet ve "parlamento" içindeki didişmelerden, ordu içinde her türlü gizleme çabalarına rağmen açığa çıkan çatışmalara kadar kendini yansıtmıştır. Türk burjuva iktidarının sözcüğüne "sarsılmaz birliği ve gücünün" sembolü olarak gösterilen ordu, açığa çıkmıştır ki, sömürgeci Türk burjuvazisinin hakimiyetinin güvencesi olmaktan çok uzaktır. Tersine şimdi o, sömürgeci Türk burjuvazisini en çok düşündüren, her alandaki sorunlarının adeta yığılmış bir toplamını yansıtan çelişki ve çatışmaların ana merkezini oluşturmakta ve bu nedenle de bu sınıfın güvenle baktığı değil, her an kendi aleyhine dönecek bir silah

olarak karşısında rahatsızlık duyduğu bir parçası olmaktadır. Bu kaygı rejimin lideri pozisyonundaki Kenan Evren'den, askeri ve sivil birçok temsilcisinin ağzından defalarca ve çeşitli biçimlerde itiraf edilmiştir. Kenan Evren, "mehmetçik"lerine sık sık seslenerek, "birlik ve bütünlüğün, vatan topraklarının

kabul ettikleri ordunun gerçekte yaşadığı iç çürümüşlük, yaşanan siyasal gelişmelerin doğrudan bir sonucu olarak ordu içinde de aynı çatışmaların yaşanıyor olmasıdır. Kemalizmin ve günümüzde onun ulaştığı son biçim olarak beliren faşizmin ideolojik etkinliğinin ve

Devamı 2. sayfada

koruyucu kahramanları" olduklarını her defasında hatırlatma gereğini duyarken, onu güdümlenen şey içinde en büyük güvence

4. YILINDA SERXWEBÛN GERÇEKLİĞİ

Günümüz Kürdistan'ında devrimci direnişin saygın sesi olan Serxwebûn, yurt dışında yayınlanışının 4. yılına girdi. Ülke içinde 1978'den 80'e kadar çok zor koşullar altında yayınlanan Serxwebûn; 1982'den itibaren aralıksız olarak yurt dışında çıkmaya devam ediyor. Özde ve biçimde giderek güçlenen Serxwebûn, 3. yılını başlarıyla tamamlayıp 4. yılına girdiği bu aşamada halkımızın devrimci düşünce ve eylem alanında sorunlarını ortaya koymada ve çözmeye küçümsenmeyecek rolleri yerine getirmenin onurunu yaşamaktadır.

Serxwebûn gerçekliği, çağdaş ulusal kurtuluş sürecinin güçlü bir sesi olarak, doğduğu ortamın çeşitli zorluklarını da beraberinde yaşamaktadır. Bu durum, onun güçlü muhtevasının, kendine has bir çok olgunun, araç-gereç vs. gibi sorunların izahını gerektiriyor. Bu sorunların doğru bir tahliline yönelirken, gerçeklikten kopmamak için, yöntem olarak, yayının sesi olduğunu iddia ettiği somut durumundan kesinlikle yakınmamak gerekiyor. Gerek sorunların derinliğine kavranışında ve gerekse çözüm yollarına doğru gitmek açısından hatalı ve abartmalı görüşlere varmamak için, hangi somut üzerinde hareket edildiği bilinmek, irademiz dışında oluşan objektif koşulların ne olduğunu bilince çıkarmak zorunludur.

Kürdistan ülkesi ve Kürt halkı, bugün herkesin rahatça görebileceği gibi çok ağır koşulları yaşamaktadır. Bu koşulları ister gerici isterse ilerici anlamda olsun çağımız güçlerinin kendileri sözkonusu olduğunda kabul etmediği bir gerçekliktir. Kürdistan, emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi güçler için inkar edilmesi gereken ve bunun için en barbar baskı biçimlerinden en ince sahtekârlıklara kadar her yöntemi denendiği bir gerçeklik iken; ilerici insanlığın da, kendi gündemlerinde baş sırayı tutan sorunlardan biri olduğu halde doğru enternasyonalist yaklaşımı gösteremedikleri bir gerçekliktir. Öyle ki, çağımızın bu ilerici güçleri, bu ülkenin ve halkın gerçekliğine son derece ihmalkâr yaklaşmakta, uluslararası koşulların elverişli olmadığı iddia edilmekte, fakat esas olarak da ülke somutunun içinde bulunduğu konumdan ötürü gereken ilgi ve desteği sunamamaktadırlar. Uluslararası kamuoyunun gerçekliğimize karşı yoğun bir bilinçsizlik, yadsıma, tabii ki, bunun sonucu olarak da gereken ilgi ve desteği gösterememe durumu içinde olduğu inkar edilemez. Fakat bu, hiç bir gerekçeyle mazur gösterilemeyecek bir durumdur.

Devamı 7. sayfada

Parti Saflarında Her Türlü Liberalizme Karşı
Mücadele, Ulusal Direniş Mücadelemizi
Daha da Güçlü Kılacaktır!

«Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerle malû olanlar, düşmanın yenilebileceğini ve direnişin zafer kazanacağını lafta kabul etmelerine karşın, öзде buna inanmamaktadırlar. Bu yüzden de geleceğe karşı karamsar ve kayıtsızdılar, geleceğin güçlü yarattılabileceğine dair inançları zayıftır. Bu nedenle de pratik adımları çok gevşek ve istikrarsızdır. Planlama ve diğer örgütlenmeden yoksundurlar ve geleceğe hükmetmede oldukça güçsüzdürler.

Halkın engin gücüne, Partinin güç kaynağı olduğuna, siyasal çizginin yaratıcı özelliklerine inanmama, inanışa bile onu hayata geçirmede yetersiz kalma biçiminde kendini ortaya koyan saflarımızdaki mevcut olumsuzluğu, varlığını tehdit eden yakın bir tehlike değil, ama Partiyi içten kemirerek, sağ bir eğilime zemin hazırladığını, düşman güçlere malmaze sunduğu ve Parti olanaklarını heder edip, onu oyalandığı için, daha çok geleceği (tümü gelişmelerle olduğu gibi, daha büyük zorluklarla da yüklü olan) tehdit eden en tehlikeli bir sağıcılık olarak değerlendirmek gerekir.»

Yazısı 12. Sayfada

Karakoçan'ın Yeniden İşgali Sömürgecilere Pahalya Maloldu 8 Ölü, 9 Yaralı!

15 Aralık'ta karın düşmesi ile birlikte sömürgeci güçler alanımızda geniş kapsamlı bir operasyona giriştiler. Hozat jandarma alayı ve çevre illerden getirilen özel birliklerin sürdürdüğü operasyonun ağırlıklı bölümü Karakoçan ile Mazgirt, Nazimiye ve Kiği'nin bazı kesimlerini içersine alan Peri suyunun civarında yoğunlaştı.

Operasyona katılan sömürgeci koluk kuvvetlerinin kesin sayısı bilinmemekle birlikte, tüm alanı aynı anda arama-taramadan geçirmeye yetecek kadar sayının varlığı dikkate alınrsa, binlerce askerin katıldığı kendiliğinden anlaşılmaktadır.

Bir bütün olarak yöre halkının hedeflendiği operasyonda, sömür-

Devamı 15. sayfada

YURTSEVERLER HAKKINDA İSTENEN İDAMLAR NEYİ HEDEFLİYOR?

15 Ağustos direniş eylemlerinin başlarıyla gerçekleştirilmesinin ardından, Kürdistan genelinde ve özellikle de Siirt, Mardin, Hakkari yörelerinde azgın bir terör ortamı yaratan sömürgeci-faşist kolluk kuvvetleri, operasyon ve katliamlarını ayıyuka çıkarmış, yaklaşık 4 ay boyunca sürekli-geceli gündüz-lü- yapılan arama-taramalarda, şüphelenilen ve yurtsever özelliklere sahip olan yüzlerce insanımızı tutuklayıp, zindanlara doldurmuşlardır.

Tüm dünya kamuoyunun da yakından tanık olduğu gibi, eylemlerin hemen ardından şaşkına dönen faşist yönetimin en yetkili devlet adamları, yöreye sıra sıra "geziler" yapmışlar ve bu "geziler"le ülke-

Antep Cezaevindeki PKK'li Savaş Esirleri Direnişe Geçtiler.

15 Ağustos eylemleri ardından sömürgeci faşist Türk devleti, cezaevlerindeki esir devrimciler üzerinde uyguladığı baskıların dozunu arttırmaya başlamıştır. Bir yandan görülen davaları hızla sonuçlandırıp idam cezaları yağdırırken, bir yandan da şiddetlendirdiği psikolojik ve fiziki işkence yöntemleriyle devrimcileri ya teslim olma ya da yaşamlarını yitirme tehlikesiyle karşı karşıya getirmek istemektedirler.

Bu özel baskı yöntemlerinden bir tanesi olan devrimci tutukluları

Devamı 22. sayfada

İstenilen İdamlar, Savaşçı Direniş Gücümüzün Temelini Oluşturan Yoksul Köylülüğe Verilmek İstenen Bir Gözdağıdır!

mizde gelişen mücadeleyi ve halkı bulmuşlardır. Halkımızın bu devrimin bu mücadeleye karşı olan rimci çıkışı coşkuyla karşıladığını tavını yakından izleme fırsatını

Devamı 22. sayfada

VERİLEN İDAM KARARLARI 15 AĞUSTOS ATILIMINA KARŞI TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN TAKINDIĞI SİYASİ BİR TUTUMDUR

●PKK-Birecik Grubu Davasında 6 Savaş Esirine Verilen
İdam, Faşist Yargıtayca da Onaylandı

Erzurum'da Görülen PKK Davası sonuçlandı

●D.Ali Küçük'e Yeniden İdam Cezası Verildi

1979'dan Bu Yana Devam Eden PKK-Ankara Davası Sonuçlandı ve

●PKK Savaşçısı Mümin Ağcakaya'ya
İdam Cezası Verildi!

(YAZISI 3. SAYFADA)

Devrimci Direniş Eylemlerimiz...

Baştafı 1. sayfa

ruh karanlığının en çok hakim hale getirilmeye çalışıldığı ve yönetim kademelerinde bu ruhun ağır birer temsilciliğinin yapıldığı ordu, tüm bu çabalara ve ağır baskılara rağmen, bu ideolojik etkinliğin ordunun tabanı denilebilecek askerler üzerinde bile sağlayamamaktadır. Tam tersine kendileri de halkımızın emekçi sınıflarından gelen ve angarya usulü Türk burjuva egemenliğinin hizmetine ve hem hayatlari hiçe sayarak ve hem de kendi çıkarlarına silah doğrultulmam, istenerek koşulan erler, üzerlerinde uygulanan hakaret ve baskılar, kendileri araç kullunarak yaptırılmak istenen işkence, cinayet, katliam ve soygunları bizzat yaşayor olmanın doğrudan etkileri altında, faşist sömürgecilğin bütün özelliklerini en yakından tanımakta, belki de birçoğu dışında normal yaşantı içindeyeğin göremedikleri, ya da inanmadıkları burada görüp inanmakta, bu ise onların rejimin karşısına büyük bir kin ve öfkeyle çıkılmaları sağlayan köklü bir eğitim olmaktadır. Yani sömürgeci faşist rejim, kendisinin bir güvençli olarak gördüğü ordu da gerçekte siyasal, toplumsal, kültürel vs. her alandaki çürümüşlüğüne kaçınılmaz biçimde ve en derinden yaşarken, doğal olarak böyle bir bunye içerisinde alınan erler de rejimi daha yakından ve net olarak tanıma olanağına kavuşmaktadır. Sömürgeci Türk burjuvazisinin geçmiştin bu yana çok övündüğü ordunun sarsılmaz disiplininin, gerçekte faşist burjuvazinin emekçi halklarımız üzerinde hiçbir kural ve yasa tanımayan, insan haysiyet ve onurunu hiçe sayan, onları kendi egemenliği için beyinsiz ve yüreksiz köleler halinde koşturmayı amaçlayan insanlık dışı bir zor ve baskı sistemi olduğu şimdi herkes tarafından daha anlaşılır kılınmıştır. 15 Ağustos eylemlerinin bilicilere dayattığı halk çıkarlarımız ve bunların nasıl elde edilebileceğinin yaşamın içinde gösterilmesi, kaçınılmaz etkilerini Türk burjuva ordusu içinde de gösterdi ve subay ve askerler arasında daima varolan karşılıklı kinin sınıf muhtevası açığa çıkararak, askerler silahlıların subaylara çevirmeye başladılar. Yine, halklarımız arasında sömürgecilğin yarattığı inkar temelindeki sahte birliğe, halkımızın yadsınmasına karşı, ilk güçlü tepkiler de ordu saflarında belirdi ve Türk asıllı bir çok asker Kürt halkının maruz bırakıldığı sömürgeci vahşete karşı kardeşlik bayrakları kaldırarak silahlılarıyla birlikte firar edip HRK saflarına koştu. Ama öte yandan, korüklenen şovenizmin etkileri de yine en belirgin biçimde orduya görüldü. Türk-Kürt ilişkisi korüklenerek, ve bizzat subaylar tarafından Kürt askerlere hakaret ve işkencelerle bulunulacak ve yine Türk askerler bilinçli bir biçimde Kürt askerlere karşı kıskırtılarak birbirine düşürülmek ve dolayısıyla Türk burjuvazisi kendi ideolojik ve askeri etkinliği altında kendi sınıf çıkarları için birlik oluşturmaya çalıştığı askerler arasında, subaylarla (özü rejime karşı olan) karşı birliğin yaratılmasını önlemeye çalışılmaktadır. Korüklenen bu çelişkilere nedeniyle de, gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'ın bir çok alanındaki askeri birlikler içerisinde çeşitli zamanlarda çatışmaların çıktığı, bir çok Kürt asıllı askerin subaylar tarafından kurşuna dizildiği, ya da tek tek ve toplu olarak gözetilme alınıp sürgün edildikleri şimdilik açığa çıkan gelişmelerdir.

Ordu içindeki Çatışmalar Gizlenemez Boyutlara Ulaştı!

Ulusal direnişin dağlar ve ovalarımızdaki kılıcı olan 15 Ağus-

tos devrimci atılımı ardından, alınan haberlere göre Kürdistan'ın çeşitli yerlerine üslenmiş bulunan askeri birlikler içerisinde çeşitli çatışmalar olmuştur. Boyutları oldukça büyük olan ve fakat asıl olarak siyasal açıdan büyük anlam taşıyan bu çatışmalardan bazıları şöyledir:

- Aralık 1984'te Kürdistan'ın Cizre kazasında bir astsubayın ağır hakaretlerine uğrayan Urfalı bir asker, üzerindeki G-3 marka silahını atesleyerek komutanını öldürmüştür. Hemer ardından olay yerine gelen bir yüzbaşı ise adı geçen askeri tabancayla vurarak öldürmüştür ve olay tüm bir taburu sararak büyümüştür. Subayların kıskırtılması Türk-Kürt ilişkisine büründürülen çatışmanın çok uzun sürdüğü, çok sayıda ölü ve yaralının olduğu söylenmektedir.

- Yine Aralık ayı içerisinde, aynı olayın bir devamı olduğu ihtimali ileri sürülen farklı çatışmalar da yaşanmıştır. Yaralı olarak Kamışlı'ya getirilen 1 yüzbaşı, 1 üstteğmen ve 2 asker burada ölmüş, ancak nasıl öldükleri konusunda bir açıklama yapılmamış ve olay gizlenmeye çalışılmıştır. Yine Nusaybin'den Diyarbakır'a çok sayıda yaralı askerin götürüldüğü ve içlerinde ölenlerin de olduğu söylenmektedir. Olay halen de titizlikle gizlenmeye çalışılmaktadır.

- Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, kanlı iktidarı sürdürmek için her biçimde kullanma hakkını kendinde gördüğü ve sadece böyle bir araç gozüyle baktığı askerler üzerinde baskılarını, özellikle Kürdistan'da daha da artırdı. Askerlerin yakın arkadaşlık kurmaları, toplu konuşmaları yasak. Özellikle bünyesine aldığı halk çocuklarını robotlaştırmak olan ordu, askerlere tam bir hayvan muamelesi yapıyor. Onları halkı katletmek, talan etmek, soygun ve çapullar için kölelere saldırtıyor ve "terörist" avı adı altında kendi kardeşlerinin kanını dökmeye zorluyor. Ancak, askerler de artık kendilerinin nasıl kullanılmak istendiğini daha açıkça görüyorlar ve ordudaki firarlar hızla artış gösteriyor. Şemdinli'de sayıları henüz kesinleşmeyen bir grup Türk asıllı askerin silahlarıyla birlikte firar ederek, HRK'ye katılmaları bunun en anlamlı örneği olmuştur.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve acıktan öldüğü öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Kürt ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulmuş bir köleden başka bir şey değildir.

HRK'nin Halk Adına Hesap Soran Namlulan, Düşman ve İşbirlikçilerine Soğuk Terler Döktürüyor!

Halkımızın silahlı direniş gücü HRK, Kürdistan'ın dörtbir yanında geliştirdiği eylemlerle direniş bayrağını her gün biraz daha yükseltiyor. Eylemler faşist ordu birlikleri ve ajan yapıyı hedeflediğinden, Kürdistan'da düşman artık her gün artan bir tedirginlik ve moral bozukluğu yaşıyor. HRK savaşçıları nerede, ne zaman ortaya çıkıp hangi askeri birliğe saldıracakları, ya da hangi ajanı işlediği suçlardan ötürü cezalandırılacağı, düşmanın tek düşüncesi ve tabii ki korkulu rüyası durumunda.

Geçmişte devletten aldıkları destek halka kan kusturan ajan ve muhbirler de şimdi suçlarını nasıl örtteceklerini, ya da nasıl kaçıp canlarını kurtaracaklarını hesabını ya-

pyorlar. Ajan ve muhbirler çok iyi biliyorlar ki, halka karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktır. HRK'nin halk adına hesap soran namluları, düşman ve işbirlikçilerine soğuk terler döktürüyor.

Ajan ve muhbirlerin başına gelenlerden birkaç örnek:

- Ekim 1984'te Uludere'nin Robaski köyünden meşhur ajan Casimê Casim, HRK güçleri tarafından esir alınarak, üzerindeki 14'ü tabanca ve bir av tüfeğine el konulmuştur.

- Eylül 1984'te, Uludere yöresinde azıllı ajan olarak tanınan Ömerê Quato, HRK tarafından ölüme cezalandırılmıştır.

- Kasım 1984'te, Şırnak'ın Gelin-dar köyünden Hacı Namet adındaki ajan, suçlarının cezasının ölüm olduğuna bildiğinden korku içinde metropole kaçmıştır.

- Kasım 1984'te, HRK güçleri Eruh'un Reşina köyünde ilk önce köylüleri toplayıp konuşmuş, ardından ise köyün ajanı Osman'ın evini basmışlardır. Ancak, ajan Osman evde olmadıği için şimdilik kurtulmuştur.

- Halk Bitlis'te de bazı ajanların vurulduğunu söylemektedir.

- Kasım 1984'te, HRK güçleri, Eruh'un Oval köyünde oturan yörelin meşhur ajanı Xurşo'nun evine baskın düzenlemişlerdir. Köyün dışına çıkarılan ajan Xurşo, burada köylülerin de onayıyla kurşuna dizilmiştir.

- Aralık 1984'de HRK güçleri, Siirt-Xisêr (Pervari)'de Garisa aşiretinin reisi ve işbirlikli olan Reşit ağanın evine baskın düzenleyerek, ölüme cezalandırmışlardır.

HRK güçleri ajan ve muhbirlere yönelik bu cezalandırma eylemlerinin yanısıra, sömürgeci-faşist ordu birliklerine karşı da bir dizi baskın ve propaganda eylemleri düzenlemişlerdir. Yine kurulan pusularda çok sayıda sömürgeci asker imha edilmiştir. Elimize ulaşan bilgilerle göre düzenlenen bu eylemlerden bazıları şöyledir:

- Ekim 1984'te, Siirt-Eruh arasındaki Binweris köprüsünde akşam saatlerinde pusu kuran HRK güçleri, pusu alanından geçmekte olan askeri cemsedeki 1 başçavuş, 1 çavuş ve 1 askeri imha etmiş, cemsede bulunan silah ve mühimati kamulaştırmışlardır.

- HRK güçlerinin Ekim 1984'te Siirt merkez polis karakoluna düzenledikleri baskında üç polis öldürülmüştür.

- Ekim 1984'te Eruh-Pervari civarında, ihbar üzerine devrimci savaşçıları takibe çıkan bir askeri birlik, takip ettiği HRK güçlerinin pususuna düşmüş ve 2 subayla 4 asker imha edilmiştir. Sozkonusu askeri birliğin silah ve cephaneleri HRK savaşçıları tarafından kamulaştırılmıştır.

- Kasım 1984'te, Midyat Kerboran'da ajan Tevliko'nun evine baskın düzenlemek üzere adı geçen alana giden HRK güçleriyle sömürgeci ordu birlikleri arasında bir karşılaşma sonucu çatışma çıkmış ve bu çatışmada bir asker ölmüştür.

- Aralık 1984'te, subayelbiseleri given HRK savaşçıları Şırnak'ta askeri eğitim alanına girmek, alanda bulunan tüm askerleri esir almışlar, yaptıkları propaganda konuşmasından sonra askerler üzerinde bulunan 15-20 civardaki silahlı kamulaştırarak alandan ayrılmışlardır.

- 400 kişilik komando ekibi Diyarbakır'dan Siirt'e kadar yaptıkları yaya operasyon sırasında HRK güçlerinin pususuna düşmüşlerdir. Çıkan çatışmada sömürgecilerin onlarca ölü ve yaralı verdikleri bildirilmektedir.

- Aralık 1984'te HRK güçlerinin

Kars'ta Sömürgeci-Faşist Baskı ve Operasyonlar Devam Ediyor!

15 Ağustos devrimci atılımından sonra geliştirilen eylemler karşısında içine düştükleri acizlik ve devrimci direniş mücadelemizden duydukları korkunun yolaçtığı kudurganlıkla daha da azgınlaşan faşist-sömürgeci güçler tüm Kürdistan'ı kapsamına alan yoğun operasyonlara giriştiler.

Kürdistan'ın SSCB ile sınıra olan tek yöresi olması, stratejik ve engebeli olması, yöreyi sosyalist sisteme, Kürdistan ve bölge halklarının kurtuluş hareketlerine karşı bir gerici üs durumuna getirmek istemesi ve, etkenlerden dolayı, öteden beri sömürgeci Türk devletinin en çok üzerinde durduğu alanlardan biri durumunda olan Kars yöresinde 12 Eylül sonrası faşist yönetime geliştirilen uygulama ve operasyonlara değinin muhtelif yazılara gazetemiz Serxwebün'un çeşitli sayılarında yer verilmiştir. Bizim bu yazımızda üzerinde duracağımız uygulamalar, daha çok 15 Ağustos devrimci eylemlerinden sonra, yani Eylül 1984'ten bu yana geliştirilen uygulamalardır.

Kürd'ü, Azeri'si, Türkmen'i ve yerlisiyle gelişmekte olan devrimci direniş mücadelemize, halkın geniş sempati duymasından ve destek vermesinden korkan sömürgeci-faşistler, 15 Ağustos eylemlerinden kısa bir süre sonra, eylemlerin halkta yarattığı olumlu etkiyi, sevinç ve coşkuyu ortadan kaldırmak, benzer eylemlerin yörede gelişmesini engellemek için uygulamalarına hız verdiler. Bunu, eylemler sonrası bir çok sömürgeci-faşist devlet yetkilisinin peş peşe Kürdistan'a özellikle de sınır kentlerine düzenledikleri gezilerin kapsamına Kars yöresini almalarından da çıkarmak mümkündür. Her ne kadar, cunta başı tarafından Kars'ta yapılacak için ağırlıklı olarak diğer konulara yer vermişse de, akabinde meydana gelen olaylar, yoğunlaştırılan operasyonlar da bu gerçeği (halkın devrimcilere verdiği destekten duyulan korku ve bunun engellenmesi için teşvighalan oyunları) açıkça ortaya koymuştur. Yoksa cunta başı Kenan Evren sahtekarca beyan ettiği gibi, yöreye "başlık parasını ortadan kaldırmak", "kan davalarına son vermek" için gitmemiştir. Her şeyden önce aynı gezinin asıl amacı ve Evren'in aynı gezideki konuşmaları, bunu yansıtmaktadır. Ayrıca O, kan davalarının ve halkın birbirini vurmasının son bulmasından da yana değildir.

Çünkü, bu tür olayların bizzat devlet tarafından çeşitli vesilelerle kışkırtıldığı artık sıradan bir çok insan bile bilmektedir. Ama O, sanki hiç bir şey yokmuş gibi halkın dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışmış, devrimci eylemlerin yöre halkı üzerindeki olumlu etkisini ortadan kaldırmak için sahte vaad, tehdit, demogojide bulunmuştur. Oysa asıl amaç, Kürdistan'ın diğer yörelerinde olduğu gibi bu alanda da devrimci eylemlerin etkisini kırmak için geliştirilmek istenen tedbirler, yerinde denetlemek ve çeşitli yöntemlerle halkı mücadleden alıkoymaktır.

Nitekim yörede ajan-muhbir faaliyetlerine ve milis örgütlen-

mesine hız verilmiş, arama ve operasyonlar yoğunlaştırılmış ki bu arama ve operasyonlarda, Şenkaya, yöresinde iki yoldaşımız, çıkan çatışma sonucu şehit düşmüş, yine birçok devrimci-yurtsever insanımız sudan gerekçelerle yakalanıp, tutuklanmış, ajanlaştırmaları yolunda bir çok insan tehdit edilmiş, yöre halkı hakkında geniş bir istihbarat girilmiş, şüpheli görülen insanların adres ve fotoğrafları alınmış, askeri tatbikat ve gövde gösterilerine yoğunluk kazandırılmış, bir çok karşı-devrimci faaliyeti geliştirilmiştir. Ama tüm bunlara rağmen dağıtılan bildiri, yürütülen ajitasyon ve propaganda ile devrimci eylemlerin ve mücadelenin sesi en ücra köşelere kadar ulaşabilmiş (ki sömürgeci basın ve yayın araçlarının çarpıtması haberleri bile halkın gerçeği duymasına neden olmuş) ve eylemler yöre halkı üzerinde derin bir etki, sevinç ve güven yaratmıştır. Her köyde, kahvede ve evde eylemlerden bahsedilir olmuş, eylemler sırasında ve sonrasında "o çok görkemli ve güçlü" gösterilmeye çalışılan Türk ordusunun nememen kol ve çürük olduğu her türlü çarpıtma ve aldatmacaya karşı kulaktan kulağa yayılmış, eylem bölgeğinin çok uzagında olan yöredeki askeri karakolların telaşı, karakolların etrafının kum torbaları ile çevrilmesi, nöbetçi ve karakollardaki asker sayısının artırılması vb. halkın alay konusu olmuştur.

Yörede yapılan ve geliştirilen operasyonlar salt bununla da sınırlı değildir. Göle'den Arpaçaya, Ardahan'dan Aralık'a kadar karşı-devrimci faaliyetlerinin kesintisiz sürdüren sömürgeciler, özellikle yörelin stratejik noktalarında daha çok operasyonlara ve baskıya başlamış, bu alanlarda ajan-muhbir faaliyetleri alabildiğine hızlandırmıştır. 28 Kasım 1984 günü yapılan bir ihbar neticesinde, bir grup devrimciyi çembere alan sömürgeci askeri güçlerle devrimciler arasında üç saate yakın bir çatışma olmuş, bir çok etkenin (arazi, zaman, teknik, vsi vb.) devrimcilerin aleyhine olmasına rağmen, üstün moral, cesaret ve kahramanlıkla devrimciler, düşman çemberini yarıp kurtulabilmişlerdir. Çok sayıda düşman askerinin yaralandığının söylendiği olayda, teslimiyet ve ihanetliklerine dek işlediği bir küçük-burjuva bozuntusu, hiç bir direniş emaresi göstermeden, çatışma ortamından da yararlanarak düşmana alçakça teslim olmuştur. Sözü edilen hainin düzmece bilgileri dayanılarak ve daha çok da sudan gerekçelerle yöre halkından bir çok insan suçsuz, günahsız yere yakalanıp tutuklanmış, işkenceden geçirilmiştir. Yine bu operasyonlarda sömürgeci subaylar tarafından, halk köy meydanı, okul ve camisine toplantılarla kemalizm propagandasından sonra, "teröristlere neden yardım ediyorsunuz, köyünüzü başımıza yıkıyor, haritada sileriz ve ardından da filan köyde deprem oldu, bu kadar insan öldü diye yayın yaptırınız" diye tehditlerde bulunulmuş, ajan-muhbirleri ortallığa salarak devrimcilerin pe-

Devamı 23. sayfa

Diyarbakır çevresindeki bir askeri birliğe karşı düzenledikleri baskında 3'ü subay olmak üzere 7 asker öldürülmüştür.

- Ayrıca, Kasım 1984'te Kurtulan'da bir banka subesine düzenlenen baskında 15 milyon Türk lirasının kamulaştırıldığı, benzeri olayların Batman ve Silvan'da da gerçekleştiği haberleri alınmıştır.

Gazetemize, Kürdistan'ın çeşitli alanlarından her gün yeni bir haber ulaşmaktadır. Gelen bu haberlerin birisinde, Ekim 1984'te Doğubeyazıt'ta, devrimci savaşçıların yüksek bir kayadaki sığınagını güven bir avcının ihbarı sonucu, alının sarıldığı, ancak sığınaga yaklaşma cesareti gösteremeyen mevcut as-

kerlerin takviye güç istedikleri, çağrılan takviye birliğin akşam saatlerinde yetmiş olması nedeniyle, takviye bekleyen kuvvetle gelen birliğin korku ve telaştan birbirlerine ateş ettikleri ve bu çatışmada en az ikisi ölü olmak üzere çok sayıda askerin yaralandığı haber verilmektedir. Olayı, askerliğini adı geçen yörede yapan bir kişi aktarmıştır.

Aynı asker, aynı tarihte Kars-Iğdır'da da bir karakolun basıldığını, askerleri ranzalarla bağlayan HRK güçlerinin yaptıkları propaganda konuşmasından sonra, silah ve diğer malmemeleri beraberlerinde alarak alandan uzaklaştıklarını haber vermiştir.

PKK Birecik Grubu Davasında 6 Savaş Esirine Verilen İdam, Faşist Yargıtayca da Onaylandı!

1983 Nisan'ında Diyarbakır'da görülen ve 7 devrimci hakkında idam kararı verilen Birecik grup davası, sonuçlandıktan sonra faşist mahkeme, kararı Yargıtay'a göndererek onanmasını istemiştir. Aradan geçen yaklaşık 2 yıllık süre içerisinde, bir türlü kararını açıklayamayan faşist Yargıtay, 15 Ağustos sonrası sömürgeci faşist Türk devletinin ülkesinde hızlandırdığı saldırı ve baskılara paralel olarak kararlar vermeye ve bekletilen çeşitli davaları sonuçlandırmaya başlamıştır.

1980 cunta sonrasında Kürdistan'da gerek dışardaki halkımız üzerinde, gerekse de cezaevlerindeki esir devrimci ve yurtseverler üzerinde uygulanan sistematik yıldıрма ve teslim alma çabaları, 4 yıl boyunca hızından hiçbirşey kaybet-

meden devam ederek günümüze kadar gelmiştir. Bu baskılara karşı gerek dışarda ve gerekse de zindanlarda çok kereler isyanlar patlak vermiş, uygulanan politika çeşitli direniş yöntemleriyle işlemez hale getirilmiştir. Özellikle de düşman zulmünün en koyusunun yaşandığı zindanlardaki savaş esirleri, dünyada eşine ender rastlanır bir direniş örneği sergileyerek, faşizmi ve sömürgeciliği yargılamışlardır. Bu gerçeği cuntanın kendisi, uygulamaları ve katliamlarıyla bizzat kanıtlamıştır. Faşist mahkemeler 13 Nisan 1981'den buyana devrimciler üzerine ölüm kusan, ve tarihi hesaplaşmanın yapıldığı bir mekanizma haline gelmiş, PKK önder ve militanlarının tarihi malolan savunma ve direnişleriyle objektif olarak işlemez kılınmıştır. İşlemez hale

gelmesinin verdiği acizlikle direnişçilere sözüm ona "yasal" çerçevede bir saldırı düzenleyen bu mahkemeler, kendi faşist yasalarını da çiğneyerek, elinde hiçbir maddi delil bulunmadığı halde ellerindeki savaş esirlerine ölüm cezaları vermeye başlamıştır. Cezaların verilisinin, kanıtlara göre değil, direniş ve faşist yasalara boyun eğip-eğmeme ölçütlerine göre olduğunun en açık örneklerinden birisi de Birecik grup davasında Ahmet Öğretmen, Kemal Toksöz, Mustafa Çepik, Salih Sezgi, Hasan Çepik ve Musa Aslan adlı 6 PKK militanına verilen ve 16 Ocak 1985 günü Yargıtay'ca da onanan idam kararı olmuştur.

PKK-Erzurum Davası Sonuçlandı:

DURSUN ALİ KÜÇÜK'E YENİDEN İDAM CEZASI VERİLDİ!

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen davada, PKK'lı savaş esirleri, Dursun Ali Küçük ve Mehmet Savaş, Ağrı'da bir faşisti öldürdükleri iddiasıyla "yargılanmaktadırlar."

1977'den buyana tutuklu olan D. Ali Küçük ve M. Savaş, sürekli devam eden mahkemelerde takındıkları devrimci-direnişçi tavırlarıyla sömürgecilerin tüm provakasyon ve komplolarını boşa çıkarmışlardır. Acz içine düşen sömürgeci mahkeme bir şey tutturamayınca örneği çok az görülen böylesine uzun süreli bir davayla uğraşmak zorunda kalmıştır.

1982'nin Aralık ayında sonuçlandırılan davada ellerinde hiçbir kanıt olmadığı halde hakkındaki idam cezası verilen D. Ali Küçük ve yoldaşlarının davası yargıtayca bozulmuştu. Davaya bakan mahkeme, yeniden D. Ali Küçük'e idam M. Savaş'a ise yastının küçük olmasından dolayı 20 yıl ağır hapis cezası vermiştir. Aynı dava "yargılanan" Mehmet Okçu, İbrahim Hakkı Tuncer, Salih Hamaldaloğulları ve Talat Aktaş adlı devrimcilere de 10'ar yıl ağır hapis cezası verilmiştir.

Sekiz yıl gibi uzun bir süre sömürgecilerin elinde esir olan D. Ali Küçük, sömürgeci zindanları kendisi için bir savaş alanı olarak benimsemiş, ve üzerinde oynanan her türlü oyunu boşa çıkarmıştır. Sırasıyla Ağrı, Samsun, Niğde ve Burdur'da bu dava hakkında açılan mahkemeler, devrimcilerin kararlı direnişleriyle işlemez ve karar veremez duruma gelmiş, ancak sıkıyönetimin ilanından sonra Erzurum'da askeri mahkemeye intikal ettirilmiştir. Sıkıyönetim döneminde ve cunta sonrasında da uzun süre sürünce de kalan bu dava hakkında, kanıtlara göre değil, devrimcilerin direnişte aldıkları tavıra göre belirlenmiş, karar verilmiştir. Zaten cunta sonrası kurulan savaş hali mahkemelerinde "yargılanan" devrimciler verilen hiçbir ceza kanıtlara göre olmadığı için D. Ali Küçük'e verilen idam kararı da önceden verilen siyasi bir karar olmuştur.

Cezaevinde kaldığı süre boyunca gerek kendisi üzerinde uygulanan işkence ve teslim alma metodlarının, gerekse de dışarda ailesi ve yakınları üzerinde oynanan oyunların ve baskıların boşa çıkarılan D. Ali Küçük, herşeyiyle bir dava adamı

olduğunu, savaşın verildiği alan neresi olursa olsun, devrimci yöntemlerin kullanılması ve düşmana hiçbir koşulda taviz verilmemesi gerektiğinin en güçlü kanıtı olmuştur. Bir deri bir kemik kalmasına ve ayakta duramaz hale gelmesine rağmen, moral gücünden, mücadelesinden hiçbir şey yitirmeyen D. Ali Küçük, çeşitli dönemlerde cezaevi koşullarına ve sömürgecilerin işkencelerine karşı başlatılan direnişlerin de en ön saflarında yer almıştır. Kendi yöresinde sevilip sayılan bir devrimci olan D. Ali Küçük'ü teslim almak için özel metodlar uygulayan sömürgeciler, en incinden, en kasabına kadar hayata geçirdikleri bu yöntemlerinden de hiçbir şey elde edememişlerdir.

Hakkında verilen idam kararını da gülerken karşılayan ve sömürgeci mahkeme önünde haykırdığı sloganlarla onları bir kez daha mahkum eden D. Ali Küçük ve diğer arkadaşları, dönemin özelliklerine uygun düşen, tutarlı bir direnmeye sahip çıkacakları bizzat pratikleriyle göstermişlerdir.

1979'dan Buyana Devam Eden PKK-Ankara Davası Sonuçlandı ve

PKK Savaşçısı Mümin Ağcakaya'ya İdam Cezası Verildi!

26.12.1984 günü, 1979'dan beri devam eden dava nihayet sonuçlandırıldı ve PKK'lı tutuklulardan Mümin Ağcakaya'ya, ajan-provakatör Mehmet Uzun'u öldürdüğü iddiasıyla idam cezası verildi. Ayrıca 4 devrimci de çeşitli ağır hapis cezalarına çarptırıldılar. Uzun süreden beri devam eden PKK davalarından birisi olan Ankara davasında, özellikle de içine girilen yeni dönemin güçlü atılımının ardından, hızla sonuca gidilmesi ve bir devrimciye idam cezasının verilmesi, öyle olağan kabul edilebilecek bir şey değildir. Mücadelemiz açısından ayrı bir yere sahip olan, bir eylemden ötürü, verilen idam cezası, düşmanın Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı hangi yöntemlerle savıştığını ve özellikle de öcü gücü imha etme çabalarının ne kadar yoğun ve sinsi

olduğunu göstermektedir. Daha politik bir güç olunmadığı, grup aşamasının yaşandığı bir süreçte, çok sinsi bir komplo ile Hareketin önderliğine yönelen sömürgeci ajanlar, Haki KARER gibi değerli bir önderi katlederek, planlarının büyük bölümünü hayata geçirmişlerdi. Haki'nin katledilmesi ardından Hareket içerisine sızdırdıkları ajanları vasıtasıyla önderliğe de yönelmek ve bu yolla Hareketin dümenine geçmek isteyen sömürgeciler, açığa çıkarılan bu oyunların ardından, hızla ajanlarını geri çekmişlerse de, yüzlerinin teşhir olmasını engelleyememişlerdi. Halkımızın varlığına ve biricik umudu olan Hareketimize kastetmek isteyen ajan-provakatörlere karşı verilen tutarlı mücadele sonucu, bu komplo onu uygulamak isteyenlere mezar edilmiştir. Ajan-

provakatörlerden en önemlisi ve devletin resmi ajanı olan Mehmet Uzun, uzun süren sinsi çabalarıyla "Tekoşin" denen ajan-provakatör yapılanmay, Ulusal Bağımsızlıkçı Hareketi içerisine sızdırmaya çalışmış, durumu açığa çıkınca da can telaşıyla kaçmıştı. Bu unsur, 1979'da ulusal kurtuluş savaşçıları tarafından cezalandırılmış, bu olay üzerine çılgına dönen sömürgeciler, birçok Kürdistanlı Devrimciyi tutuklamışlardı. Tutuklanan devrimcilerden Mümin Ağcakaya'ya, 6 yıl aradan sonra idam cezası, diğer devrimciler de çeşitli ağır hapis cezaları verilmekte sömürgeciler; kendileri açısından önemli bir yere sahip olan bu ajan-provakatörlere nasıl sahip çıktıklarını ve bundan sonra da sahip çıkacaklarını göstermek ve onlara güven vermek istemektedirler.

TAHİRÊ KÊMÊ VE FERMAN KELÊTÎ ADLI İKİ AZILI HALK DÜŞMANI MİLİS, HRK PARTİZANLARINCA CEZALANDIRILDI!

Bir HRK Silahlı Propaganda Birimi, 20.11.1984 günü saat 24⁰⁰ sularında, Şemdinli'ye bağlı Girena köyünde Rüburok muhtarı "cahş" Tahirê Kême ve yine yörede faşist sömürgeci Türk devletine milis (cahş) güç oluşturmada görevlendirilmiş bulunan azılı halk düşmanı Ferman Kelêtî'yi ölümlü cezalandırdı.

Bilindiği gibi, Partimiz PKK önderliğinde her türlü provakasyon, bozgunculuk ve engelleme çabalarına rağmen geliştirilen, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, HRK'nin kuruluşu ve eylemsel atılımıyla faşist sömürgeci Türk devletine güçlü darbeler indirince, sömürgeciler, buna karşı gerici Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da yıllardan beri uyguladığı gibi bir kısım hain Kürd'ü silahlandırarak Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı milis güç şeklinde örgütlemeye başladılar. Bunların bir kısmı Partimizin doğru politikası sonucu bu işten vazgeçti. Hatta bazıları sömürgecilerden aldıkları silahla birlikte gelip HRK saflarına katıldılar. Fakat, bazı azılı işbirlikçi hainler her türlü uyarıya karşın sömürgecilerin hizmetinde halka ve devrime karşı suç işlemeye devam ediyorlar. Tabii ki, bunların sonu da önceki hainlerin sonu gibi olacaktır.

Son olarak cezalandırılan iki hain muhbir de iflah olmaz cinsindendiler. PKK Partizanlarınca, yaptıkları kötü işten vazgeçmeleri doğrultusunda defalarca uyarılmışlardı. Cevapları ise, "biz PKK'lileri karşı yerine bile kormuyoruz. Onlar-

dan korkmuyoruz, biz Türk devletinin yanındayız" olmuştur. Bunun üzerine HRK Partizanları sabırla ve her türlü zorluğa göğüs gererek iki hain düşmanı takibe koyuldular. 20.11.1984 günü iki ajanın da Şemdinli'ye bağlı Girono köyünde bir toplantı düzenledikleri haberinin gelmesi üzerine Partizanlar, gece saat 24⁰⁰ sularında toplantının yapıldığı Mehmet Emin adlı şahsın evine seri bir baskın düzenleyerek Temirê Kême ve Ferman Kelêtî'yi 36 kurşunla cezalandırdılar.

Partizanlar eylem yerinden geri çekilirken köyde bulunan askeri karakoldan Partizanlar üzerine kurşun yağmuru başladı. Bunun üzerine HRK Partizanları kademeli bir şekilde kendilerini koruyarak, karakolu atesçi altına alarak hiç bir kayıp vermeden geri çekilmeye başladılar.

Son eylem; yöredeki halkta bayram sevinci yaratırken, sömürgecileri korku ve şaşkınlığa sevketti. Alınan son haberlere göre, sömürgeci askeri yetkililer olay yerine helikopterle gelecek tüm köylüleri toplayıp işkenceye tabi tutmuşlardır. Hatta bir çok kadını tüm erkeklerin gözü önünde soyarak sarı kintil ve hakaret etmişlerdir. Sömürgecilerin pençesinden kaçmayı başaran bir kaç köylü genç, silahıyla birlikte HRK saflarına katılmışlardır.

●Kahrolsun Faşist Sömürgeci Türk Devleti ve İşbirlikçileri!
●Yaşasın PKK Önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Savaşımız!
29.11.1984
Avzer-Xalis

Mersin Askeri Cezaevi'nde Devrimcilerin Başlattığı Açlık Grevi Devam Ediyor!

Kasım ayından itibaren Mersin cezaevinde başlatılan dağıtım işlemleri, siyasi tutuklular içerisinde büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Bir arada kalmak ve siyasi tutuklu muamelesi görmek ve üzerlerinde uygulanan faşist baskılara son verilmesini isteyen devrimci tutuklular, Erzurum, Elazığ, Diyarbakır ve Antep cezaevlerinde özellikle de 15 Ağustos sonrası boyutlanan direnişlere karşılık mahiyetinde olan bir direniş eylemine girmişlerdir.

Devrimcilerin direnişini bastırmak ve kamuoyu tarafından duyulmasını engellemek amacıyla yo-

gunlaştırılan işkenceler ve baskılar, pasiflik ve suskunluk yerine daha güçlü bir direniş ortaya koymuş sayıları 400'ü bulan ve bir bölümü PKK'lı savaş esirlerinin oluşturduğu devrimci kitlesi hep birlikte açlık grevine başlamışlardır.

Yaklaşık 12 gündür devam eden açlık grevi, yönetimin yoğun çabalarına rağmen, sona erdirilememiştir. Amaçlarına ulaşana kadar eylemlerini sürdüreceklerini bildiren devrimci tutuklular, "Direnmek Yaşamaktır!" şiarını pratikleriyle kanıtlamaktadırlar.

Diyarbakır KAWA Davası Sonuçlandı. 3 İdam, 1 Müebbet.

Diyarbakır 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı (1) No'lu Askeri Mahkemesi'nce 1981'den beri görülmekte olan 329 kişilik KAWA davasında 3 devrimciye idam, 1 devrimciye de müebbet hapis cezası verildi.

İdamı istenen devrimcilerin adları şöyle: Yaşar Ceri, Hanifi Yılmaz, Cemal Miran. Devrimcilerden Necmettin Uç da ömürboyu hapis cezasına çarptırıldı.

TDY Ankara Davasında 5 İdam İsteniyor!

TDY (Türkiye Devriminin Yolu) davasında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'na görülmekte olan (1) numaralı askeri faşist mahkemede, Sema Yiğit, Zafer Koç, Tahsin

Aydoğdu, Bülent Özel, Pehlil Karahan adlı devrimciler hakkında idam cezası istendi.

Artvin Halkın Devrimci Öncüleri Davası Sonuçlandı ●4 İdam, 2 Müebbet!

Erzurum (2) No'lu Askeri Mahkemesi'nde devam etmekte olan 17 kişilik Halkın Devrimci Öncüleri adlı örgütün elemanları ile ilgili davada 4 devrimciye idam, 2 devrimciye de ömür boyu hapis cezası verilmiştir.

Askeri faşist mahkeme, devrimcilerden Süreyya Aydın, Tahir Dede, Orhan Aksoy ve Cengiz Balkan'a ölüm cezası, Nurettin Aydın ve Yusuf Pehlivan'a da ömür boyu hapis cezası verdi.

HAKKARI'DEN GELEN MEKTUP

Halkımızda Bu Öfke ve Direnç Var Oldukça Düşmana Gün Doğmayacak!

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi çok zorlu bir mücadeleyle gün geçtikçe gelişiyor, bütün halk kesimlerini sarıyor ve faşist-Türk sömürgecileri büyük bir panik, korku ve telaş içinde bırakıyor. Bu korku, panik ve telaşın verdiği ürküntüyle, faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan halkına ve önderliğine karşı çok yönlü, sinsi ve baskıcı faaliyetlere girişiyor. Özellikle birkaç aydan bu yana devam etmekte olan; köy baskınları, yol kesmeler, kimlik kontrolleri, savaş uçağı ve helikopterleriyle pasifikasyon ve arama uçuşları, yakalamalar, dövmeler, işkenceye alınmalar, bilinmeyen yerlere götürme, halkın arasındaki çelişkileri körüklemek, böylece kitleleri devrimcilerden uzaklaştırmak, milis güç oluşturmak, yaptığı bütün baskınların nedeni olarak devrimci mücadeleyi göstermek, yeni güçlerini konumlandırmak, halktan zorla silah toplama vb. bütün bu faaliyetler, hıızdan hiçbir şey kaybetmeksizin var olan şiddetle devam ediyor. Yapılan bütün bu oyunlarla, devrimci direnş mücadelesine, genelde Kürdistan, özellikle de Hakkari'yi bir savaş arenasına dönüştürmüş bulunuyor. Son aylarda 7. Kolordu Komutanı'nın, Genel Kurmay Başkanı'nın, İçişleri ve Savunma Bakanlarının, Başbakan'ın, HP Genel Başkanı'nın, Cumhuriyet Şefinin ve benzerlerinin Kürdistan'ın çeşitli yörelerine ve özellikle Hakkari bölgesine düzenlenen bir dizi gezileri, büsbütün bu gerçeği kanıtlayan somut ve açık belgeler değil midir? Var olan bütün bu gerçekleri yakından izlemek daha yararlı olacağı kanısındayız.

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN YÖREMLERDEKİ FAALİYETLERİ

Sömürgeci-faşist Türk cuntası, elinde kalan ve zorla kendisini yaygınlaştıran son kuzu faşist ordulağın bugünkü halklarımızı açmış olduğu savaşta bütün vahşetle sürdürüyor. Bu vahşeti, Kürdistanlı kadın-erkek, genç-ihtiyar-çocuk demeden herkese uyguluyor. Bilindiği gibi 15 Ağustos devrimci atılımıyla birlikte bütün Kürdistan çapında genel operasyonlar başlatılmıştı. Her köy, şehir, yol ve dağ aramalarından geçirilmiş ve binlerce yurtsever Kürdistanlı tutuklanmıştı. Ama ne yazık ki sömürgeci-faşist ordu bu gözü dönmüş operasyonlarla amacına ulaşamayınca, bu defa, genel operasyon taktiği yerine, nokta operasyonlarına ağırlık vermektedir. Belli bazı alanlara 500-600 askeri gücü yerleştirip, çevre köylere tek tek nokta operasyonları düzenliyor. Örnek olarak Levinne alanındaki Payan (Geçitli) nahiyesine yerleştirilen 500 askeri gücü ve Farasın alanındaki Tengaxane'ye yerleştirdiği 400 askeri gücü ve daha sonra yine aynı alanda bulunan Pirdoda köyündeki 300 askeri gücün kendi aralarındaki köy baskınlarını ve nokta operasyonlarını vermek yeterlidir sanırız. Şu anda Levinne'nin bütün köylerine, hepsine istisnasız nokta operasyonları düzenlenmiştir. Nokta operasyonları ve köy baskınlarının amacı, temelde devrimcilerin yakalanması ve imha edilmesi amacıyla taşınan, esas olarak bir bütünüyle, halka yönelmiştir. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının yaptığı açıklamada "Hakkari şehir merkezi ve çevre köylerine yapılan operasyonlarda örgüt mensupları olduğu gerekçesiyle 22 kişinin yakalandığı" biçimindeki açıklamalarının gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Örgüt mensubu dediği kişi-

ler ise, masum Kürt köylüleridir. Faşist Türk sömürgecileri her Kürt insanını bir örgütçü, bir savaşçı olarak görmektedir ve bundan dolayı da insanlarımızı olmadık işkencelere maruz bırakmaktadır. Ama şu gerçeği açık yüreklilikle söyleyelim ki, birgün mutlaka her Kürt insanı bir örgütçü ve halkı için savaşan bir savaşçı olarak faşist Türk sömürgeciliğine karşı dikiyecektir, bu konuda hiç kuşku duyuyoruz. Her köy baskınında silah ve devrimciler destek olunmaması istenmektedir. Bu istekleri yerine getirilmediği takdirde (istisnasız her yerde bu istekleri red edilmiştir) insanın aklına sığmayan her türlü psikolojik ve fiziki işkencelere maruz bırakılmakta ve halkın değerli değerlerine-inançlarına saldırılmaktadır. Bunlara birkaç örnek vermek, bu durumun daha iyi anlaşılmasına yarayacaktır. **Birinci örneğimiz** 2. köyünden verelim. Bir sabah ezan vakti çok sayıda komando T. köyünü basmışlar. Herkesin uyuduğu bir zamanda izinsiz bir şekilde, evlerin içine giren komandolar, kadın-erkek, çocuk-ihiyar demeden herkesin üzerine küfürlerle herkesi ayağa kaldırmış ve köy meydanına götürmüşlerdir. Öncelikle faşist bir subay konuşmaya başlamış, özellikle şu konular üzerinde durmuştu. "Apocular köyünüzde geliyor, siz onları besliyorsunuz", "bir auç ekşiya nasıldır Türk devletine karşı durabilir. Sizin silahlarınız vardır, kaçakçılık yapıyorsunuz" dedikten sonra yine aynı konusuna dönerek "Apoculara destek olursanız vururuz, kırarız, yakarız ve öldürürüz" diyerek açıklan tehditler savurmuştu. Bununla da amacına ulaşamadığını gören faşist subaylar komandolarla "bütün kadınların baş örtülerini çıkartın!" emrini vermiş ve zorla bütün kadınların örtülerini başlarından alınmış, daha sonra komandolar kadınların etrafında dörnek almak istemişlerdir. Bununla da amacına ulaşamayınca, faşist ordu mensupları köyün sözü geçen büyüğünü çağırışlar, 70 yaşına yaklaşmış dini inancı güçlü olan köylüye "sen gaurusun, komünistsin, sen yahudisin, sen moskofsun" diyerek dövmeye başlamıştı. Bu arada bütün köy halkını erkek-kadın, çocuk-ihtiyara kadar herkesi tutuklayıp, götürmüşlerdir. Bir gün boyunca, köy halkını karakola kadar yürütmüşler ve halkın yılmasını sağlama amacıyla serbest bırakmak zorunda kalmışlardır. **İkinci örneği** 6. köyünden verelim. Baskın düzenleyen siyasi polis ve faşist ordu mensupları köy halkına olmadık işkenceler yaparak, devrimcilere destek olunmamasını ve silahların teslim edilmesini istemişlerdir. Özellikle yurtsever bir köylüye olmadık sadist işkenceler yapmışlar, kafasını taşın üzerine koyarak dipçikle ezmışlerdir. Gerçekten de canlı neslinde dahi kabul edilemeyecek işkence ve uygulamalarla bulunmuşlardır. Burada bu tür olayların benzeri 20-30 örnek verilebilir, ancak biz burada, bu kadının yeterli görüyoruz. Levinne alanındaki olduğu gibi Berwar, Sêvîn, Silehê, Maryunus, Farasın ve Nêrdiz alanlarındaki da çok sayıda insanları yakalanmış, dövülmüş, işkence görmüş ve faşist subayların yaptıkları faşist propagandalarla izlemek-dinlemek zorunda bırakılmışlardır. Bütün bu işkencelerden dolayı, yöredeki bütün köylüler geceyleyin dağlara çıkmaktadırlar. Faşist ordunun yaptığı bütün operasyon ve baskınları rağmen, teslim alamadığı askeri firarileri "vatanşadıştıktan" çıkartacağı tehdidi yapılmaktadır. Bunun için şehirde

"askere gitmeyen vatandaşlardan çıkartılacak" biçimindeki pankartlar asılmıştır. Her köy baskınında "askere gitmeyen Apocudur." (HRK Kuruluş Bildirisi'ne atfen) "Çünkü Apocular gençlere askere gitmeyin ve askerlere firar etmesi çağırısını yapmıştır. Bunun için askere gitmeyen Apocu sayılacaktır" diyen faşist subaylar asker "kaçakları"nın ailelerine sadist işkenceler yapmaktadırlar.

Son dönemde faşist ordu kiş operasyonlarına hazırlanmakta ve bunun için, istisnasız bütün köylerin nüfus listesi istenmekte ve bu isteği 25 Ekim tarihine kadar yerine getirmeyenlerin (yani yeniden kayıt yaptırmayan) "Türk vatandaşı" sayılmaktan yoksun kalacağını belirtmişlerdir. Hele savaş uçağı ve helikopterlerinin bölgemiz üzerindeki uçuşları hiçbir gün durmamış ve her geçen gün daha fazla sayıda bu uçuşları devam ettirmektedir. Bazı günler 10-12 helikopter, 2-4 uçak uçuşları, arama ve operasyonlar da yapılmaktadır.

Sömürgeci-faşist cuntanın titizlikle gizlediği bir olayı buraya aktarmak istiyoruz. 4 Ekim 1984 günü Hakkari'den Levinne'ye giden 14 ravo dolu asker, Silehê yöresinden geçerken, Bêlên köyü yakınında bir ravo devrilmiş, içindeki askerlerden 10 asker ağır olarak yaralanmıştı. Yaralıları kaldırmak için gelen bir helikopter de yere indiğinde, o da devrilmiş ve içindeki devrimci askerler yaralanmıştı. Sömürgeci olayı örtbas etmek için yaralı askerleri bilinmeyen bir yere götürmüşlerdir. Buna rağmen aldığımız haberlere göre, yaralı askerlerden birçoğu ölmüştür. Bu olayın bir kaza veya komplolo olup olmadığını bilemiyoruz. Çünkü sömürgeci, bu olayı hadinden fazla gizlemeye çalıştılar.

Türemiş dağında çatışma: Maryunus (Kavaklı) ve Kaçit (Toptepe) köyleri arasında kalan dağlık bölgede, Hakkari-Beytüşşebap yazyoluğun üstünde 24 Eylül 1984 günü saat 17'00 civarında askerlere HRK silahlı propaganda birlikleri arasında 3 saat süren çatışmada 1 At, 2 asker öldürülmüştür. Çatışma sonunda sömürgeci kuvvetler, vurulan askerlerin cesetlerinden ve karanlığın baskısından duydukları korkuyla cesetleri de bırakıp cemselere binip kaçmışlardır. Bu olay üzerine 25 Eylül 1984 günü sabah saat 5'30 sıralarında 700 civarında asker, 12 helikopterden oluşan bir güçle, Maryunus ve mezarına operasyon düzenlendi. Operasyon saat 14'00 civarlarına kadar sürmesine ve bu alanda halktan çok kişi aranmasına rağmen, suçmuş insanlardan başka hiç kimse yakalanamamıştır. Ancak yakalanan 13 masum köylünün, çok gaddar işkencelerden geçirildiği söylenmektedir. Ardından 1 Ekim 1984 günü aynı köye 9 ravo bir kez daha baskın düzenlemiş ama amaçlarına varamamışlardır.

Bu yörede "namus için sömürgecilerle çatışan" ve çevre köylerde de böyle tanıtılan Maryunus köylü sömürgecilerin dilinde "gavur" olarak adlandırılmıştır. Bunun anlaşılmasını için, durumu biraz izah etmek gerekir.

Faşist cuntanın Türkiye'de işbaşına gelmesinden sonra, Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi; Maryunus köyünde de silahların teslim edilmesini istendi. Bu istekleri yurtsever köylüler tarafından red edilince, büyük bir askeri güçle Maryunus yalılarına operasyon düzenlendi. Yayladaki bütün köylüler, meydana toplatılıp yine eski istek tekrarlandı. İstekleri bir kez daha red edilince, faşist subaylar, bir kadına saldırarak, yakalıyor ve namuslu

köylü Kürt kadının elleri ve ayaklarını bağlıyorlar. Bağlanan ayaklarına 2 metrelik bir ağaç bağlıyor ve ondan sonra faşist subaylar ağacın bir ucunu imamin, bir ucunu da muhtarın omzuna koyduktan sonra, baş üstü sarıktılan masum kadını soyup, dövmeye başlıyorlar. Bütün bu onur kırıcı uygulamalar köylülerin gözleri önünde yapıldığından, yurtsever Maryunus köy halkı, böyle bir ortam içinde çok haklı ve gerekli bir direniş sergiliyor. Bütün köy halkının katıldığı bu direniş, askerlerin saldırısı sonucunda, köyün ileri gelenlerinden birisi askerler tarafından öldürülmüş, buna karşılık 3-4 subayın da içinde bulunduğu 20'ye yakın asker de köylüler tarafından öldürülmüştür. Bu olaydan sonra köy halkı bütünüyle (1500'e yakın insan) evlerini, baskınlarını bırakıp, iki gün iki gece Kato dağına sığınarak, açsuz kalmışlardır. Evet işte o gün-bugün Maryunus'a "gavur köyü" adını takan sömürgeci, bugün bütün Kürdistan halkına savaş açmıştır; bu savaşını boyutlandırarak, her yönüyle sürdürmektedir. İşte bu gerçeği kanıtlayan bir örnek daha: Eylül ayında faşist Türk yetkilileri, Hakkari'nin bütün esnaflarını zorla toplatıyor ve bir toplantı düzenliyor. Toplantı "emniyet bölgesinin oluşturulması, eskiden oluşturulan kemer ve boğaz sıkma projesinin uygulanması için" yapılmıştı. Bu toplantının da gösterdiği gibi eskiden "emniyet bölgesi" dahil olmayan Hakkari şehir merkezine bağlı köyler de dahil edildi. Toplantıda yapılan konuşmada, "alış belgesi olmayanlara hiçbir şey satılmayacak, belgesi olanlara, belgesi belirtilen dışında satmak da yasaktır. Şayet bu yasakları ihlal edenler olursa, ağır bir şekilde cezalandırılacaktır..." denilmektedir. Bütün bu uygulamalar, halkımızın yaşamdan da bezdirilmesi içindir. Ama bu halk, yanardağlarda biriken gazın, volkan misali patlaması gibi, içine sinmeyen bu baskılardan patlayacak ve gerçeğe ulaşmak için hiçbir zorluk ve fedakârlıktan kaçınmayacaktır.

Buraya kadar aktardığımız sömürgeci-faşist cuntanın halkımız üzerine uyguladığı baskıları burada noktalarak halkımızın içinde meydana gelen bazı olay ve durumlarla geçelim.

Ajan Nevzo Öldürüldü!

Hakkari şehir merkezinde ve çevresindeki köylerde ajanlığı ile tanınan Nevzo, tanındığı bütün çevrelerde büyük bir nefret kazanmış. Uzun bir zamandan beri ajanlık ve halk düşmanlığı yapan, soysuz ve şerefsiz Nevzo, geçmişte bekçilik yapmış, ajanlık ve halk düşmanlığı bu bekçiliği döneminde kazanmıştı. Sömürgeci-faşist cuntanın halkımızın kalbine soktuğu hançerlerden biri olan Nevzo, Hakkari şehir merkezi ve çevresindeki köyler üzerinde bir baskı unsuruydu. Özellikle Hakkari gençliği için yozlaştırmaya ve lumpenleştirme teşvik faaliyetini yürütüyordu. Bugüne kadar binlerce ihbar yapmış ve ölümlü çoktan hak etmişti.

Bayê köyünde oturan ajan Nevzo'yu kim vurdu? Ve niçin vuruldu? sorusunu cevaplamadan Kürdistan halkının dilinden ajanlığın durumunu dile getirmek daha doğru olur. Halkımız bütün ajanlara MİT demektedir. Kürdistan halkının dilinde ajanın ve MİT'in adı, onursuzluğun, şerefsizliğin, namussuzluğun, beşparalığın, satılmışlığın ve hainliğin adıdır. Kürdistan halkının, "MİT olmazsa Türk devleti ne yaptığımızı nereden ve nasıl bilecek, eğer

bir şey yapacaksa devlet ne yaptığımızı bilmemeli, bunun için önce içimizi temizlemeliyiz" demektedir. "Ağacın kurdu ağaçtan olmazsa, ağaca ölüm yoktur" diye bir söz vardır. İçimizdeki kurtları temizlemeliyiz, bütün MİT'ler cezalarını bulmalıdır, denilmektedir. Bütün bu sözleri, halkın içinde yaşadığı dilek, talep ve şikâyetlerini dinleyen her devrimci ve izleyici bilir. Halkımız ajanlara karşı haklı ve büyük bir kinle dolmuştur. İşte bu kin Nevzo'nun cezasını vermiştir.

Evet azgın halk düşmanı Nevzo, Eylül 1984 günü Hakkari'den taksitli köyüne giderken tarandı ve öldürüldü. Ama ne yazık ki bu beşparalık ve onursuz kişiyi birlikte bir masum Kürt köylüsü hayatını kaybederken, birisi de yaralanıyor. Halk içinde Nevzo'nun vurulması büyük bir coşkuyla karşılanırken, iki masum köylünün durumunu üzüntüyle karşılanmıştır.

Ajan Nevzo'yu kim vurdu? Halkın da çok iyi bildiği gibi bu eylemi devrimci silahlı kuvvetlerimiz yapmamıştır. Gerçi devrimci silahlı kuvvetlerimiz çok kısa bir zamanda bu kişiyi yok edilmeli için talimat almıştı. Ama durum başka bir biçimde gelişti. Yine halkın da çok iyi bildiği gibi, ajanlara karşı biriken kin ve nefretin sonucunda ajan Nevzo yurtseverler tarafından cezalandırıldı. Halkta olduğu gibi, devrimcilerde de oluşan "ajan vurulur, ama niye bu masum köylüler vuruldu?" sorusu yaptığımız araştırmalar sonucunda basit bir hata yüzünden ve bir kaza mahiyetinde olmuştur. Şöyle ki; ajan Nevzo'nun evi Bayê köyünün üst kesiminde bulunmaktadı. Her gün kendi taksitli evine gitmesine rağmen, o gün tesadüfen kendi taksisi rengindeki, hayatını kaybeden köylünün arabasıyla köye geliyor. Taksi sahibi köylü, Nevzo'nun inmesini istediğinde, ve hatta kapıyı çararak ısrar ettiğinde ajan Nevzo evi korkusundan dolayı "bugün emicime geleceksiniz, aşkım yemeğini yiyip dönersiniz" demiş. Köylüler yine gitmek istememişlerse de, o kendisi taksisi sürerek evine doğru yol almıştı. Pusuda bekleyenler ise Nevzo'yu tek sandıklardan, taksisi taramış ve o zaman istedikleri bir olayı da yaratmışlardır.

Hüso'yu Kim ve Niçin Vurdu?

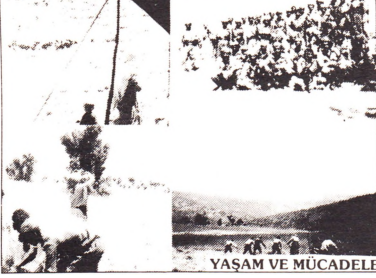
..... Eylül 1984 günü saat 21'00 sularında Antlos (Yünli) köyünde oturan Hüso isimindeki kişinin evine baskın düzenleniyor, Hüso evinden alınıp 21'00'e kurşuna diziliyor.

Son dönemde ihbarcılık yaptığı için çevre köylerde büyük bir nefret kazandığı söylenen Hüso, Kürdistan da büyük bir suç sayılan, dünyada en büyük ahlaksızlık olarak bilinen evli kadını kaçırma suçunu iki kez işlediği -iki evli kadını kaçırdığı- için halktan teşhir ve tecrit olmuş bir kişiydi.

Hüso'yu kim öldürdü? Herşeyden önce Hakkari Hüso'yu ölüme mahkum ettirgeni belirtelim. Ajanlara karşı açılan devrimci şiddet kasırgası, halkın ajanlara karşı büyüyen kin ve öfkeleri ile birleştiğinde, halk yığınlarını öcünü almak için ajanlara karşı birçok eyleme bizzat kendisi girmektedir. Halk kendi ulusal davasına düşman olanları hiçbir zaman affetmemektedir. Bu tür olaylar buna örnektir. Bu eylemler nasıl değerlendirilmelidir? Ajanların ortadan kaldırılması, halkın hakkı arzusu, bu arzunun gerçekleştirilmesi, gereklidir. Ama ajanlara karşı açılan devrimci şiddetin örgütlü yürütülmesi gerekir. Eğer ajanlara karşı

Devamı 22. sayfada

KÜRDİSTAN HALKININ DİLİNDEN

YAŞAM VE MÜCADELE

Yeşilköy Havaalanı'nda 25.8.1984 tarihinde inip gümrük salonuna girdiğimizde, elinde telsizlerle dolaşan sivil polisler, bir taraftan ellerindeki listeye yazılı isimleri okuyup, bu kişilerin gümrükteki emniyet noktalarına gitmelerini söylerken, bir taraftan da okudukları ayrı bazı isimlerin danışma bürolarına gitmelerini belirtiyorlardı. Bu isim okuma işi bittiğinde, gümrük kabinelerinin önünde, yolcuları tek sıra halinde dizdirerek dikkatlice süzmeye başladılar. Bunu, kanımca işçileri etkilemek ve varsa şüpheliyi tesbit etmek için yapıyorlardı.

Gümrük kapılarında açık açık haraç alınmaktadı. Bunu hemen hemen bütün görevliler yapmaktadı. İşçilerin zaten binbir zorlukla Libya'dan getirdikleri birkaç parça eşyayı, gümrüğe tabi tutmadan rüşvet karşılığında haraç almaktadırlar. Ben rüşvetin bu kadar açık bir biçimde isteneceğini hiç tahmin etmemiştim. Hatta hiç eşya getirmeyenlerden feodal dönemdeki "a-yak bastı" misali haraç istemektedirler. Herkesten 30-40 bin lira alıp bırakıyorlardı. Sıra bana geldiğinde hiç eşyam olmadığı halde, bana alaylı bir biçimde "o kadar uzak yerden geliyorsun, adam hiç bir şey beraberinde getirmemiş mi?" diyerek içki ve sigara parası teklif ettiler. Görevli memur bunu yapınca karşısında afalladım. Ama daha sonra bu soyguncu bir devlet memuruna çok görmedim, yakamı kurtarmak için başladım. Memleketin döviz ihtiyacı olduğunu söyledim. Benden bir şey koparmayacağını aynayınca vazgeçti.

Adana'da terminal kiraatnasine sabah çayı içerken, askerden döndükleri belli olan iki kişi yanımdaki masaya oturdular. Askerlerin durumunu biraz anlamak için onlarla konuşmak istedim. Nerede askerlik yaptıklarını sordum. Mardin hududunda jandarma olduklarını söylediklerinde, oradaki gelişmeleri öğrenmek için konuşmayı uzattık. Askerler konuşmaya başladılar. Yedi aylık asker olduklarından ve sınırda zorluklardan bahsediyorlardı. O anda meseleyi daha açık anlatmaları için 7 ayda izne gittimden erken olduğunu, neden böyle erken gittiklerini sordum. Askerler içlerini dökmeye başladılar. Askerlerden biri Bolu'da diğeri Afyonluydu. Afyonlu olanı "kardeşim sınırlarda askerlik çok tehlikeli bir işti. İnsan her an ölümle burun buruna geliyor. Her dakikada kim vurduya gidebilirsin. Bizim de çocuk çoğumuzun, akrabalarımızın gözü yolda, bizi düşünüyörler. Doğrusu her gün namlu ucundaydım. Özellikle bu Ramazan bayramında geçimlerini kaçakçılıkla temin eden kaçakçılar, daha sık gidip gelmeye başladılar. Kaçakçılar hergün gelip sınırı geçiyorlar. Bir gün yine üç kişi pus u nöbetindeyken, bir grup geçmeye çalışıyordu. Bunlarla çatışmaya başladık. Bizden bir askeri vurdular, onlardan ise biri yara aldı. Arkadaşları alıp götürdüklerinde peslerine düştük. Fakat biz ilerde onların 7-8 kişilik bir grup olduklarını görünce geri çekilmek zorunda kaldık. Vurulan arkadaşımız sonradan öldü. Bu olay üzerine çok etkilenmiştim. Bunun üzerine izne gitmeyi düşünmü." diyordu. (Olay Cizre dolay-

larında olmuştu.) Adana'dan Kürdistan'a doğru yol almaya devam ederken, Birecik köprüsünde arabamız askerlerce durdurulup, aranmaya başlandı. Aramada üzerinde kimliği bulunmayan bir kişi tutuklandı. Araba personelinin müdahale istemleri üzerine, başçavuş "kimliksiz dolandan 75 bin lira ceza alınıyor. Bundan sonra kimliksiz kimsede dolaşmasın" deyip bıraktı. Birden aklımda "Yol" filmindeki "Kürdis-

Şimdi halkımız geleceğinden daha da umutlu...

tan" levhası ve jandarmalar canlandı. Evet artık Kürdistan'a girmiş ve sömürgecilerin jandarmalarıyla karşılaşmıştım. Türkiye'den Kürdistan'a gelene kadar yolda pek askerlere rastlamamıştım. Ama Kürdistan'da adım başı jandarmalar arabayı durdurup, yolcuları arıyorlardı.

Artık Kürdistan'daydım. Birkaç gün evde kaldıktan sonra, bir iş icabı olarak Batman'a gitmem gerekti. Batman'a gitmek için yola çıktım. Batman'a geldiğimden birkaç yerde durdurulup arandık. Buna rağmen Batman girişinde reddildik. Yolcuların ısrarına rağmen hepimizi tehdit ederek, "bölücülerce köylerimize basılmış, bunun üzerine şehire yabancıların girmesi yasaktır. Bölücülerin bir kısmının geçtikleri oldukları tahmin ediliyor. Operasyon var, girmeyiniz, yasaktır" deyip geri çevirdiler bizi. Anladığım kadarı ile herkes bu durumu az da olsa tavırlarıyla protesto ediyordu.

Kürdistan'da kaldığım süreçte, Kürdistan'ın birkaç bölgesine gidip görme fırsatı buldum. Bir defasında Nusaybin'e bir arkadaşın mektubunu götürüyordum. Nusaybin terminalinden inip arabalara bakarken, birden askeri jiple bir subay ve iki er silahla terminale geldiler. Arabalardakileri de indirerek kimlik kontrolü yaptılar. Sonra subay şaşkınlık içindeki topluluğa, elleri arkasına bağli ve dik durmaya çalışarak "Ermeniler, bölücüler bizim köylerimize basıp huzuru bozmaktadırlar. Biz bunları ezme azmindeyiz. Bunun için aramalar yapıyoruz" dedi. Bu arada simsar eğilerek, kendisine çay getirdi; fakat içmedi. Halk içinde herkes ne olduğunu birbirine soruyordu. Gittiğim arkadaşın evinde olanları anlatınca, 15 Ağustos'ta başta Eruh olmak üzere, birkaç yerde eylemlerin olduğunu, hapishanelerin basıldığını, asker ve subayların vurulduğunu ve karakolların basıldığını anlattı. Herkes

HER YERDE PKK KONUSULUYOR

ıştıkla birbirine anlatmaya ve tartışmaya başladı. Devrimcileri yakalayamayacaklarını, devrimcilerle başa çıkamayacaklarını bana anlattılar.

18.9.1984 tarihinde, Mardin'den Diyarbakır'a döndüyordum. Diyarbakır Radyosu'nun yakınında 6 kişilik bir asker grubu arabamıza bindi, Diyarbakır'a doğru geliyorduk. Askerlerin sürmürlü çavuşla arabaya muavinin körtük konusmaya başladılar. Muavin, nereye gittiklerini sorduğunda, yakınlarda bir yere gittiklerini, ihbar olduğunu söyledi. Bunun üzerine muavin, çavuşa Kürt olduğunu ve karşılaşıcağı herhangi bir olayda ne yapacağını sorduğunda çavuş "askerlik şartlarını biliyorsun, fakat, karşılaşıcağı herhangi bir olayı elimden geldiği kadarı ile savuşturmaya çalışacağım" diye cevapladı.

sömürgecilerden vurulduğunda herkesin yüzü gül gibi açılıyordu, canlanıyordu. PKK halk için bir umut ışığı olmuştu.

Halkın ekonomik durumu gerçekten çok kötüydü. İşsizlik, yokluk başını almış yürüyordu. Zamlar, halkın nefesini kesmiş, herkes açlık tehdidi altındaydı. Geleceğinden endişeli, bir gününü geçirmek bile sorun olmuş. Halk öyle bir duruma gelmiş ki geçimini sürdürmek için kendini satıyor. Bunu yapamayanlar, intihar etmektedir. Son 4 ayda 3 kişinin 70 metre yüksekten kendilerini atarak intihar ettiklerini söylüyorlardı. Gençlere sorduğunda şu cevabı veriyorlardı: "Bu durumda mücadelede katılmaktan başka çare kalmadı. Silahım olsa ve bu mücadeleyi yürütenleri görsen, şimdi sömürgecilere karşı savaşırım. Savaşmak intihardan iyi ve daha şerefli" diyorlardı.

Reformist grupların üyeleri suskun ve yılmış durumdurlardı. Konuştuğum bir-iki kişi "PKK mücadeleyi erken başlattı" diyorlardı. Halk ise bunlarla alay ediyordu. Kaçkın diyorlar. Yüzleri yok suskunlar, ama taraftarları mücadeleyi destekliyorlar.

Tanıdığım bir balıkçı arkadaş, ailelerin protesto yürüyüşünden ve sıkıyönetim komutanlığına yürüyenlerin tutuklanmasından bahsetti. Yine barajda avlanmanın yasaklandığını söyledi. Bunun nedeni, barajda ceset parçalarına rast gelmesi imiş!

Sonuç olarak 2 aylık süre içinde Kürdistan'ın sınırlı, bazı kesimlerini gezdim. Görebildiğim, anladığım kadarı ile köylülerimiz,

çobanı, aşiretleri, esnafı, işçisi, memuru ile bütün Kürdistan halkı bu sömürgecileri daha iyi tanıyor artık. Kinleri ve nefretleri artıyor. Çekilemez hayat koşulları, halkımızı patlama noktasına getirmiştir. Bu ortamda gelişen mücadeleyi halkımızın %90'ı destekliyor. Diğerleri tarafsızdır ve tek umut: PKK'dır.

Türk halkının mücadeleye karşı tavır düşmanca değildir. Mücadeleyi desteklemeseler de, karşı da çıkmıyorlar. Bazen haklı görülenler de var, bunu birkaç örnekle açıklayayım. Birgün Isparta'da akşam üzeri kahvede oturuyor, çay içiyorduk. Televizyon haberleri veriyordu. Spiker, bir jipin pusuya düşürüldüğünü ve subayların vurulduğunu Kenan Evren'in ağzından anlatıyordu. Birden kahvede bir gürültü koptu. Şöyle sesler duydu: "İyi etmişler, gözünüze kıkarımlar, daha ne gördünüz?" Bir de masada dertleşen üç ihtiyarın yanına oturdum, subay ve askerlerini kim neden vuruyor? diye sözlere karıştı. Tutumlarını anlamak istedim. Birisi "oğlum, adamlar ne yapasın? Ne fabrika var, ne iş; bir de askerler baskıyı eksi etmiyorlar. Haklılar" dedi. Diğerleri de başlarını salladılar, onaylıyorlardı. Türkiye halkı da büyük bir işsizlik ve yoksulluğun mensesine sıkıştırılmıştır. Adeta her sorun buna göre değerlendiriliyor. Yine işçiler, köylüler ve memurlar, cuntaya büyük bir kin ve nefret duyuyorlar. Kenan Evren'in Kürdistan gezisinde eylemle karşılanmasını herkes birbirlerini anlatıyor. Türkiye'de halk bu gelişmeler karşısında devrimcileri sıkıştırıyor. Kürdistan'daki mücadeleyi örnek gösteriyor.

Diyarbakır'dan bir PKK taraftarı

"Uyanmak, Davaya Sarılmak İçin Daha Neyi Bekliyoruz. . .?"

Ben, iki yıl önce sömürgeci faşist Türk devletin ihraç ettiği kölelerin ticaretinden 400 bin lira rüşvet vererek kendisini pazarlayan binlerce Kürdistanlıdan biriyim.

Bu pazarlama sonucunda Suudi Arabistan'a geldim ve binaların 5-6 katlarına kum, priket, çimento taşıma işinde çalışmaya başladım. İşe koyulmadan önce her işçi gibi ben de 250 Rial karşılığı bir semer yaptırıp sırtıma geçirmeyi de ihmal etmedim. Ülkedeyken 3000 Rial karşılığı çalışacağımız vaadedilmesine rağmen, buraya gelir gelmez ayda ancak 700 Rial vereceklerini, yemek, içmek ve yatmak gibi ihtiyaçlarımızı da karşılamayacaklarını söyleyen bu kan emiciler; en ufak bir karşı koymaya müsaade etmeyeceklerini, bizzat cuntanın işbirlikçisi halindeki firmalar olduklarını da söyleyip bizleri tam bir çıkmaz içine soktular.

Köyde, ailemin altınlarını ve çocuklarına biraz süt veren iki inegimizi de satmış, bir sürü rüşvet vererek muamelelerimi tamamlamış ve büyük umutlar besleyerek Arabistan'a gelmişim. Burada yüklü bir para kazanıp tüm borçlarımı kapatacağımı sanıyordum. Ne var ki daha ilk geldiğim gün gerçek aylık ücretimizi ve bir insanın aylık masrafları öğrendiğimizde adeta katırla döndüm. Aylık masrafları, 900 Rial'den az olmadığı halde ücretimiz 700 Rial olarak hesaplanmıştı.

Cunta firmalarının bize verdiği bu "mücade" karşı yapabileceğimiz hiç bir şey yoktu, firma adına geldiğimizden dolayı onlara tapuluyduk, istedikleri anda ülkeye geri gönderebiliyorlardı. Benim gibi binlerce insan bu tuzağa düşürülmüştü. Yer yer bireysel çıkış yapıyorlar, ya Arap polisleri tarafından tutuklanarak ve asılsız suçlamalarla hapislenmiş, günlerce adı hakaretle maruz bırakılarak ülkesine geri gönderilmiş, ya da sık sık görüldüğü

üzere beton dökümleri altında bırakılarak katledilmişler.

Bugüne kadar... şehrinde benim bildiğim kadariyla On'un üzerinde insan kayıptır. Bunlardan ikisinin cesedi inşaatta betonlanmış biron içinde bulunmuş. Bu olaydan sorumlu olanlar, tabii ki faşist Türk devletin firmalarıdır.

Çalışırken işçilerin başında eli kırbağı bir çavuş durmakta, ufak bir duraksama ya da dinlenmeye, işte, az bir gevşekliğe müdahale ederek en adi küfürler savurarak joplamaktadır. İstirahat saatinde çavuşun önünde sigara içmek dahi, sonradan hakarete uğramak için yeterli bir nedendir. Çünkü onların deyimleriyle bu "medeniyetlerin" yanında sigara içmek, konuşmak saygısızlıktır.

Burada, bizleri ve halkımızı tüm acı ve ıstıraplardan kurtarmak için uğraşanlara, ne kadar önemli ve onurlu bir davanın uğraşıcıları olduklarını ve onların görev ve sorumluluklarının anlamının daha iyi anlaşılması için yaşıantımızın bir kısmını anlatacağım:

Bizler, Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden bir araya gelmiş 10 arkadaş, bir inşaatta kum, tuğla, priket, çimento vb. inşaat malzemelerini binanın birinci ve ikinci katına barak sirtımdaki semerlerle beraber taşıyorduk. O güne kadar belimden yara ve darp almadığımız için normal çalışıyorduk. İkinci katın bitiminde arkadaşlardan biri banyo yaparken ben de yardım edeyim dedim ve sırtını kesemelektim. Elimi dokundurur dokunduramaz bir arkadaş bağırdı ve hemen elimi çektim. Dikkatlice baktım ve semerin, arkadaşın sırtını üç yerden vurduğunu gördüm. Yara kendi kendine kabuk tutmuştu. Diğer arkadaşların sırtı henüz bu duruma gelmemişti, ama sıra üçüncü kata geldiğinde hepimiz zikri

Devamı 23. sayfa

Şimdi Yargılanan Faşist Sömürgeciliktir!

Sömürgeci faşistler, halkımıza gözdağı vermek, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi için atılan her adım pahalıya ödetileceğini bir kez daha göstermek amacıyla yeni bir boygösterisine daha hazırlanıyorlar.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri sırasında Eruh ve Şemdinli eylemlerine katıldıkları iddiasıyla gözaltına alınan 84 yurtseverin, 21 Ocak 1985'te sömürgeci mahkemelere çıkarılarak, gelişen devrimci-direnış eylemlerinin bunların şahsında "yargılanmak" istendiği öğrenilmiştir. Büyük çoğunluğu idam ve müebbet hapis cezasıyla "yargılanacak" olan 84 kişinin, gelişen eylemlerle hiçbir ilişkilerinin olmaması, davanın belirlen yannlı oluşturmaktadır. O halde, askeri faşist cunta, alelacele açtığı bu dava ile nereye varmak istemekte, bu insanların şahsında yargılanmak istediği şey gerçekte ne olmaktadır.

Hiçbir baskı, zulüm, katliam ve tehdit karşılıksız kalmayacaktır!

Bu sorunun cevabı son derece açıktır. 15 Ağustos eylemliliği, sömürgeci karşı ulusal direniş bayrağını somut bir gerçeklik olarak açmış ve Kürdistan'da halk yığınlarının gizli umutlarını ağır baskı ve zulmün örttüğü tüm perdelere kurtararak açıkça ifade edilmişliği sağlamıştır. Halkın eylemleri coşkunlukla karşılaması, maddi-manevi tüm desteklerini giderek daha fazla sunmaya başlamaları ve her şeyin ötesinde gizledikleri silahların yeniden çıkararak HRR'ın çağrısına uyup silahlı direniş güçlerine katılma isteklerini her gün artan oranda belirtmeleri bu gerçeği anlatmaktadır. Halkımız hiçbir zaman söndürmediği yüreğindeki sömürgeci karşı kin ve kurtuluş özlemini artık savaştan bir güç olarak ifade etme olanına kavuşmuş ve böyle bir savaşta atılma gücünü kendisinde görmeye başlamıştır. Vahşi bir sömürgecilik altında köreltilmek istenen beyinler artık ülke için çalışmakta, halkımız yüzyılların karalığında boğulmak istenen varlığını önderi PKK'nin etrafında en çok olanaklarına rağmen tüm yürek ve beyin gücünü seferber ederek koruma kararında olduğunu hergünkü pratiğiyle göstermektedir. Sömürgecilerin namusları, idam ve katliam tehditleri, baskınları, soygunları ve tüm alçaklıkları artık halkımız açısından yalnızca bir anlam ifade etmemektedir. Yani tüm bunlar, halkımıza savaşımında haklı olduğunu, halk varlığını, en vazgeçilmez yaşam hakkımıza saldırıyan bir düşman karşısında olduğumuzu ve böyle bir düşmana karşı en acımasız bir savaş yükseltmenin ne kadar zorunlu ve haklı olduğunu kanıtlamaktadır. Halkımız savaşımının haklılığını yansıtır, bu nedenle zafere de kendisinin olacağını öğrenmiştir. Bir halkın sömürgeci ve emperyalist egemenlere karşı savaşımında, ne kadar az olanaklara sahip olursa olsun, maddi ve teknik olarak en zayıf olduğu anlarda bile düşmana üstün olduğunu yaşanan gelişmeler içerisinde kendi gücünü tanıyarak kavramıştır. Kısaca 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri,

yılların başaramayacağını başararak, halk kitleleri açısından kendi güçlerini tanıdıkları ve düşmanın kofluğunu gördükleri bir okul olmuştur.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, halkımız açısından böyle bir rol oynarken, düşman cephesindeki çöküşü de hızlandırmış, onun kofluğunu ortaya sermiş, kendi iç çelişki ve çatışmalarını süyüne çıkarmıştır. TC binasından gelen çatırtı sesleri artık en sağır kulaklara dahi duyulmaya zorlanmaktadır. Sömürgeciler ve işbirlikçileri telaş ve şaşkınlık içerisindeyler.

Bu direniş eylemleri, uluslararası alanda da halkımızın ve kurtuluş mücadelesinin yankılanmasını sağlamış, ister dost, ister düşman her güç artık bu gerçekliği tartışır olmuştur. Açık ki bu, TC'nin gayri meşruluğunun irade dışında da olsa uluslararası zeminde kabul görmesidir. Ulusal ve uluslararası zeminde hiçbir meş-

ruiyeti olmayan bir devlet olduğu geçmiş, bugünü ve geleceği tartışarak açıkça itiraf edilen TC, elbette ki bu gelişme karşısında daha da çilgılaşacak, bütün pervasızlığıyla kendi suçlarını açıkça çıkararak ülke gerçekliğimize saldıracaktır.

İşte, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin telaşa açtığı son dava, gerçekte onun kendi kendisini tarih önünde bir kez daha yargılaması anlamını taşımaktadır. "Huzur", "Güneş" vs. gibi isimler takarak düzenlediği operasyonlarla halkımıza yönelttiği saldırılarda tek suçları Kürt olmak olan insanları toplayıp, onları mahkemelerinde idam istemleriyle dünyanın karşısına çıkaran TC, savaştan bir halk gerçekliği ile karşıya olduğunu böylece itiraf etmiş olmaktadır. Halkımız, başlangıçta parti somutunda ve giderek tüm bir halk olarak çıkarlarının bilincine varıp, onları uğruna savaşa atıldıkları andan itibaren, TC'nin silahlı ters tepmeye başlamış, düzenlediği vahşi katliamlardan alçakça iftiralara kadar her şey kendisine yönelen bir silah haline gelmiştir. O, şimdi halkımıza savaştan vazgeçmesi için peşpeşe hazırladığı darağaçlarında da tümüyle bu karşılığı alacaktır. Çünkü onun, bir kez daha halkımızın umutlarını boğma anağı kalmamıştır, artık ilmek onun boğazındadır ve mücadelede atılan her adım halkıyı biraz daha sıkıştırarakmaktadır.

TC, kurduğu mahkemelerinde yurtsever halkımıza idam kararları yağdırmakla, geçmişte Şeyh Said v.d.ni idam ederek ulaştığı sonuca varabileceği umuduna kapılmamıştır. Çünkü artık yaşanan süreç, Kürdistan açısından çok farklıdır. Bugün karşısında PKK olgusuyla çağımız gerçekliğinin aydınlatıldığı, bununla bilinçlenen, örgütlenen ve savaştan bir halk vardır. Çağımızın en ilerici gücü olan proletaryanın siyasal önderliği etrafında bağımsızlığı için ayağa kalkan Kürdistan halkı, kendi hakkındaki yargıyı artık kendisi vermiştir ve bu yargı dökülen şehit kanları ve halkımızın mücadeleye verdiği destekle tarihe mal edilmiştir.

HALKIMIZIN DEVRİMCI DİRENİŞ TUTKUSU ENGELLENMEZ!

24.11.1984 tarihinde meydana gelen olayda iki yurtsever Kürdistan köylüsü sömürgeci güçlerce katledilmiştir. Uludere'nin Kadın köyünden olan Abdullah ve Ahmet Altürk adındaki iki kardeş köylerine geri dönmek için Güney Kürdistan sınırından içeri geçerken pusuya düşürülmüşlerdir. Oldukça yoksul bir aileye mensup olan Abdullah ve Ahmet Altürk kardeşler geçimlerini ticaretle yani kaçakçılıkla sağlıyorlardı. Zaten başka türlü geçimlerini sağlamaları veya yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak için bunun dışında herhangi bir işle uğraşmaları pek mümkün olmamaktaydı. Sömürgeci güçlerce son derece zorlaştırılan ve bir ölüde de olanaksızlaştırılan kaçakçılık olayı, ortaya çıkan son katletme olayında da görüldüğü gibi halkımızdan birçok insanın yaşamını kaybetmesine neden olmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin zorba ve vahşi uygulamalarına en fazla maruz kalan ve bu uygulamaların yine en ciddi bir şekilde etkilenen kesim sınır boylarında yaşayan halktır. Buralarda yaşayan halka adeta yaşam hakkı tanınmamakta, halkı perişan hale sokmak ve göçe zorlamak için ne lazımsa yapılmaktadır. Hayırcılığı, tarımıcılığı geliştirilmesi, üretim olgusunun ilerletilmesi çeşitli şekillerde engellenmektedir. Her türlü geçim kaynağı ortadan kaldırılan halk, tek çıkar yolu tüccarlıkta bulmaktadır. Ne var ki, halkımızın tüm istemleri gibi bu istemi de zoraki uygulamaları engellenmekte ve hatta çoğu kez bütün bir yaşamının kader ve hüznü olmasına neden olmaktadır. Maddi malların gasp ve talan edilmesi yanında fiziki imhalar da az rastlanılan olaylar değildir. Sömürgeci güçler kaçakçılığı önleme görünümü altında aslında Kürdistan halkına karşı olan kin ve öfkelerini kuskımlarına bulan hangi kılıf geçirilirse geçirilsin, hangi görünüm verilirse kaçılırsa kaçılırsa gerçek durum değişmez. Suçsuz sebezmiş halktan insanları kurşuna dizmeye, katliamdan başka isim bulmak söz konusu olamaz.

Meydana gelen son olayda da görüldüğü gibi, faşist Türk sömürgecileri, halkımıza karşı tamamen bir savaş başlatmış bulunmaktadırlar. Bu açıdan gördüğümüz her insana karşı rastgele ateş açmaktan, katletmekten çekinmemektedir. Yüzyıllardan beridir halkımızın azılı düşmanı olan, her türlü toplumsal ve ulusal gelişimimize engel olan ve halkımızın yararına olan hiçbir gelişmeye, hiçbir harekete müsaade etmeyen faşist Türk sömürgecileri, KUKM'inde güçlü pratik adımların atılması ile birlikte daha da saldırganlaşmıştır. Özellikle son eylemlerin halk kitleleri nezdinde son derece olumlu karşılık ve tepki görmesi Türk sömürgecilerine ölümcül bir darbe indirecek olan iyice tedirginleştirmiştir. Etekleri tutuşan sömürgeciler, etekleri düştükleri telaştan ötürü operasyonları yoğunlaştırmakta, her tarafa pusular kurmakta ve gördükleri her karartıyı kurşun yağmuruna tutmaktadırlar.

Gece yolda savunması (yani silahsız) bir şekilde yürüyen Abdullah ve Ahmet Altürk adındaki şahıslara "dur" ihtidarı bile bulunulmadan ateş açılmıştır. Sömürgeci caniler bu insanları hunharca katletmekle de yetinmemişler, aileleri ölümlerine sahip çıkarak halde, cesetler Cizre'ye götürülerek sömürgeciler tarafından hedef tahtası haline getirilmiştir. Her cesede 40 civarında mermi sıkarak barbarlık-

larını bir kez daha ortaya koymuşlardır. Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz ayda da buna benzer bir olay yaşanmıştı. Sırmaklı iki PKK taraftarı sınırdan geçerken sömürgeci tarafından hiçbir şekilde uyarılmadan kurşuna dizilerek katledilmişti. Sınırdan görülen her şahıs, her cisim PKK savaşçıları zannedilerek üzerlerine ateş edilmektedir. Devrimcilerin sınırın içeri girmelerini bahane ederek, sınır boylarında sayısız pusular kurarak, halka ciddi zararlar verilmektedir. Devrimcilerle karşılaşmaktan ödleri kopan sömürgeciler bu kez kınlarını savunmasız insanlara karşı kuskımlarını kullanırlar.

Sömürgecilerin özellikle sınır kesimleri üzerinde durmaları, bu alanlara büyük güç yığarak bir yanda MIT-ajan faaliyetini geliştirmeleri, diğer yandan pusuları kurmaları, rastgele ateş açmaları nedeniyle değil elbette. Bu durumu Kürdistan'daki siyasal gelişmelerden ayrı ele almak mümkün değildir. Uzun süre yaşanan durgun bir ortamdan sonra PKK önderliğinde mücadelenin tekrar kızışması, TC'ye karşı açık savaşın başlatılması, başta Türk devleti olmak üzere, bütün gerici güçleri tedirgin ederek harekete geçirmiştir. Kürdistan'da bu kez geliştirilen mücadelenin geçmişteki mücadelelerden farklı yönüyle farklı olduğunu yine proletarya önderliğinde geliştirilen bu savaşın kendisinin yaşamına son vereceğini çok iyi bilen faşist sömürgeci güçler, bu savaşı engelleyebilmek için yoğun bir faaliyet içerisine girmişlerdir. Her yönüyle darma dakin ettikleri, erittiklerini sandıkları bir toplumun dirilmeye, canlanmaya başlaması elbette onları son derece rahatsız edecektir. Çünkü Kürt toplumuna ve Kürdistan halkına karşı işlemiş olduğu bütün suçların hesabını verme zamanı gelmiştir artık. Kendisinden hesap sorulması, mücadelenin umulmadık ölçüde boyutlanması onu iyice aceze düştürmüştür. Ve ölmeden elden geldiğince etrafa zarar verme düşüncesindedir.

Yukarıda açıklanan olaydan da anlaşılacağı gibi, Türk burjuvazisinin içine düştüğü acizliği ve korkaklığı kelimelerle ifade etmek oldukça güçtür. Fakat yine de düşmanın kofluğuna, korkaklığına bazı örnekler verelim. Bu açıdan meydana gelen birkaç olayı buraya aktırmada yarar vardır. 23. 1.1984 tarihinde Uludere'ye bağlı Koror köyünün açtığı ateş sonucu bir ökü vuruluyor. Yine Uludere bölüğünün gece rastgele açtığı ateş sonucu bir at ve eşek öldürülüyor. Buna benzer olaylar Roboski, Yekmal ve Merg köylerinde de yaşanmıştır. Bu olaylar, hayvanların vurulması veya hutta çok basit olaylar gibi görünüyorsa da özünde faşist cuntanın içine düştüğü korku ve telaşın derecesini göstermektedir. PKK partizanlarının üzerlerinde bıraktıkları korkudan ötürü, görülen her şahıs, her karartı PKK'li sanılarak, büyük bir korku ve panik içerisine düşmektedir. Gelişmeler karşısında büyük bir şaşkınlık içine giren sömürgeciler çareyi savunmasız insanlara, halka daha fazla baskı uygulamada görmekteyler.

Ancak tüm çabalarına rağmen, baskı ve şiddet yöntemleri kendisi için bir kurtuluş olmanın öte, halk kitlelerinin düşmanını daha iyi tanımasına, ona karşı daha fazla direnmesine neden olmaktadır. Uludere'ye bağlı 200 hanelik Nerveh köyünde meydana gelen son gelişmeler bu durumu oldukça çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. Abdullah ve Ahmet Altürk adın-

daki şahısların katledilmelerinin hemen ardından faşist binbaşlı Muzaffer öncülüğünde yöreye operasyon düzenleniyor. Nerveh köyüne yapılan baskında (tüm baskınlar olduğu gibi) köy halkına baskı ve şiddet uygulanıyor. 10'a yakın ev boşaltılıyor, halka ait değerli eşyalar çalınıyor. Rastgele dayak atmalar ve yapılan soygunculuğun yanında bir de yoksul halktan zorla silah isteniyor. Sömürgeci-faşist cuntanın keyfi uygulamaları her halkında büyük bir kin ve öfke uyandırarak düşmana karşı baş kaldırmanın zeminini hazırlıyor. Nitekim bütün yapılanlar karşısında son derece tahammülsüzleşen Nerveh halkı düşmanın istemlerini yerine getirmenin, ona boyun eğmenin kendileri açısından olumlu hiçbir sonuç vermeyeceğini, baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmayacağını tam tersine bu olguların daha da sistemli hale gelmesine hizmet edeceğini fark ederek faşist binbaşlı Muzaffer'in istemlerini protesto ediyorlar. Kadınıyla, ihtiyarıyla, çocuğuyla bütün Nerveh halkı faşist binbaşının öncülüğündeki bölüğün vahşi uygulamalarına ve silah istemlerine karşı çıkarak 3 saatlik bir yürüyüş geçiriyorlar. Nerveh halkının bu tutumu sömürgeci güçleri son derece ürktüğü ve istemlerinin vazgeçmelerine, halkın gücü karşısında boyun eğmelerine neden oluyor. Sömürgeci güçlerce bir isyan olarak değerlendirilen bu olayın etkisi salt düşmana boyun eğdirmekle sınırlı kalmıyor, aynı zamanda yöre halkı için bir cesaret kaynağı haline de geliyor. Nerveh köylülerinin bu direniş tutumu düşmanın baskılarını, dayatmalarını boşa çıkarmada hatta onu dzie getirmeye bütün yöre halkı için örnek bir davranış oluyor.

Bu olayın da çok açık bir şekilde kanıtlandığı gibi halkın istemi ve oyu karşısında hiçbir güç, hiçbir kuvvet duramaz. Düşman ne kadar güçlü görünürse görünsün, maddi ve teknik üstünlüğe ne ölçüde sahip olursa olsun eğer bu halk kurtuluşu için savaşımaya karar vermişse, bu etkilerin hiçbirisi belirleyici olamaz. Hiçbir çalıma, hiçbir çaba halkımızın yılların kinini, öfkelerini düşmandan çıkartmasında, intikam almada engel olamaz. Zaten sömürgeci güçlerin bizzat kendileri bile nakımlar için direniştiren başka bir çıkar yolu birkakmamıştır. Yüzyıllardan beridir alın terinin, emek değerinin, her türlü ulusal ve toplumsal değerlerinin sömürülmesi yetmiyormuş gibi, yeni bir işgal ve talan dönemi başlatılmıştır. Köylere sık sık yapılan operasyonlar, soygunlar, zorla silah toplamalar, sorgusuz sualsiz katletmeler Kürdistan'da günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Halkımızın tüm geçim kaynakları zoraki uygulamaları ortadan kaldırılarak, açıkla karşı karşıya bırakılmaktadır. Günümüz koşullarında Kürdistan'da normal bir uygulamadan bahsetmek olanaksızdır. Açlıklar, yokluklar, baskı ve katletmeler halkımız için yaşamı çekilmez hale getirmiştir. Günümüz Kürdistan'ında düşmana karşı yaşamız bir savaşım verilmeden sömürgecilğin tüm yapı ve kurumları ortadan kaldırılmadan insanca bir yaşam mümkün olamaz. Artık düşmana karşı baş kaldırmanın, tüm uygulamalarını, dayatmalarını geri tepmenin zamanı gelmiştir.

* YAŞASIN HALKIMIZIN DEVİRİMCI DİRENİŞİ!

Bir Serxwebün Okuyucusu

4. YILINDA SERXWEBÛN GERÇEKLİĞİ

Baştafı 1. sayfa

Bu ülke halkının kendi durumuna gelince; yüz yılların ötesinden gelen yabancı hakimiyetler altında görülmemiş baskı yöntemleriyle kendi öz yaşamından uzaklaştırılmaya çalışılmış; yabancı egemenlerin alt ve üst yapının tüm kurumlarına hakim oldukları, kendi dil ve kültür gerçeklikleriyle biçimlendirdikleri ve kendi ulusal-toplumsal gerçekliklerinin bir uzantısı haline dönüştürmeye çalıştıkları bir haktır. Böyle bir halkın öz çıkarlarının bilince yansımının ve bunun giderek yazı diline dönüşmesinin ne kadar güdük kalacağı kendiliğinden anlaşılır. İyi belirtmeye gerek kalmadan biraz bilincimizi yoklarsak, Kürdistan'da gerçeğin ne kadar karanlık ve olumsuz olduğunu teslim ederiz. Bu, yüzyıllardan sürüp gelen bir gerçekliktir. Ama en kötüsü de, çağdaş insanlığın her alanında olduğu gibi basın-yayın alanında da tam bir devrim dönemini yaşadıkları bir aşamada halkımızın, tüm bu (radyo, televizyon, gazete, kitap vb.) araçlardan yoksun olmasıdır. Hatta bunun da ötesinde bu araçlarla dile getireceği gerçekliğini bilince çıkarmaktan, bunu haykarmaktan, yazı, ses, resim vb. sanatlarıyla şekillendirmek, giderek ulusal-toplumsal yaşamın güçlü kurumları haline getirmekten zorla men edilmiştir. Kürdistan'da her alanda hakim olan, günümüz teknolojinin verdiği üstünlüğü tekeline geçiren hakim ulusların burjuva sınıflarıdır. İster Türk, Arap ya da Fars olsun feodal dönemde de yine feodal sınıfların kendi hakim dil ve kültürlerini temel alan kurulumlar geliştirilmiş ve toplum bunların ağır etkileri altında eritilmeyle çalışmıştır. Günümüzde ise bu çok daha ileri boyutlardadır. Sömürgeci egemenlik, halkın tüm ulusal ve toplumsal gözeneklerini tıkamış, yerine hakim ulus egemenlerinin en inkârçı, soyguncu ve katliamcı yöntemlerle sürdürülen çıkarlarının kurulumlaşması geçirilmiştir. Okullar bu temelde açılmış, adına kültür denilen bu çıkarların ifadesi olmuş, basın-yayın araç ve kurumları bu temelde geliştirilmiştir. Kürdistan'da bugün işte söyle, isterse yazıyla dile getirilen böylesine bir gerçekliğin ifadesidir. Hiçbir biçimde halkın çıkarlarıyla bağdaşmayan bu durum, vahşi bir sömürgecilğin ortaya çıkardığı bir gerçeklikten başka bir şey değildir. İşte böylesine bir gerçeklik içinde halkın öz çıkarları temelinde bir basın-yayın faaliyetinin geliştirilmesine el atma sorunu vardı. Halkın gerçekliğini bilince çıkaracak, öz taleplerinin savunuculuğunu yapacak, onun dilini konuşturacak olan böyle bir faaliyet, açık ki yalnızca düşüncede ve pratikte devrimci gerçekliğe ulaşmak ve ona dayanmakla mümkün olabilirdi.

a- Kürdistan Gerçekliği ve Bu Gerçekliğin Dile Getirilmesindeki Zorluk

Kürdistan'da yazın alanında da, sınıfsal yapıya bağlı olarak bazı çözümler getirilmek istenmiştir. Ama, sınıflar bu alana el atkılarında dile getirdikleri şey, özellikle egemen sınıflar açısından, sili bir kopyesi oldukları hakim ulus egemen sınıfların çıkarlarından başka bir şey olamamıştır. Öz de biçim itibarıyla hakim ulus egemenliklerinin sili bir kopyesi olmaktan kurtulamayan işbirlikçi sınıflar, muhtevada ve biçimde onların değer yargılarıyla hareket etmeyi bir kader saymışlardır.

İkilekulan üniversiteye kadar sömürgecilğin kurumlarında yeti-

şen, çalışan ve bu durumlarını meşru bir yaşam gibi kabul eden uşak bir aydınlar grubu yetişmiş ve bunlar da içinde şekillendikleri hakim ulus çıkarlarını ifade etmekten öteye gidememişlerdir. Birçok konuda yazmış ve konuşmuşlar, ama, kendi durumlarının farkına bile varmadan ihanetin ve işbirlikçiliğin çıkarlarını ifade etmişlerdir. Tabii ki bu, sömürgecilğe yüz yıllardan beri gelen bağımlılığın yansımasından başka bir şey değildir. Hakim ulus içinde eriyen, tam uşak ve halk düşmanı dedimiz kesimlerin sınıfsal tavri budur.

Özellikle kapitalistleşmenin biraz gelişmesiyle birlikte milliyetçiliğin Kürdistan'da yeni yeni şekillendiği 20. yy. başlarından itibaren ilkel milliyetçilik biçiminde ortaya çıktıkları ve Osmanlı imparatorluğunun bünyesindeki bir çok halkın ulusal kurtuluş sürecine girdikleri dönemde bundan etkilenen bazı işbirlikçi aydınların ulus gerçekliğine el atmak istedikleri, bazı dernek ve cemiyetler oluşturup, bunların sözcülüğünü yapan bazı gazete ve kitaplar yayınladıkları biliniyor. İlkel milliyetçiliğin ilk nüveleri, İstanbul, Kahire vb. alanlarda ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da bir yayın faaliyeti de bu yıllarda başlar. Ama bu, TC'nin şekillenmesi ve azgın bir sovenizmin hakim olmasıyla birlikte Kürtlük ve Kürdistan'a ilgili her şeyin katliamdan geçirilmesiyle sona eren bir süreçtir. Aynı süreç, özellikle ikinci dünya savaşından sonra daha değişik bir biçimde İran ve Irak parçalarında da gelişir. İlkel milliyetçilik için daha elverişli olan bu alanların koşullarında çeşitli partileşme ve dernekleşmeler ortaya çıkar ve kendi sesleri olan çeşitli yayınlar çıkarılmaya başlanır. Bu dönemde bunların, son derece dar ve geri olan ilkel milliyetçi bir muhtevayı yine çok zayıf araçlarla geliştirmek istedikleri bilinmektedir.

Burjuvazinin hızlanarak, küçük-burjuvazinin ideolojide ve politikada biraz söz sahibi olmak istediği 1970 yıllarından itibaren bir yayıncılığın da geliştiği görülmektedir. Somut ifadesini Özgürlük Yolu'nda bulan, tam dönüş yapamamış bir kesimin bu yıllarda sesini duyurmaya çalıştığı görülmektedir. İşte Özgürlük Yolu, ezen ve ezilen ulus ilişkisinin en işbirlikçi oportünist ve devrimci öğelerden en uzak bir simgesinin sesi olarak, Kemalizm Kürdistan'da sol'dan bir uzantısı biçiminde, CHP'nin geneldeki sollaşmasının sili bir kopyesi olarak şekillenir. Bu dönem, ulusal meselelerin işlenmek istendiği bir dönemdir. Ama bir özelliği vardır ki, ortaya çıkan gelişmeler devrimci direnişçi özellikten kopuk bir faaliyettedir. Kendilerine "devrimci", "sosyalist" isimlerini de taksalar, bir yandan ilkel milliyetçilikten, diğer yandan ezen ulusun küçük-burjuva reformist anlayışlarından ve en oportünist öğelerinden yararlanmaya çalışan bu anlayışlar bu dönemde ortalığı epey bulandırmaya çalıştılar. Bunlar da aslında, geçerli sömürgecilği biraz daha yumaşatmak istemektedirler. Yeni oluşan küçük-burjuva sınıfın daha önce ilkel milliyetçiliğin getirdiği olduğu, otonomiyi kendi sınıf önderliğinde yeni bir takım biçimlere kavuşturması temelinde, bunu bir ideolojik-siyasi akım haline getirip, sahnelemek istiyorlardı. Bu temelde sürdürdükleri yayın faaliyeti de, elbette ki devrimci direnişçilikten kopuk olmak durumundaydı. Bunlar eğer sosyalizme el atmışlarsa, Marksizm-Leninizmin en oportünist tahrifatını temel alan; eğer milliyetçiliğe el atmışlarsa, devrimci yurtsever özü-

nü değil, işbirlikçiliğe en yakın reformist bir yorumlanışını esas alan; köklü tarihi-toplumsal ve bizim gerçekliğini bütünleşmiş sistematik bir düşüncenin yorumundan geçirmeyen ve dolayısıyla felsefeden ekonomik yorumlara kadar gerçeği en eklektik-oportünist yoruma tabi tutan bir mantıkla hareket etmekteydiler.

Kısaca Kürdistan'da, ağır sömürgeci koşullar ve bu sınıfların taşıdıkları olumsuzluklar nedeniyle, adeta düşüncede bir tükeniş, yabancılaşma, düşüncenin boğuluşu olayı yaşanmaktaydı. Bu koşullarda, de-

ğil pratik birkaç gelişmeyi sağlamak, özgür düşüncüyü yaratabilmek için bile muazzam bir çaba ortaya koymak ve bunun uğruna savaşmak gerekiyordu. Gelişmeler de kanıtlanmıştır ki, Kürdistan için üretilen özgür düşünce, karşılığını kanla ödemek zorundadır. Kürdistan'da insanlar sözde çok okur, sağın çıkarları, sol'un çıkarları, din, kapitalizm ve sosyalizm adına bir çok şey öğrenirler. Fakat, hiçbirisi kendi ülke gerçekliğine yaklaşma cesaretini gösterememişlerdir. Çünkü bu durumda, sömürgecilğin kızgın sacı üzerinde yannmaya hazır olmaları gerekecektir. Onun için sürekli kaçış; gerçekliğine yaklaşmak yerine onu yumaşatmaya çalışmış ve hele devrimci gerçekliğe gelince yok olmuşlardır. İşte burada, düşünce sapkınlıklarının devrimci gerçekliğine üzerine yürümeye diğer bir kaynağı ortaya çıkmaktadır. Bu, sömürgecilğin dayatmalarına tümüyle boyun eğen bir şekillenmedir. Görüleceği gibi, böylesi koşullarda, ilerici insanlık kültürünün en gelişmiş biçimi olan devrimci düşünce-teorinin ulus gerçekliğimize uygulanması o kadar kolay bir olay değildir.

b- Özgür Düşünceye Giden Yol ve Serxwebûn'un Ortaya Çıkışı

Serxwebûn gerçekliği, tarihte ve günümüz koşullarında hükümünü sürdüren sömürgeci gerçeklikle işbirlikçi gerçekliği ve özellikle onun modern gıysılı küçük-burjuva reformist gerçekliğini düşünce ve basın alanında da tüm sonuçlarıyla görüldükten sonra daha iyi anlaşılacaktır. Kürdistan gerçekliğine devrimci bir tarzda el atıldığında, başlangıçta niye gelişmiş bir yazın hayatıyla girilemeyeceğini şimdi daha iyi anlıyoruz. Çünkü genel bir kural olarak, devrimci teori ancak devrimci pratiğin bir ürünü olarak anlam bulabilir. Bu noktada, devrimci teorinin zaten kitaplarda ol-

duğu söylenebilir. Fakat o kitaplar, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin verildiği ülkelerin bir sentezi olarak şekillenmişler, ard arda işlenip zenginleşmişlerdir. Bu kitapların ülkemiz için bir anlam ifade etmesi için, iyi bir yorumdan geçirilmeleri ve ülkemiz somutunun o teorilerin ışığında ele alınması gerekir. Ama, bunun da yapılması için ülkemiz somutunun yaşanması gerekir. Eğer, bu da sömürgecilğin bir uzantısı biçiminde değil de bunun zıddı biçiminde olacaksa, devrimci bir yaşamı esas almaktan başka bir şey olamaz.

Unutmamak gerekiyor ki, devrimci pratiğe adım atma cesareti gösterilmeseydi, başlangıçta henüz çok yeni olan devrimci düşüncenin gelişmesi ve devrimci bir yayına sağlam giriş yapılamazdı. Küçük-burjuva reformizminin yönelttiği eleştirilerden biri de, PKK'nin ilk belirtirlerinin ortaya çıkışında güçlü bir yayın hareketinin olmamasıdır. Evet! Burada gerçekten çok ciddi bir gerçeklik dile getirilmektedir. Bilinir ki, devrimci pratiğe yol gösteren devrimci teori, ancak devrimci bir pratiğin üzerinde gelişir. Eğer salt sözde kalmayacaksa, daha başlangıçta pratiğe cesaretle adım atmak, kısaca ülke somutunu yaşamak gerekiyordu. Ama bu, sömürgecilğin o güne kadar dayattığı bir yaşam değil, halkın öz çıkarlarının en soylu ifadesi olan bir yaşam olmak durumundaydı, ve buna cesaret edildi. Ardından devrimci düşünce dünya halklarının devrimci pratiğinin ürünü olarak, onların sağlıklı bir sentezine ulaştı. Daha dün kadar sözde üretilen teorinin tılsımı elde edilerek, pratik teorik birliktelik Kürdistan'da bir sentez haline dönüştürüldü. Ve o muazzam devrimci teorik birikim Kürdistan için bir gerçekliğe dönüştü. Bunu, küçük-burjuva soysuzlarına kavratmanın son derece zor olduğunu biliyoruz. Ama çok iyi hatırlanmalıdır ki, bugün doğru devrimci düşünce, devrimci siyaset, stratejiden taktiğe kadar doğru devrimci askeri çizgi için güçlü bir biçimde Kürdistan için bir gerçek haline gelmişse, bunun bu ilk adımlarla sıkı bir ilişkisi vardır.

Başlangıçta özgür düşünce uğruna büyük bir savaş vermek gerekiyordu. İşte, gerçeğe ilk yaklaşım böyle mümkün olabilirdi. Sömürgecilğin kendin için düşünmeyeceksin hükümünü boşa çıkarmak için, ken-dim için düşünceğin sloganıyla hareket edildi. Düşünce savaşımı, devrimci mücadelenin en zorlu sürecidir. Ve, hele söz konusu olan ülke Kürdistan olduğunda, böyle bir düşüncüyü akla getirmek bile büyük bir cesaretin ve fedakârlığın ürünü

olabilir. Bu durum, sömürgecilğin yasakladığı devrimci düşünceye ulaşmanın zorunluluğu yanında, oportünizmin karakterini ve bu gerçeklikten neden kaçtıklarını da açıklıyor. Kısaca Kürdistan için gerçekliği büyük bir direnme gücüyle karşılamaktan başka bir yol yoktu. Bu gerçekliğe ulaşmak, düşünce gücünü geliştirmek ve devrimci teoriyi pratiğe yol gösteren bir bayrak haline getirmek için daha ilk günden başlayarak yoğun bir çaba sarfedildi. Marksizm-Leninizmin ülke somutuna indirgenmesi, tarihi ve güncel gerçekliğimizin bu bilimin süzgecinden geçirilmesi temelinde pratiğin yolu da aydınlatılarak, ne hiçbir şey geliştirmeyen lafazanlığa ve ne de kör bir pratiğe fırsat tanındı.

Ama öte yandan, başlangıçta kendilerini alime sananların pratiğine bakalım. Ne kadar cüceleştikleri, dillerinin konuşamaz, bacalarının yürüyemez hale geldiği açıkça görülmektedir. Özgürlük Yolu'ndan Rizgarî'lere kadar tümü hangi durumu yaşıyorlar, ülke gerçekliğini ne kadar dile getiriyorlar. Bu çok önemli bir olaydır. Cevap verildiğinde görülecektir ki, bunlar gerçekten kaba bir reformizmin dürtüleriyle hareket etmekten öteye gidememektedirler. İşte bugün bir dergi, ya da gazeteden öteye gidememeleri bunun bir acı sonucudur. Fakat başlangıçta çok zayıf olan Serxwebûn geleneği, devrimci pratiğe son derece bağlı olduğu ve onu sadık bir biçimde yansıttığı için bugünkü konumuna gelebilmiştir. Devrimci düşüncenin devrimci pratikle olan sıkı bağı, Serxwebûn'un gelişiminde açıkça görülür.

Bilinir ki, devrimci bir pratiği yaratmak için, buna cesaret eden bir devrimci grubun veya devrimci bir partinin varlığına ihtiyaç vardır. Bu, dünya genelinde böyle olduğu gibi, Kürdistan için de böyledir. Elbette ki başlangıçta, gerçekliğimize bugünkü kadar güçlü bir düşüncüyle hükmedemedik. Başlangıçta sınırlı da olsa gerçeğe yaklaşım, ancak pratikle bir bütünlük içinde gelişebilir, beyin ancak böyle açılabilir. Bazı küçük-burjuva ukalaları bunun böyle olmadığını iddia edebilirler. Ama bu durumda biz de onlara, gerçeği bu kadar iyi biliyorlarsa neden en küçük bir gelişmeyi yaratamadıklarını ve neden bugün çok daha tanınmaz bir konumda bulunduklarını soracağız. Bugün faşizm gemi azya alacak olarak halklarımızı azgınca saldırıyor. Geçmişte kendilerini "Kuyruklu yıldız" ilan eden OY, Rizgarî vb. acaba neredeler. Herkes o gösterdiği iddia eden bu yıldızlara ne oldu. Halkımız faşizmin zulmü altında inlerken, tam da yıldızın yol göstermesi gerekmiyor mu? Ankar'a'nın çok katlı binalarında parlak yöntemlerle yayına giren Özgürlük Yolu, şimdi neden çok sönkürtür ve neden küçüle küçüle adeta son ışıkları da çoktan sönen bir yıldızla dönmüştür. Eğer o zamanki beyinler çok güçlü olsaydı, günümüzün de yol göstericisi olmaları gerekmez miydi? O halde, bunun üzerinde çok iyi düşünülmelidir.

Kendilerinin "yayınları yoktur... okuma yazmaları çok kıttr... düşünmezler... hiçbir görüşleri yoktur... vs." diye suçladıkları PKK gerçekliğinin yazılı ve sözlü alanda geliştiği olduğu seviye neyi kanıtlamaktadır? Başlangıçta çok sınırlı da olsa atılan adımlar devrimci nitelikte olduğu ve bu birikim büyük bir yığılma günümüzde artık hiçbir sömürgeci vahşet yönteminin önünü alamayacağı bir sol duruma geldiği için, bugün yayın bir yayın faaliyeti geliştirmektedir. Bu durum, devrimciğin gerçekçi bir tarzda ele alındığı-

nın parlak bir doğrulanışıdır. Gerçekten de Serxwebün, devrimci pratik geliştirecek olan ve bu pratiğin sesi olabilecek bir yayındır. Onun kitelere götürüldüğü teori daha güçlü bir pratiğe yönlü olduğu gibi, bu pratik de daha güçlü bir düşünceye yönlü olur. Başlangıçta zor kavranılan bir çok şeyin, mücadeleyle daha kolay kavranıldığı da bilinmektedir.

İlah olmaz bazı küçük-burjuvalar zannetmektedirler ki, devrimci düşünce üniversite sıralarında kitap kurdu olmakla elde edilen bir olgudur. Hayır! Bu büyük bir yanılgıdır. Herkesin yakından tanıdığı öyle profesör, doçent vb. vardır ki, bunlar Marksizmin uzmanı kesildikleri halde ilke gerçekliğine tek bir adım bile atamamışlardır. Mesele çok kitap okumak, ya da Marksizmin lafını çok iyi bilmek değildir; mesele, Marksizmi en zor ve özgün bir somutu yaşayan bir halkın kurtuluş probleminde uygulamaktır. İşte Serxwebün'un gelişiminin anahtarı budur. Bu, ne çok kitap okumakla elde edilebilecek ve ne de kör bir pratikle varılacak bir sonuçtur. Bugün ifadesini Marksizm-Leninizmde bulan temel doğru düşünce yönteminin Kürdistan gerçekliğini uygulanması, işçi sınıfı önderliğinde yoksul köylülüğün ve tüm emekçilerin kurtuluşunu programlaştırmaya ve giderek bunu hayata geçirmeye vücut bulan bir gelişimdir.

Şimdi, Kürdistan gerçekliği yalnızca Serxwebün'un sayfalarında dile getirilmiyor. Özellikle 15 Ağustos devrimci atılımı temelinde tüm dünya basını önemli bir siyasal sorun olarak Kürdistan'ı işlemeye başladı. Kürdistan gerçekliğinin uluslararası siyasetin bir sorunu haline dönüşmesi hiçbir dost ya da düşmanın inkar edemeyeceği bir gelişimdir. Burada devrimci pratiğin zorlayıcılığı bir kez daha kendisini göstermiştir. Kürdistan'ı dikkate dahi almayanlara gerçeği dayatmış, her gücün kendi çıkarlarına göre de olsa kendini formüle ettirmiştir. Elbette ki herkes gelişmeleri kendisine göre işlemektedir. Emperyalist basın kendi çıkarına göre, oportünistler ve küçük-burjuva reformistler de yine kendi çıkarlarına göre yorumlayıp-yazdılar. En adli kurlerden tutulm, doğruya en çok yaklaşıpna kadar görüşler ileri sürüldü. Ama bir de Serxwebün'un bu gelişimin anlamı dillidir. Serxwebün, mümkün olduğu ölçüde devrimci pratiğin sesi olmaya ve ona yö göstermeye çalışmıştır.

Serxwebün, cepcevre kuşanmış bir ülkede yaşamak için gücünü son nefesine kadar kullanan bir mücadelelin sesi olarak gelişmeye çalışıyor. O, kerameti kendinden menkul öyle bir kaç kişinin yazı kurulu oluşturmaya çalışmış bir organ değildir; tam tersine orada direnen bir halk, mücadeleye beyinini katk eden ve etle-tırnak gibi kaynaşan militanların emeği vardır. Serxwebün'da sınırlı da olsa direnen, karanlıkları yırtarak kendi ulusal-toplumsal gerçekliğine ulaşan bir halk görülmektedir. Serxwebün, tüm bunlara ulaşmak için, Marksizm-Leninizmin kılavuzluğunda başka bir kavıuz tanınamış, hiçbir biçimde vazgeçmediği bu devrimci yöntemle başarılı olmuştur. O halde bu gelişme bundan sonra daha da hızlanacaktır. Çünkü, onun temeli sağlam atılmıştır. Biz Serxwebün'u, asla sadece bir teknik olay olarak düşünmedik. Mücadele kendisini en başta ülke halkına kabul ettirip, uluslararası kamuoyuna yansıdıcağı, halkımızın dilinin açılacağına, düşüncenin gelişeceğine olan inançla hareket ettik. Bu, bugün kanıtlanmıştır. Halkımız artık daha hızlı konuşacak daha hızlı yaşayacak ve bunu mücadeleye daha hızlı götürecektir.

O halde, şimdi daha rahatlıkla ifade edebiliriz ki, Serxwebün, devrimci düşüncenin üretilmesi için yürütülen devrimci faaliyetin dile getirilmiştir. Kürdistan halkı, tarihinde ilk kez kendisini en özgün biçimde Serxwebün'da dile getirmiş, Serxwebün'da kendi öz düşünce ve diline kavuşmuştur. Ve tabii ki bu, büyük bir mücadelenin ürünü olmuştur. Sömürgecilğe karşı gösterilen direniş ve teşhir çabalarının yanında, sosyal-şovenizme, reformizme ve gerici ilkel milliyetçiliğe karşı da mücadele edilmiş, doğru devrimci strateji ve taktiklerin propagandası yapılarak halkımıza mal edilmiştir. Ama hâlâ da görüyoruz ki, Kürdistan için düşündüğünü söyleyenler, bu konularda ya sessiz kalmış ya da "terörist"lerin meseleleri deyip ihanetlerini alçağa sergilemişlerdir. Eleştiriyi öylesine ayağa düştürmüşlerdir ki, uzun ve tekrar yazıyorlar biçimindeki suçlamalarıyla Serxwebün'un değerini gözden saklayabileceklerini zannetmişlerdir. Fakat biz, onları, uzun ve kör bir yazyıyolar dedikleri konular hakkında düşüncelerini belirtmeye defalarca çağırarak ve halen de onları bu konulardaki düşüncelerini açıklamaya çağırıyoruz. Kendi kim-

seviyesiyle yetinemez. O, bugün hâlâ sömürgecilğin ağır ve işken baskısı altında yaşamaya zorlanan bir halkın kurtuluş mücadelesini sesidir. Bu anlamda, hiçbir zaman mevcut gelişmeyle yetinmek daima ileri hedefler göstermek zorundadır.

Serxwebün, şüphesiz ki aşması gereken hususları da taşımaktadır. En başta bir dil sorunundan bahsetmek gerekiyor. Bazıları, neden sürekli Türkçe çıktığını sormaktadırlar. Ama biz bunu bir kusur olarak görmüyoruz. Evet! Canımıza okuyarak sömürgecilğin dili Türkçe olduğu için, Serxwebün'da Türkçe çıkıyor. Nasıl ki, burjuvazinin mezar kazıcısı olarak proletarya, başta kendi sınıf gerçekliği olmak üzere burjuvazinin geliştirdiği tüm silahları ona doğrultup mezar etti ise; Türk burjuva egemenliği altındaki Kürdistan halkı da, onun kendisini öldürmek için kullandığı her türlü silahı bu sınıfa karşı kullanacaktır. Türk burjuvazini Kürdistan halkını bu dille asimile etmeye çalışmış, kendi gerici kültür değerlerini bu dille aşılamıştır. Ama Kürdistan halkı da, bu silahı geri tepirecektir, bu aracı kullanacak, bu dille geliştirdiği baskıyı yerle bir edecek, bu dille

Herşey bağımsız ve özgür bir Kürdistan için.

liklerini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsınlar. Serxwebün onların maskelerini düşürmeye devam edecektir.

Tüm Serxwebün okurları, gazetelerinin bu özelliklerini bilecek, onun kendilerinin dile kavuşması olduğunu derinden kavrayarak kendilerini eğitip örgütlemeli, her türlü katkıyı sağlamalı, kendi görevlerini tarihe ve günümüze karşı sorumluluğunu gereği olarak eksiksiz yerine getirmelidirler.

c- Serxwebün Sürekli Güçlenecektir

Kürdistan ulusal direnişinin sesi olan Serxwebün, mücadele geliştirecek ve güçlenecektir. Sayfalarında bugüne kadar ulusal-toplumsal gerçekliğimizi, bu gerçekliğe devrimci yaklaşımı ve sorunların devrimle çözüm yöntemlerini işleyip bilince çıkaran Serxwebün, halkımızın yüzyıllardır özlemine duyduğu bir kursu olmasını bilmiştir. Bu nedenledir ki, mücadelenin öndeki her türlü zorluğu ve en kit olanaklara rağmen her sayışı iletirye yönelik yeni bir adım olmuş, Kürdistan devriminin kadrallarının ve kitelerin eğitildiği bir okul haline gelmiştir. Serxwebün bugün ulaştığı her yere, devrimci bilinc ve mücadele coşkusunu taşımaktadır; aydınlığı götürmektedir. Artık, onun halkımız tarihinde oynadığı rol ve tuttuğu yer kesindir, belirgindir.

Açık ki, Serxwebün, temsil ettiği rol gereği ulaşılacak gelişme

geliştirdiği kültür kurumlarını ona mezar etmesini bilecektir. Bunun anlaşılmayan bir yönü yoktur.

İkel milliyetçilik zor anlaşılan bir Kürtçe lehçesiyle ve çok güdük bir muhteva ile köklü ulusal-toplumsal sorunların gözardı etme düzen-bazlığının iyi bir yurttseverlik ölçüsü olabileceğini zannediyor. Fakat kesinlikle öyle değildir. Bugün Sovyetler'de dili ve kültür en de gelişmiş uluslar, halklar ve hatta kabileler gelişmiş Rus kültürüyle eğitim görüyor, o dille önemli ölçüde hepisi biliyor ve sosyalizme önemli ölçüde bu araçla varıyorlar. Elbette ki onlar bu süreçte, Rusçanın yanında kendi yerli dillerini de öğrenip-geliştiriyor ve ulusal yaşamın vazgeçilmez bir aracı kıyorlar. Bugün Sovyetler'de, sosyalizmin getirdiği eşit koşullarda doğarkenli sonuçlara ulaşmıştır ve bu gelişmeler tüm yoğunluğuyla devam etmektedir.

Dünyanın çeşitli alanlarında ulusal kurtuluş mücadeleleri veren bir çok halk da, mücadelelerini sömürgecilerin dilleriyle geliştirmiş, onu bir silah haline getirmişlerdir. Bugün Hindistan'da hâlâ da önemli oranda İngiliz diline konuşuluyor-yazılmaktadır. Bir Cezayir ve Vietnam Fransızlara karşı büyük kurtuluş savaşı vermişlerdir, ama, ilkokuldan üniversiteye kadar Fransızca okumakta, yazmakta ve konuşmaktadırlar. Fakat bu, ne Vietnam'ın sosyalist olmasına ve ne de Cezayir'in bağımsız bir ülke haline gelmesine engel olmuştur. Tam tersine, Fransızca buralarda en azından yerli dil kadar kurtuluşu

hizmet etmiştir. Yine Afrika'nın birçok ülkesinde İngilizce ve Fransızca resmi devlet dili olarak kullanılıyor, ama halklar bunun yanında zayıf bırakılan kendi dillerini de geliştiriyorlar. Öyleyse, Kürdistan'da da ister Arapça, ister Farsça ve isterse Türkçe dili daha uzun yıllar kullanılacaktır. Madem ki sömürgecilik bu dillerle geliştirilmiş, bu temelde okullar açılmış ve aydınlanma da bu dillerle sağlanmaktadır; o halde Kürdistan gerçekliği de bu dillerle ifade edilecek, burjuvaziye karşı savaş başlangıçta bu dillerle verilecek emekçilerin çıkarları bu dillerle temsil edilecek ve bu geliştirecek ezilen ulusun dili ve kültürü de yavaş yavaş gelişme olanağı bulabilecektir. Dünya için geçerli olan, elbette ki Kürt halkının gerçekliği için de geçerli olacaktır. İşte Serxwebün'un da ağırlığını Türkçeye vererek çıkması, devrimci gerçekliği en iyi işleyen dil olması itibarıyla Türkçeyi esas alması, ulusal ve toplumsal kurtuluşu bu dil vasıtasıyla sonuna kadar dayatması bu nedenledir. Kürt dilinin ancak bu temelde gelişme olanağı bulabileceği son derece açık bir gerçektir.

Serxwebün'un teknik araç-gerçek konusunda gösterilebilecek eksiklikleri o kadar önemli değildir. Mühim olan gerçekliğin diline ulaşmadır. Bu dile ulaşıldıktan sonra, ister ülke içinde isterse ülke dışında yazı yazacak ve konuşacak sözcüler bulunur. Bu konuda endişemiz yoktur. Serxwebün, bugün gerçeğin küçümsemeyecek bir temsilcisi olarak, ayda bir olarak yayınlanıyor. Herde büyük oranda ülkeye taşıyabileceği gibi, yayınlarda hem nicelik ve hem de nitelik itibarıyla daha da gelişebilecektir. Fakat burada önemli olan, bir gelenegin temellerinin atılması olmalıdır. Kökleri toplumsal ve devrimci gerçekliğimize çok sıkı bağlı olan, dolaşısıyla mücadelenin gelişimiyle sürekli gelişebilecek olan bir durumdur. Gerçekliğimiz bugün önemli oranda yazı ile dile getirilmeye çalışılıyor. Yarın resim, müzik vb. ile daha da dallanıp budaklanacaktır. Özellikle, devrimci kültürün araçlarından olan radyo başta olmak üzere, diğer iletişim araçlarına kavuşulacaktır. Ve halkımız kendi çıkarlarına daha hızla ulaştığı oranda, sömürgeci kültürün denetiminden de uzaklaşacaktır. Bugün parti ölçüleri içinde yaptığımızı, yarın geniş cephe ölçülerinde ve geniş halk kesimleri üzerinde yapabileceğiz. Bugün çok az kesime ulaşabilen Serxwebün gerçekliği, yarın daha yaygın kesimlere ulaşabilecektir. Bugünden bile bunun bir çok belirtisi vardır.

Bundan sonraki dönem, muhteva ve biçim itibarıyla daha ileri gelişme seviyesine varılacak, halkımız, kendi sesini dinleyip-dinleteceği her türlü aracı kullanarak, kararlılığını devrimci pratikle daha fazla bütünleştirecektir. Bunun için de en başta, devrimci düşüncenin her türlü sahte biçimlerinden ayırarak, ulusal kurtuluş ve buna önderlik eden işçi sınıfı hareketinde hangi maskesi takarsa taksin her türlü ilkel ve reformist burjuva milliyetçiliğinin devrimciliği dışlayan tüm biçimleriyle amansız savaşını sürdürecektir. İşçi sınıfı önderliğinin düşüncede olduğu kadar pratikte önderliğinin de vazgeçilmez bir koşulu olarak her dönemde her türlü sınıf dışı ideolojileri teşhir ve tectir edilecektir. Başta parti içinde olmak üzere, ulusal direniş mücadelesinde proletarya dışı sınıfların politik etkileriyle mücadeleyi sürekli götü-

ricecek, Marksizm-Leninizmi yarı-tacı bir biçimde derinleştirip, bunu en başta PKK gerçekliğinde somutlaştıracak ve giderek cepheye hakim kılacak stratejik düzeyden taktik düzeyde, ekonomiden askeri düzeye kadar halkın çıkarlarını esas alarak, yetkinleştirecek, bunu güçlü yazılara dökebilecektir. Önümüzdeki süreç, şimdiye kadar daha çok sağlam temellerinin atıldığı bir dönem olarak bakmak gerekiyor. Hatları çok güçlü çizilen, temelleri güçlü atılan bu çerçeveyi içini mozayik taşlarıyla döşeyeceğiz. Artık daha kısa ve daha kolay anlaşılır yazılarla çıkılacaktır. İster halkın yaşamından, ister devrimci pratiğin içinde, isterse dünya devrimci pratiğinin bir ifadesi olarak teorik kaynakların aktarmında, tekrara düşmeyen, ayrıntılara boğulmayan, somut güncel devrimci pratiğe yö gösteren düşünce üretimine ağırlık verilecektir. Devrimin yolunu açan, onu her türlü sağ ve sol sapmadan ve uzlaşıyla eğilimlerden ayıran, mücadelenin çıkarlarının elverdiği kadar bir yayın esas alınacaktır. Başta parti yaşamı olmak üzere, yaşamın proletaryanın yaşamına uygun olması için yoğun bir iç eğitimi hedef alan bir yayın sürdürülecektir. İşçi sınıfı hareketi içinde sosyal-şovenizm, reformizm ve bunların günümüzde birleşmiş bir biçimi olarak ısrarla devrimci-demokratik ve sosyalist harekete dayatılan tasfiyeciliğe karşı mücadele ardışık devam edecektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde tehlikeli işbirlikçi eğilimlere karşı kıyasıya bir mücadele yürütülecektir. Başta Serxwebün olmak üzere, tüm yayın faaliyetinde bu ölçülerle bağlı kalınacak, komşu halkların mücadele gerçekliğiyle sağlam enternasyonalist bağları göz önüne alan bir yayın faaliyeti ısrarla sürdürülecektir. Daha şimdiden çok şey başaran yayın faaliyetimizin, bundan sonra da en az gelişen mücadele pratimiz kadar bu alanda devrimci harekete olan görevlerini yerine getireceği açıktır.

Tüm Serxwebün okurları, emekçileri ve onun sözcüsü olduğu tüm partililer ve yurtseverlerin bundan sonra bu konudaki görevlerine daha yoğun bir dikkat ve titizlikle sarılacakları bugünden görülmektedir. Onlar bu alandaki görevlerin en azından silahlı mücadele kadar vazgeçilmez olduğunu bilecek, kalem ve silahın ilkel birliğini bundan sonra da giderek gelişmiş bir biçimde sürekli kılmasını bilecekler, elden gelen her şeyi yapacaklardır. Sömürgecilğin her türlü silahla saldırdığı, özellikle düşünce alanında görülmeyiş bir egeenliği büyük teknik imkanlarla kustuğu bir aşamada, tüm partili ve yurtseverler de elbette elden geleni yaparak, tarihimizeki büyük eksikliği hızla aşacak, öz çıkarları için düşünüp-yazabilen militanlar haline geleceklerdir. Halk edebiyatımızın en ilkel motiflerinden en gelişmiş devrimci biçimlerine kadar bu yöntemle geliştirilecek; bıkıp-usanmadan sürdürülen bu çalışma temelinebilir ki, gerçekten modern bir proletarya partisi ve onun önderliğinde çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gerekleri her zamankinden daha güçlü bir biçimde yerine getirilmiş olacaktır.

Bugüne kadar bunu kısmen başarabilen başta Serxwebün olmak üzere, tüm yayın faaliyetimiz, yalnız Kürdistan halkının çıkarları açısından değil, başta komşu halkların olmak üzere, dünya halklarına karşı görevlerini bundan sonra da bıkıp-usanmadan yerine getirmesini bilecektir.

*** Ulusal Direniş Mücadelemizde Serxwebün'u
Güçlü Bir Silah Haline Getirmek İçin
Güçlerimizi Birleştirelim!**

HALKIMIZIN ÇAĞDAŞ YOL GÖSTERİCİSİ SERXWEBÜN'U OKUYUCULARIMIZ DEĞERLENDİRİYOR!

AÇIKLAMA: Gazetemize gelen sayısız değerlendirme mektubundan, yer darlığından ötürü çok az bir kısmını yayımlayabiliyoruz.

Bağımsızlık ve Özgürlüğün Sesi Serxwebün'a!

KUKM 1984 yılını içte tasfiyeciliği, dışta da düşman ve düşmanın uzantılarının çok yönlü komplolarını ve planlarını en somut olarak 15 Ağustos devrimci direnişçi atılımıyla boşa çıkararak ulusal ve uluslararası planda en çok dikkati üzerine çeken bir güç olarak, geride hatırı sayılır başarıları bir yıl bırakarak, 1985 yılına giriyor.

Kürdistan halkı 1985'li yıla şeref ve onurla, başı dik ve alni açık girmektedir. Çünkü; yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücü PKK gibi her yıl daha da güçlenen, savaşkan ve başeğmez bolşevik bir partiyi sahipti. Çünkü; her yıl daha çok leninist yayın politikacılığıyla yetkinleşen ve güçlenen bir Serxwebün yayın organına sahipti.

Evet, Serxwebün yayın hayatının 3. yılından 4. yılına girmektedir. Üç yıl süreyle halkımıza verileceği hizmet en iyi düzeyde sunmaya çalışan ve bu yönlü gerekli düzenlemeye sahip Serxwebün, halkımızı iyi tanyan, anlayın ve bu anlamda da güçlü hitap tarzıyla kitleleri eğiten, bilinçlendiren ve örgütleyen özelliklere haizdir. Yıgınlara yönelik direnişçi-eğitici politikasıyla halkımızın kültür seviyesini yükselten, her cinsten düşmanın ertici, bitirici, kişisizleştirici ve yabancılaştırıcı etkilerini kolektif ajitator, propagandacı ve örgütleyici gücüne işleme kılark, halkımızı hızlı gelişimine daha çok tanıtmakta ve yakınlaştırmaktadır.

Serxwebün, yurtdışındaki emekçi kitlelerimizin, kurtuluşun ülkede -kaynakta- görmesi gerektiğini bilinç düzeyine çıkararak kaynağa dönüşü sağlamaktadır. Bu anlamıyla sadece Kürdistanlı emekçilere değil, aynı zamanda Türkiye'li emekçilere de seslenerek eğitici bir işlev görmektedir.

Serxwebün, üç yıl boyunca halkımızın sorumlu güçleri tarafından bazı kişi ve çevreleri dürist ve kişiliksiz olmaya, doğru yola girmeye, yayın organlarında bir halkın çıkarımını sesi olmak gürda dursun deyim yerindeyse, ses tonları bozuk ihanetin sesi olmaktan vazgeçmelerine büyük bir alçakgönüllülükle ve mütevazilikle sık sık çağında bulunmuştur.

Serxwebün'un insanlığı, onurlu bir yaşama ve barışa erişmebilmek için savaşıma olan çağrılarını anlamamak mümkün müdür? Dürist bir okuyucu, incelemeye ya da çevre veya örgüt olarak bu gerçeği göremek ve anlamamak mümkün değildir.

Serxwebün, yenilikçi organ tutu-

mayla, kesin çarpıcı eleştirisel makaleleriyle, başlı kaldığı doğru bağımsızlık anlayışı halkımızın çıkarlarına sadık kalma temelinde, halkımıza egemen kılımda sağlam ölçülerde sarsılmaz bir inanç mevzisi. Serxwebün, korunması zorunlu olan bir değer. Halkımızın uğruna çok şeyini katkettiği somut bir üründür.

O halde, Serxwebün gazetesi sadece Serxwebün çalışanlarına değil, aynı zamanda geniş Kürdistanlı halk kitleleriyle de somut pratik çabalarla güçlendirilmeli ve Serxwebün'un gerçek sahipleri inancında olmalı ve bu durumu bizzat taahhüdümüz.

Biz Kürdistanlı emekçilerin Serxwebün'a karşı sorumluluk ve görevlerimizi ayrıntılı olarak belirtmeye gerek yoktur. Bunu öz olarak belirtirsek; bu görev, 85'li yılda Serxwebün'u büyük bir ıstihla okumak, özümsemek, kavramak ve kavradık-larımızı Serxwebün'a birlikte yoğun bir şekilde kitlelere taşımak. Serxwebün'un etrafında çekilten bir oluşum sağlamaktır.

Açık ki, tartışması Serxwebün, coğrafik olarak bizden uzak ama, ruhen bize çok yakın olan ülkemiz Kürdistan'dan, "partizan ve partizan-ın eylemini" bize ulaştırdığı için Serxwebün'a olan isteğimiz çok soy-ludur. Burasını derinleştirmeden belirtmeliyim ki, pek seyrek hallerde kimi teknik eksiklikler veya aksama-lar olabilir. Ama Serxwebün'un her düzeyde çalışanları daha enerjik bir çalışla doğan aksamaları büyük bir ustalıkla gidermek zorundadırlar. Partizan ve partizanın eylemine olan coşuklu beklentiyi zamanında karşıla-makla mükelleftirler. Yine yazıların sili-k kıması -sanıyorum makinelerin ypranmasındandır- ya da yazıların eksik kıması gibi teknik yönlerde daha çok dikkat edilmelidir. Geçmiş süreçte güçlü ve leninist bir Serxwebün'un çıkarılmasında Serxwebün çalışan-larınca gösterilen azim, çaba ve fedakarlıkların önümüzdeki dönemde de gösterileceğini kesin inancındayım.

Görülürce leninist yayıncılığın güçlü vasıflarına ulaşmış bir Serxwebün için kolektif bir çabaya ilerli-

* Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
* Yaşasın KUKM'nin Sesi Serxwebün!

İşlvç'lerden
bir Serxwebün okuyucusu

Militan Devrimciliğin Sesi Serxwebün'u 4. Yılında Selamlıyoruz!

Kürdistan devriminin sesi Serxwebün, 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleriyle bir yıl daha geride bırakarak, yayın faaliyetinde 4. yılı daha güçlü olarak girmiş bulunuyor.

Herşeyden önce Kürdistan halkı-nın faşist sömürgecilğe karşı PKK önderliğinde yürüttüğü Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin direnişçi çizgisini kitlelere ulaştırma ve bu çizgi etrafında örgütlenmeye canlı pratik müca-deleden çıkardığı deney ve tecrübeleri kitlelere aktararak bilinçlenme alanı-na önemli başarılar elde ettiği şüphe götürmez bir gerçektir.

12 Eylülle birlikte devrimci müca-delenin tüm alanlarında bir yenilenme, toparlanma sürecinin yaşan-ması gerekirken bir çok gücün sınıfsal karakterinden ötürü parçalanma, da-gılma, devrimci görevlerden kaçma olgusu kendisini yayın alanında da gösterdi. Geline aşamada devrim ve karşı devrim güçlerinin keskinleşen çatışması karşısında tutunamayan sosyal-şoven, küçük-burjuva çevre-leri yaşam yollarını devrim ve direnişçi karşı olma ve düşmanlıklarını yayın alanı-na da utunmazca ortaya koymakta bulunulardır.

Son bir yıllık faaliyetinde düşman ve uzantıları olan tasfiyeciler ve provokasyon platformuna çekilen bir çok gücün saldırılarına karşı devrimci dayatmalar ve ilkelinden taviz ver-meyerek kaçınılması ve eylemsizliği teorikleştirip meşrulaştırma çaba-

larını boşa çıkaran Serxwebün, bu-nunla da yetinmemiş, düşmanın tüm sinsi faaliyetlerini iç ve dış dayanak-larına açığına kavuşturup, halkları-mıza karşı sorumluluğun bir gereği olarak devrimci görevleri dayatmış-tır.

Serxwebün; Ulusal Kurtuluş Müca-delemizde PKK önderliğinde HRK'nin gerçekleştirdiği şanlı 15 Ağustos sal-dırı ve direniş eylemlerini ulusal ve uluslararası planda güçlü bir propa-gandasına yer vererek, dönemin yayın alanına yüklediği görevleri hakkıyla yerine getirmiştir.

Serxwebün; üç yıllık yayın faa-liyetinde dünya devrim hareketine büyük katkılar yapmış, Kürdistan ve Türkiye halklarının kurtuluş umut-larını karartmamak isteyen her türden düşman faaliyetine karşı sergilediği başarıları dikkate alındığında eleştiri-lecek bir yanı görülmemektedir.

Serxwebün'un eğitici ve yol gös-terici özelliği dikkate alındığında biz-leri yayın organımız en geniş kitlelere götürülme üzerimize düşen görevi hakkıyla yerine getirmenin kurtuluşu-muzun başarısı için zorunlu olduğun-bun bilinciyleyiz.

● Yaşasın Direnişin Sesi Serxwebün!
● Direnen Halkımızın Sesi
● Serxwebün'u Güçlendirelim!
Bir Grup Serxwebün Okuyucusu
Duisburg

Yeni bir yayını yılına giren ve çok yönlü görevlerle karşı karşıya olan gazetemiz Serxwebün, tüm saldırılara verdiği güçlü karşılıklarla anlayışını yaşatmaktadır

Serxwebün gazetesi, dışta sömürgecilğe, sosyal-şovenizme ve küçük-burjuva reformistlerine, diğer yönüyle de mücadelemiz içinde devrim kaç-kınlarına ve sosyal yaşamı benimse-yerek halkın davasına sırt çevirenlere karşı bugüne kadar durmuş ve böyle-si ağır bir yükü halen omuzlarında taşı-maktadır. Bu görevlere bağlı ve en önemli halkımızın devrimci bilinç doğrultusunda eğitilmesi ve bu doğ-rultuda savaşa kaldırılması yönünde de Serxwebün gazetesi bugüne kadar yaptığı gibi bundan sonra da böyle-si ağır ve soylu bir görevin sorumlulu-ğunu üstlenmektedir. Böyle-si ağır sorumluluk ve görevlerle karşı karşıya olan Serxwebün gazetesi, ağır konular ve çok yazılar yazmak zorunda. Kaldı ki Serxwebün her düzeyde bireylerin dikkatini çekecek ve onların anlayacağı konuları da işlemektedir. Ama bazı çevrelerin yorumu olan "Serxwebün ağır konular işliyor, yazılar çok uzundur" vb. gibi taleplerle cevap verilebilir ve bu talepleri olumu-lu bir yapıya getirebilirsek, biz Serxwebün'da dağıtılınca düşen bir gö-revdir. Bu görevi yerine getirebilirsek işi, Serxwebün'u kitlelerin simdi ki düzeyine düşürmek değil, kitleleri Serxwebün'un simdi ki ve gelecekte ki düzeyine çıkarmak gerekir. Bunu yap-mak ise biz Serxwebün'da dağıtılınca

ve mücadele çalışanlarına düşmekte-dir. Bu noktayı kavrayıp uygulamalı-yız ki, devrimci yayının önemli ve görevi kitleler tarafından kavran-sın. Diğer iki nokta da Serxwebün gazetesine ardiyet ve düşmanca yapılan eleştirilerdir. Bu eleştirilerden bir tanesi hain provakatör çetesi tara-fından Serxwebün'a yöneltilmiştir. Dire-nişçi sayfalarından yayılan ve ona sahip çıkan Serxwebün gazetesi "ölüm kusan dergiler" olarak nitelendirildi. Bu alçakça saldırıyı yapabileme olana-ğını da Kara Yüzler'in yayın organını andıran "Demokrat Türkiye" gazetesinin sütunlarında buldu. Hatırla-nacağı gibi, bir ara "Demokrat Türki-yeye" gazetesine kimlikli yazılar peyda olmuştu. Sözümona, bu da ken-disini bir yayın organı olarak lanse ediyordu. Burjuva gazetelerinde bile kimlikli yazar görülmek. "Demokrat Türkiye'de mantar gibi üremiş-lerdi. İşte küçük-burjuva yayın poli-tikasının ne olduğunu bu da ispatla-maktadır.

İkinci nokta ise küçük-burjuvalar-ın acı yakınmasıdır. Bu yakınına bir gerçeği de yansıtmakta ve aynı za-manda bu kesimin özünü de ortaya koymaktadır. Sözü de olsa, yakındık-ları nokta şudur: "Serxwebün hep aynı şeyleri yazıyor, aynı şeyleri tek-rarlıyor." Evet, Serxwebün gazetesi-

karşıya olan gazetemiz leninist mücadele

nin her zaman yazdığı ve tekrarladığı bir nokta vardır; bu da devrimci dire-niş ve devrimci görevlerdir. İşte kü-çük-burjuvaların da hoşlanmadıkları, onlar için tekrarmış gibi gelen bu noktalar. Çünkü bu noktalar kü-çük-burjuvaların uykusunu kaçırmakta ve rahatlarını bozmaktadır, onun için bu noktaları tekrardan hoşlanmamaktadırlar. Ben Serxwebün gazetesi-nin bir okuyucusu olarak şu düşüncedeyim: Küçük-burjuvalar devrimci direniş ve devrimci görevler-den kaçmayı kendilerine temel görev olarak almışlarsa, Serxwebün gazetesinin de devrimci direniş ve devrimci görevleri daha güçlü vurgulamasını, yansıtmasını ve dayat-masını, bugüne kadar yaptığı gibi, bu günden sonra da daha güçlü yap-masını istiyoruz.

Sonuç olarak, önümüzdeki yılda ve yıllarda halkımızın sesi Serxwebün gazetesinin, devrimci direniş, devrim-ci görevlerimizi ve halkımızın bilinci ni yaymaya ulaştırılmasına görevini yerine getirme çabasında başarılar dilerim ve Serxwebün gazetesi-ni hazırlamada, dağıtmada emeği geçen tüm arkadaşların devrimci çabalarını selamlayarak başarılar dilerim.

Stuttgart'dan
bir Serxwebün okuyucusu

Serxwebün, Direnişin Sesi, Halkımızın Gözü, Kulağı ve Dilidir!

varlar olduğunu biliyoruz. Bu barbar güçleri tarihin birçok döneminde tanı-dık. Düşmanın tavrı açıktır. Fakat kuzu postuna giren kurtları, kendine "sosyalist", "devrimci", "demokrat" ve "komünist" diyenler, halkını ve ülkesini bir kaşık çorbaya, bir yudum biraya satmaya kalkışın "önderler" ve gruplar ne yaptılar; onlar halkımı-zın bu direnişine ve sesine karşı nasıl tavrı takındılar? Yayın ve dergilerinde nasıl yorum yaptılar? Bunların üze-rinde tek tek durmak ve açıklamak gereğini duymuyorum. Çünkü bu tesli-miyetçi ve sosyal-şoven güçler, hangi cepheye yer aldıklarını bizzat yayın ve propagandalarında kendileri açık-ladılar. Direnişi ortbas etmek için bir kaşık çorba için televizyon ekranla-rına çıkıp açıklama yaptılar. Tesli-miyetçi dergilerinde buna geniş yer verdiler. Güneşi balçıkla sıvamaya kalkıştılar. Herhalde bu zavallı yaratık-lar yazı masasında kafayı bulmuş-lardı. Ve halkımızın direniş sesi olan Serxwebün'un yayın hayatında olu-ğunu unuttular. Düşmanların bu komplocu yalan ve şantajlarına karşı

Serxwebün hiçbir taviz vermeden, karanlık perdeleri yırtarak görev-lerini layıkıyla yerine getirdi.

Serxwebün, bütün düşman güç-lerini teşhir ve tecrit ederek aynı zamanda halkımızın doğru yoluna ışık tutarak, 4. yılına girmektedir. Açık-tır ki, önümüzdeki dönem giderek dire-nişlerin yoğunlaşacağı ve halkımız-zın zaferine doğru adım ilerleyeceği dönem olacaktır. Aynı zamanda, düş-man faaliyetlerini de yoğunlaşacağı, komplo ve katliamların olacağı da açıktır. Bugüne kadar olduğu gibi önü-müzdeki dönemde de her türden düş-man faaliyetlerini boşa çıkarmak, onları teşhir ve tecrit etmek için 4. yayın yılında daha güçlü ve daha eğitici olacağına ve üstlendiği görev-leri her yönüyle detaylı bir şekilde yürüteceğine inancım sonsuz olan Serxwebün gazetesi 4. yayın yılında üstün başarılar dilerim.

Rizgar
11.1.1985
Wuppertal

Serxwebün'a!

Gazetemiz Serxwebün, üç yayın yılına geride bırakıp, dördüncü yılına girerken, taşıdığı devrimci değeri ve örgütlü yapısını yeni dönemde de sürdürecektir. Buna olan inancımız tamdır. Bu inançla geleceğimizin yol göstericisi Serxwebün'u selamlarız.

Günümüze kadarki süreçte, -ülkemizde henüz bağımsızlığı bir düşünce-nin ortaya çıkmadığı aşama-da- halkımız sömürgecilğe karşı savaşa çağırarak teoriler yerine, mevcut köleliğin kabul edilebilir bir yaşantı olduğunu iddia ederek ülke-mizi teslimiyete davet eden teoriler ortaya çıkmış, belli bir süre varlık-larına da devam ettirmişlerdir. Çıkar-

Devamı 22. sayfada

Hevalên Hêja!

şeref, welatparêz, fidakar û zeh-metkêş! Biji Partiya Karkerên Kur-distan! Her bîji Serxwebûn, bo 25 milyon gelê Kurdistan e bîndest.

Biji xebat û şiyarbûn...!
Cejna we pîroz be...

14.12.1984
Simik
Mosko

Devamı 23. sayfada

SOLDAKİ TASFİYECİLİK, PKK'YE KARŞI "KUTSAL İTTİFAKLAR" BİR UYARI VE DEVRİMCİ GÖREVLER

(BAŞTARAFI GEÇEN SAYIDA)

12 Eylül Rejimi Altında Sol'un Durumu, Tasfiyeciliğe Karşı Mücadele ve Devrimcilere Düşen Görevler

Tezgâhlanan askeri darbenin ertesinde 12 Eylül rejimi kendisini hayatın her alanında bir faşist diktatörlük olarak örgütlemeye çalışırken, Türkiye sol hareketi görülmeyen bir teslimiyet örneği sunarak tümüyle bir tasfiyecilik sürecine girmiştir. Binalerde devrimcinin karşıdevrim tarafından katledilmesinin üzerine sünger çekilmiş, her türlü devrimci direnişçilişin konumundan uzaklaştırılmıştır. Devrimcilikten el-etek çeken sol, halka hiç umut vermemekte, tersine faşist rejim karşısında alternatifisizliği ile halk yığınlarının tepkisini ve nefretini kazanmaktadır. Bugün bu sol, eskisinden daha geri bir konumda ve çok daha geri bir slogan altında, faşizmin işbirlikçisi partilerin desteklenmesini istemekle, onları lehde kuracakları sol düşündüğü "sivil toplum" un sol'unda yer almak için şimdiden hazırlık yapmaktadır. Bütün umutlarını bu partilerin "sivil toplum"u yaratılmasına bağlamış, her şeyi bir kenara bırakarak, sol'un bu toplumdaki yer bulabilmesinin hesapları üzerine yatmıştır. Bu denli utanmaz bir tutumu sergileyen sol'un bu bayrak altında son derece gerici bir konuma düşmesi tehlikesi tüm çıplaklığı ile kendisini göstermektedir. Bugün yasaçımız durum budur.

Türkiye sol hareketinin böyle bir sonuca nerelerden, nasıl ve niçin geldiğini, bundan önceki bölümlerde kısaca izah etmeye çalıştık. Şimdi 12 Eylül darbesi sonrasındaki duruma kısaca değinmeye çalışacağız.

12 Eylül faşist rejimi, ekonomideki yeni-sömürgeci uygulamaların tarihsel tükenmişliğini yarattığı derin yapısal sorunların ağırlaştığı, yasaça bağlı olarak çeşitli sınıfl ve tabakaların her alandaki çatışmaların sonucu oluşan siyasal istikrarsızlık ortamının derinleştiği ve o gunki yönetimin bu ikilenenden dolayı bölgede emperyalizmin çıkarlarını haklıyla tutulmadığı koşullarda, yeni-sömürgeçlerin son recetesi olan **Friedman modelini** silahlarımların golgesinde uygulamak; bunun zorunlu sonucu olarak siyasal ve idari alanlarda tam bir faşist kurumsallaşma yaratmak için ıktidara el koydu. Ardından bu amaçlara götürmek bir stratejiye uygun olarak, karşıdevrimci terörle sağlanan elverişli ortamda, tekel gruplarına tam bir soygun serbestisi tanıdı. Siyasal ve idari yasaçda, 1982 Anayasası ile başlayan ve seçim yasaşı, siyasal partiler yasaşı, devlet güvenlik mahkemeleri ve bölge valileri yasaşı, dernekler ve sendikalar yasaşı ile devam eden sivil maskeli faşist kurumsallaşma, emperyalizme bütünleşen bir avuç tekelci soygun cetesi dışında, 12 Eylül rejimi kimseye hayat hakkı tanımadığını en açık bir biçimde ortaya koydu. Böyle bir ortamda oteki güçlere tanınan hak, olsa olsa faşist rejime payandallık yapma hakkı olabilir. Rejim, bütün bunların yanı sıra, emperyalist amaçları doğrultusundaki faaliyetlerini de hızla tirmandırdı.

Sömürgeci-faşist cunta, belirtilen uygulamalara baş vururken, atılan adımların sistemin yapaşal sorunlarına çözüm getiremeyeceğini farkındaydı; ama mevcut derin ve süreklî bunalıma rağmen, yaşatabildiği ölçüde sistemi yasaçatmaya amaçlamaktaydı. Bu yüzden, gelişen noktada 12 Eylül rejiminin durumu değeriendirilirden, "faşist cunta hangi sorunları çözdü" sorusunu hareket noktası olarak ele alınması doğru değildi; ancak "gütmünde rejimin bunalımı hangi düzeyde seyrediyor" diye sorulabilir. Buna verilecek en gerçektir cevap ise, hem ekonomide, hem iç siyasal yapaçda, hem de dış politika alanında bunalımın tüm yapaşal sorunlarına ağırlaştırarak devam ettiğidir. Bunalıma rağmen, omrunu daha da uzatmak için rejim, baskı ve somuriyü azamiye çıkarmakta, somuriyü gerçekleştirilen güçlere geniş siyasal ve idari olanaklar sunmaktadır. Üstelik bunu, oteki siyasal güçleri sindirmek ve tasfiye ederek, böylelikle azami somürünün gerçekleştirilmesi için ortamı düzleyerek yapmaktadır. Daha da kötüsü, dış politika da emperyalist amaçlarına ulaşmanın savasını yürütürken, bu güçleri uygulamaları için kullanılabileceği payandalları hale getirmeye çalışmaktadır. Faşist rejime payandallık görevi sadece ikinci planda halk tekelere, orta ve küçük-burjuvaziye değil, işçi-köylü ittifakı adına hareket etdiklerini iddia eden güçlere ve devrimci-demokrat aydınlarla da dayatılmak istenmektedir. Hatta ikinciler arasından böyle bir göreve gönüllü bir biçimde soyunmak isteyen güçlerin varlığını söylemek de yanlış bir şey olmasa gerekir. Birinci bölümde yer alan güçlerin tavı anlaşılabılır bir şeydir. Ama işçi-köylü ittifakının temsilcisi olduklarını söyleyenlerin bu usak, teslimiyet ve tasfiyeciyi tavırları için aynı şeyi söylemek olanaksızdır. Bu güçlerin neden böyle davrandıklarını anlaşılabilecektir, 12 Eylül ile birlikte başlayan süreçteki durumlarını kısaca irdelemek gerekir.

1970'li yıllardaki gelişim seyrini içinde

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi küçük-burjuva sınıfsal temel üzerinde ve yine küçük-burjuvazinin sağ ya da "sol" çeşitli biçimlerdeki ideolojik, politik ve örgütsel yelpazesinin dışına çıkmamıştır. Bu yüzden de, 12 Eylül faşist-askeri darbesini proletaryanın sınıf temelinden yoksun ve onun ideolojik, politik ve örgütsel hattından çok uzak bir biçimde karşılamıştır. Hareket, 12 Eylül darbesi öncesinde de kendi içinde sorunludur, bunalımlıdır. 12 Eylül darbesi ve darbenin yarattığı sert baskı ortamı ise, sadece hareketin kendisinde mevcut olan bu bunalımı açığa çıkarmış ve daha da derinleştirmiştir. Bu durumda solun temsilcileri için yapabilecekleri hiçbir şeyin kalmadığını söylemek gülünçtür. Elbette yapabilecek ve yapmaları halka ve devrime bağlılığın zorunlu bir gereği olan çok şey vardı. Herşeyden önce görev, saldına geçen karşıdevrim karşısında hareketi tümüyle ezilmekten kurtarmak için geri çekilme taktiğini gündeme getirmek, güçlerini uygun alanlara çekmek, geçmiş mücadele pratiğini Marksizm-Leninizm içinde doğru devrimci bir eleştiri süzgecinden geçirmek, devrimci bir program, doğru bir siyasal hat ve örgüt anlayışla, faşist rejime karşı güçlü bir devrimci direniş başlatmanın hazırlıklarını yoğunlaştırmaktır. Yapılması gereken tek ve bir tek doğru şey budur.

Sol'un buna uygun davrandığı söylenebilir mi? Kesinlikle hayır. Sol hareket, tam da küçük-burjuvazinin ruh haline yakışır bir tutum içinde, gerek ülke zemininde ve gerekse yurtdışında bütünüyle bir panik tablosu sergiledi. Cuntanın esir olarak cezaevlerine doldurduğu bazı örgütlerin ve grupların lider kadroları, örgüt ve mücadele anlayışlarının sakatlığını nedeniyle büyük ölçüde bir teslimiyet odası etrafında kümelendiler. Dışardakiler de aynı yolu farklı bir biçimde izleyerek Avrupa'da kümelenemeye başladılar. İşte bu noktadan itibaren oportünizm, teslimiyet, ihanet ve hatta doğrudan düşmandan kaynaklanan komplocu eğilim kendi, içinde adeta doğal bir blok meydana getirerek hızla sağa-sola saldırdı; Marksizm-Leninizm içinde devrimci direniş ve örgütlenmeye küfür kampanyasına hız verdi. Dışardan bakıldığında aralarında ciddi görüş ayrılıkları varmış gibi görünebilir de, bütün bu güçlerin hepsi devrimi yoketme, tasfiyeye uğratma temelinde biraraya geldi. Ve yine bu güçlerin hemen hepsi, somürgeci-faşist cuntanın aslı payandalları olan burjuva "muhalefet" partilerine yaranamak için aralarında en rezile türünden bir yarış başlattı.

Türkiye sol hareketi içinde yer alan bir çok grubun elde kalan güçlerini Avrupa'ya çekmesi ve postu bu alana sermesi rastgele yapılmış bir tercih olabilir miydi? Mevcut güçlerini aktarabilecekleri ve hazırlıklarını daha güçlü bir biçimde yapabilecekleri başka alanlar yok muydu? Varsa böyleleri alanlara geçtiklerinin onunde hangi engellerden sözdebildirdi? Herşeyden önce, devrimci hazırlık döneminin başarılı kılınması için devrime ciddi olanaklar sunmak açısından soruna yaklaşıyorsa, Avrupa'dan çok daha elverişli özellikler arzeden alanların varlığında bahsetmemiz gerekir. En önde Ortadoğu'nun belli alanları böyleleri çalışmaları için son derece uygundur. Bu bilimeyen bir şey değildir. Çünkü bu çevreler en az Avrupa zeminine kadar Ortadoğu'ya da tanınabilir, her iki alanın koşulları arasında da belirgin farklılıklar çok iyi taşınabilir. Ortadoğu'nun devrim ile karşıdevrim arasında kıyasıya sürüp giden bir savaş alanı, kızgın bir direniş hattı olduğu, gerek bu alanın kıyısında geçenler, gerekse kısa bir süre için de olsa burada belli bir çalışma yürütmüş olanlar tarafından epeyce bilinmektedir. Ama esas amaçları faşist-askeri rejime karşı devrimci direniş savaşını yeniden yükseltmek değil de devrim kaçınılmaz yaygınlaştırmak olanlar, toparlanma ve bir biriktirme yerine devrimin güçlerini dağıtma görevini üstlenenler için öncelikli bu alanların tercih edilmesi sözkonusu olamazdı. Böyleleri için çekim merkezi niteliğindeki alan Avrupa zeminidir. Dolayısıyla bir an önce Avrupa'ya kapagı atmak bu çevreler arasında tam bir yarış haline aldı; Avrupa'ya gitmek için herkes birbirini teşvik etmeye başladı.

Gerçekte Avrupa zemin devrimci direniş mücadelesini yeniden yükseltmenin hazırlıkları için ciddi olanaklar sunmayı vaad ediyor muydu? Olanakların düzeyi ne kadardı? Koşullar elverişli miydi?

Elbette Avrupa, devrimciler açısından boş bırakılmaması ve hatta üzerine ciddi bir baskı altında gelişmesi gereken önemli faaliyet alanlarından biri durumundadır. Özellikle devrime hazırlık dönemi tamamlanmışca kadar, bu zemin çalışma alanlarının kapsamı dışında tutmak kesinlikle düşünülmezdi. Çünkü, en başta Avrupa'da sayılan yüzbinlerle

ifade edilen geniş bir Kürdistanlı ve Türkiyeli göçmen işçi kitlesi bulunmaktaydı. Gerek mücadelenin kadro ve şavaşı ihtiyacını karşılamak, gerek bu mücadelede maddi destek sağlamak ve gerekse faşist yönetimin bu alandaki karşıdevrimci faaliyetlerini boş çıkarmak açısından, devrimci hareket için bu işçi kitlesi muazzam bir güç kaynağı durumundaydı. Öte yandan, dünya ilerici kamuoyu nezdinde, somürgeci-faşist yönetimin emekçi halklarınıza reva gördüğü insanlık dışı uygulamaları teşhir etmek, zindanlara doldurulan onbinlerce devrimci ve yurtsever tutuklunun seslerini dünyaya duyurmak ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin dış dünyayla bağlantılarını kurmak için de, yine Avrupa zemin elverişli olanaklar sunmaktaydı. Bunlar bu zeminin olumlu özelliklerini yansıtan şeylerdi.

Ama zaman geçtikcesin, devrimci hazırlık döneminin gereklerini derhal karşılamak görevi gözönünde getirildiğinde, bütün bunların yeterli olamayacağını görmemek mümkün değildi. Açıkılır ki çok daha farklı şeylere ihtiyaç vardı. Günümüz Avrupa'sı yirminci yüzyıl başında olduğu gibi artık devrimci bir merkez durumunda değildi; böyle bir fonksiyonu önemli ölçüde yitirmişti. Tersine o, yeni-sömürge (ve somürge) ülkelerdeki devrimci kurtuluş hareketlerini doğru yolundan sapırmak için her türlü sapkın anlayış, düşünce ve yöntemlerin ihracatçısı rolündeydi. Esas olarak Avrupa zeminini artık devrimi besleyen değil, devrimden her türlü sapmayı üreten bir alan, deyim uyguna bir "bataklık" görünümü arzettiğindeydi. Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin karşıdevrimci terörle ve hatta doğrudan müdahalede bulunarak yapmak istediği şey, Avrupa emperyalizmi daha değişik yöntemlerle gerçekleştirmeye çalışmaktaydı. Bu açıdan Avrupa, devrim için bazı olanakların bünyesinde taşımış olsa da, geri çekilerek güç biriktirme ve 12 Eylül rejimine karşı daha güçlü bir biçimde saldırıya geçmenin olanaklarını yaratma açısından çok geri bir durumu sergilemekteydi.

Gerçek durum böyle olmasına rağmen, birçok sözde sol grup ve örgütün bu alana heveslenmesi, bile bile "bataklık" doğru kışması kuşkusuz nedensiz değildi. Bunun nedeni, öncelikle bu çevrelerin üzerinde oturdıkları sınıfsal zeminde; onları ideolojik, politik ve örgütsel yapılandırdı. Bir türlü küçük-burjuva sınıf temelinden dışına çıkamayan, sağlıkları devrim programı oluşturmamayan, devrimci bir politika izlemek yerine altmış yıldan beri Kemalizme kuyrukculuk yapan, proletarye ilişkisi ve ittifakları içine girmek yerine burjuva parlamentosundan medet uman, yeni tipte bir proletarya partisi inşa etmek yerine dernekçilik anlayışı ve pratiğini ötesine geçemeyen bu güçler, Avrupa zemininde kendilerini buluyorlar; kendi gerçek kimliklerine kavuşuyorlardı. Avrupa'nın mevcut ortamı, onlar için bir çekim merkeziydi. Ortadoğu alanının bu güçlerin ideolojik, politik ve örgütsel planda içinde bulundukları sefalet tablosunu bir ayna gibi yansıtmış, tipki güneş görmüş yarasalar gibi bu alandan kaçmalarına yol açıyordu. Göründüklerinden de çok önce olduklarını ve bir aşiret sefinin politikasında daha geri bir politika yaptıklarını kavramış olsalar bile, bu olumsuz gerçeklikleri karşısında gerilemeksin zın toparlanıp ayağa kalkmak ve devrimci görevlere yeni baştan sınımlık işlerine gelmiyordu. Devrime duydukları aydınca darkafale, bikkınlık, kaybedilen cenneti yeniden bulmak hırsı, çlaçna kişisel yasalamları örgütlemek arzusu, onları böyle bir "yasam" için olanaklar vaad eden Avrupa'ya itiyordu. Onların bu durumu devrimi öldürmek isteyen faşist yönetime ve emperyalizme hizmet ediyordu.

Bir noktada Avrupa emperyalizmi, özellikle emperyalizmin sosyal-demokrat kanadı ile somürgeci-faşist Türk yönetimi arasında sol'u tasfiye etme konusunda örgütlü bir işbölümünün gerçekleştirildiğini görebilmek mümkündür. (Örgütlü bu durumu reddedilse bile **doğal bir işbölümü** zaten vardır.) Avrupa emperyalizm sol'u tasfiye etme amacına ulaşmak için hareketi içten sapırmaya girişimlerine hız kazandırdı, somürgeci-faşist cunta karşıdevrimci terörle sindirme yöntemini temel olarak aynı sonuca varmak istemekteydi. Sosyal-demokrasi emperyalizmi, son derece açık bir biçimde mültesi sol'a marksist-leninist ideolojiden vazgeçmesini, doğru siyasal çizgi öğütlerini kulaklarını tıkamasını; proletarya diktatörlüğü, bolşevik tipi örgütlenme, işçi-köylü ittifakı, demokratik halk devrimi gibi kavramları bir kenara bırakmasını ya da en azından onlardan boşaltmasını dayatmaktaydı. Her şeyden önce de örgütlenmeye karşı düşmanlığı körüklemekte, proletarya partisini ateşten gömlek olarak göstermekteydi. Daha da ötesi geçmişle her türlü bağları karıklıkla kopartması, geçmişin olumlu mirasını küfredilmesi, devrimci direnişlerin ve gorkemli kitle mücadelelerinin mahkûm edilmesi oneril-

mektedir. İşte Avrupa emperyalizminin küçük-burjuva sol'a yaşama hakkını güvenceye alması için sunduğu reçete tam da böyledir.

Hemen belirtelim ki, sosyal-demokrasi emperyalizminin yürüttüğü bu cabaların karşıdevrimci özü anlaşılır bir şeydir. Emperyalizmin, kendi mezar kazıcıları olan ulusal kurtuluş hareketleri ile işçi sınıfı mücadelelerini, doğru devrimci bir temelde geliştikleri süreçte desteklemesi zaten beklenemez. Emperyalistler, küçük-burjuvalar kadar "aptal" olmazlar. Tersine emperyalizm, uluslararası tekel gruplarına azami kâr olanakları yaratmak ve bu yüzden de mevcut pazar alanlarının sökülüp atılmasını önlemek için, ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerini bastırmak ve engellemek zorundadır. Kısacası emperyalistler, somürülerinin devamı için somürü alanlarını "dikensiz gül bahçesi" haline getirmek istemektedirler. Bunun için de bahçıvanlara, devrimci kurtuluş hareketlerine karşı ceper olacak çağlara ihtiyaçları vardır. Avrupa emperyalizminin eseri olan Yaser Arafat'lar ve Celal Talabani'ler bu dikensiz gül bahçesinin bahçıvanları ve siperleri olarak iş yapmak isteyen güçlerin ilk örnekleridir. Kürdistan ve Türkiye'de de yeni bir Talabani, yeni bir Arafat olarak ortaya çıkma sevdasına kendilerini kapırlarlar hiç de az değildir. Ama hiç kuşkusuz devrim adına bundan daha büyük bir alcağıllık yapılabileceği düşünülmez. Avrupa batıkında tevekkül dalmak, AET'nin parlamentosu ve konseyinin faşist cuntayı tahdutan indirerek, yerine torlene "demokrasi havası" Ecevitleri geçirecekleri günlerin rüyasını gormekle zaman harcamak ahmaklıktır, alcağıllığın dansasıdır.

Türkiye sol hareketinin, 12 Eylül darbesi ertesinde, insanı dehşete düşüren bir manzara vardır. Devrimci-ilerici grup ve örgütlerin çoğunluğunun lider kadroları ve önde gelen bütün militanları faşist yönetim tarafından tutuklanmıştır, en ağır işkencelerden geçirilmiş ve cezaevlerine doldurulmuştur. Devrimin bu savaş esirleri, bir türlü dinmek bilmeyen faşist zulüm ve zorbalık altında her günü bir olume bedel korkuncu uygulamalara tanık olmaktadır; ancak gününlikleri yoktur. Dışarda eskiden beri örgütlerin işçi sızdırılması olan ajan-provokatörlerin, casusların rahatsızlık faaliyet yürütmeleri için son derece elverişli bir ortam yaratılmıştır. Çoğunluk grup ve örgütlerine egeyen olan ruh halinin, faşist cuntanın tehditleri ve sosyal-demokrasi emperyalizminin teklileri karşısında, her iki gücün istediği kalıplara dökülmeye yatkın olması, provakasyonun ve komploculuğun istediği gibi atı kosturmasına neden olmak ve böylece durumu daha da vahimleştirmektedir. Öyle ki, devrimciler adına en hayasızca cabalara yönelinir, halka ve devrimci karışa en aşşık suçlar işlenirkin, bütün bunlara karşı ciddi bir uyarının yapılması bile sözkonusu olamamaktadır. Yurtdışındaki bu rezale tablosuna paralel olarak, durum içerde de olumsuz bir görünüm arzettiğindedir. Her türlü yöntemi deneyerek devrimi öldürmek isteyen faşist yönetim, uygulamalarını özellikle cezaevlerinde yoğunlaştırmıştır. Kimi örgütlerin lider kadrolarının önemli bir bölümünü sindirmiş, bunları içinde en usak ruhlu olanları satın almış ve böyleleri vasıtasıyla dışarda direnişten vazgeçilmesi için fetva yollamıştır. Bazı güçlerin koro halinde dışarda ve cezaevlerinde direniş çizgisini "provakasyon çizgisi" olarak lanse edip saldırmaları da bunun bir örneğidir. Karşıdevrimin örgütlerini tepesine kurulumcasusları ve provakatörleri tam da bu noktada harekete geçmekte; bu anlayış teozü düzeyine yükseltmek istemektedirler.

Peki, buna nasıl yapaçaktırlar? İlkönce Marksizm-Leninizmi sanık sandalinesine oturtarak, Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine küfür yapıyorlardı; Berstein'in revizyonizminden Troçkizme ve Euro-Komünizme kadar uzanan her türlü Marksizm düşmanlığı aklının salatasını Marksizm-Leninizmin karşısına çıkarak ve bunun adını da "yeni sosyalizm", "alternatif sosyalizm" koyarak. "1980'lerden sonra sol'un kendisini yenilemesi zın bir şekilde, yani devrimciler ile ileritçilik adına ne varsa onlara sırt dönürek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları sosyal-demokrasi, Euro-Komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki komünist partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri özümsererek ve bu anlayışlardan bir takım ilkeler yaratılarak, buna da "yeni sosyalizm" adı takıştırılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politika da, proletaryanın demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin içiğis edilmesi, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesi, Bernstein ile doğan, İkinci Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizm'de emperyalizm ile bütünüleşen ve bugün dünya devriminin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir.

"Bugün özellikle Avrupa'da yaygın olarak geliştirilen 'yeni sosyalizm' in özü budur." (7)

Karşı-devrimin ideolojik planda devrime karşı açtığı savaş sol safılarına yansımaları bu şekilde bilmektir.

İkincisi, yeni tipte bir proletarya partisinin gerekliliğini inkâr ederek, Marksizm-Leninizmin örgüt anlayışına küfrederek; örgütsüzlüğü teşvik edip derinleştirerek, tasfiyeciliğin en içgüç türü olan "bağımsız olma"yı dayatarak, Gericiğin en tehlikeli bir biçimde bu alanda kendisini ortaya koymakta, adeta sömürgeci-faşist yönetimin amaçlarıyla ilginç bir paralellik göstermektedir. Örgütsel alanda tam bir kopuşma, ideolojik bağlardan tümüyle bağımsızlaşma, mevcut örgütleri dağıtıp ortadan kaldırma ve böylece proletarya örgüt silahından yoksun bırakma - sol'un esas olarak yaptığı şey budur. Sömürgeci-faşist cuntanın en çok sonuç almaya çalıştığı bir faaliyeti devrimciliğin adına yürütmek çığınca bir provakasyon demek değil midir? Örgütsüz insan, faşizmin saldırılarından kendisini nasıl koruyabilir? Özellikle en koyu gericiğin yıllarında bu mümkün müdür? Örgütsüzlüğün her alanda çokkuntiyü derinleştirilmesi, korkunç bir yozlaşmaya yol açması kaçınılmaz bir olgu değil midir? Bağımsız olma adı altında beş-altı yıldan bu yana sürdüren en tehlikeli bir tasfiyecilik biçimi, kişiyi düzen içinde erimeye kadar götürmeyecek midir? Evet, Kenan Evren ve Turgut Özal da bunu gerçekleştirmenin çabası içindedirler. Faşist generalleri cetnesinin biri, "herkes 12 Eylül ruhu içinde erimelidir; bir tek örgüt vardır, o da devletin" diye bağırırken ve Turgut Özal da "bütün eğilimleri aynı potada eriteceğiz" derken, konuya ilişkin düşünce ve niyetlerini dolaysız bir biçimde dile getirmektedirler. Kemalizmin TKP'yi cumhuriyet içinde erime gereğinden yola çıkan faşist Türk sömürgecileri, şimdi de sola 12 Eylül ruhu içinde erimeyi dayatmaktadır. Ve yengin yerinden kaçan gibi devrimci örgütlenmeden kaçan sol, mevcut konumuyla faşist yönetimin bu çabalanna olumlu karşılık vermektedir.

Buna bağlı olarak üzerinde demogoji yapılan diğer bir konu da, proletarya partilerindeki merkezileşiciliğin ve demir disiplinlin, sol'un yenilgisinin en temel nedenlerinden biri olarak gösterilmesidir. Bunun sonucunda proletarya diktatörlüğü reddedilmekte, yine "sınıflarüstü demokrasi" adı verilen bir ucube geliştirilmektedir. Partinin karış ve talimatlarına kesinlikle uyulmaması, azınlığın çoğunluğa ve alt parti organlarının üst organlara tabi olmaması, demokrasile geliştiği iddia edilmekte; "nüfusunun binde dokuzyüz doksanadokuz ilğine kadar siyasal boyunu eğişle yolaştığı; ve parti onuru, parti bağlan anlayışından tamamen yoksun bulunan, siyasal bakımdan kölesleştirilmiş bir devletin" (8) uryuklan, "tepeden bakan bir edayla", merkezileşiciliğin örgüt üyelerini "emirlerle itaat eden uysal köleler" haline getirdiğini söylemektedir. Gerçekten de yukarıdaki tanımlamaya tamamen uygun TC koşullarında, "parti onuru, parti bağlan anlayışından tamamen" uzak bulunan koşullarda partiye bağlılığı kölelik olarak değerlendirmek; hele hele karşı-devrimin ağır baskı döneminde böyle bir demogojiye başvurarak üyelerini kendi örgütlerine karşı ayaklandırmaya çalışmak, tasfiyecilikten başka bir şey değildir. Lenin'in de belirttiği gibi, bir örgütün niteliğini doğay ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içerisidir. Siyasal eylemin içeriği, kendisine uygun biçimi mutlaka yaratır. Proletarya partilerindeki demokratik-merkezileşicilik iklesi de bu çerçevede içinde ele alınabilir. Bütün bunlar bir yana, sözcüleri TKP'nin, TDP'nin ve TSİP'nin devrim yapmalarının nedeninin bu partilerde uygulanmayan aşırı merkezileşicilik olduğunu söyleyebilir miyiz? Açık ki söyleyemeyiz. Bu partilerin devrim yolunda bir adım bile ileri gidememelerinin nedeni daha başka etkenlerdir, onların somut gerçekliği yansıtmayan politik çizimlerinde ve dayandıkları sınıfsal zeminde aramak gerekir. Tersini yapmak tam bir demogojidir, ikiye bölme ve sahtekârlıktır.

Üçüncüsü, geçmiş pratiğin olumlu devrimci mirasına ve devrimci direniş ruhuna küfrederek; sosyalist hareket içindeki devrimci eğilimin geçmişte içine düştüğü hataları ve yetmezlikleri en utanmazca bir tutumla, geçmişle tüm bağları koparmanın bir aracı durumuna dönüştürerek; kan ve ateş içinde yaratılan her türlü devrimci değeri ayakları altına alarak; tasfiyeciliğin sesi haline getirilen yayın organlarında, "devrimi küçümseyen, alaya alan, devrime ihanet eden ve 'kişiyi saygı' perdesi altında cinsel ahlağızlığı öven" (9) yazılara ve yazar müddelerine yer vererek; casusların, provakatörlerin ve devrim düşmanlarının devrimi yargılamalarına ortam hazırlayıp her türlü olanağı sunarak; devrimci örgütler içinde maskeleri düşünce kurtuluşu kaçmak bulan düşman ajanlarını ve hainleri koruyucu kanatları altına alarak. İşin son derece ilginç ama bir o kadar da tiksindirici yanı, bu rezile çabının esas yürütücüsü olma görevini, 1970'lere doğru Türkiye sosyalist hareketi içinde devrimci eğilimin en belirgin temsilcisi olarak şekillenen THKP-C Hareketinin mirası üzerinde politika yapmak isteyen Devrimci İşçi'nin üstlenmiş olmasıdır. Böyle bir çabanın sadece belirtilirini değil, doğrudan

çabanın kendisini en açık bir biçimde görmek isteyen herkesin, Devrimci İşçi'nin "yeni sosyalizm" ve "yeni sosyalist insan" üzerine değlendirmelerini içeren yazılarına bakması, bu dergi ile akrabalık ilişkileri içindeki Demokrat Türkiye gazetesinde aynı konuları işleyen yazılarına üstünkörü bir göz gezdirmesi yeterlidir.

Şunu belirtmek gerekir ki, Mahir Çayan'ın önderlik ettiği devrimci eğilimin olumlu çıkışlarının yanı sıra ciddi olumsuzluklarının da bulunduğu, hareketin yetmezliklerini ve hatalarını aşmada önderliğin tam bir başarı sağlamadığı ve buna ömrünün de yetmediği bilinen bir gerçektir. Açıkça ki, mevcut olumsuzlukları ile devrimci eğilim pratikte tutmamış, maddi bir olgu haline dönüşmemiş, revizyonizme ve reformizme galebe çalamamıştır. Ama bu durum, başkalarına devrimci eğilime ve onun yitici temsillerine küfretme hakkını verebilir mi? 1971 yenilgisinden ciddi dersler çıkarak devrimci eğilimin eksikliklerini gidermesi ve onun olumlu mirasına dayanarak güçlü çıkışları yaptırmaya gereken güçler, pratikte hangi olumlu adımları atmışlardır? Yoksa tam bir mirasvadi gibi mi hareket edilmiştir? Ne denli çaba harcarsa harcarsın, devrim inkarçılığının gizlemeye asla gücünün yetemeyeceği bir gerçek varsa, o da devrimci eğilimin temsillerinin kan ve ateş içinde bir devrimci gelenek yaratıktır. Buna karşılık, geçmişin tümünden inkâr edenlerin durumları da bilinmelidir. Ve isteyen herkes basit bir araştırmayla görecektir ki, bu işin öncülüğüne soyunulmuş, bir yandan devrimcilerin kanını sütlük gibi emerken, öte yandan devrimci geleneklerin yaratılmasına en ağır hakaretlerde bulunanların devrimde en küçük bir katkıları olmamıştır. O zaman böylesinden yararlanarak maskeli yürütlüp atılarak çirkin yüzleri herkese gösterilebilir ve acımasız devrim alanının dışına atılmalıdır.

Bizce her şey gün gibi açıktır. Birinciler, devrimci eğilimi pratikte maddi bir güce dönüştürmek, devrimi yaşayan bir olgu haline getirmek için her türlü kişisel çıkar kaygılarından uzak bir biçimde mücadele arenasına atılarak devrimci firtınanın ortasında can verirken; ikinciler, kendilerinin ve temsil ettikleri elit bir zümrenin beş metelik etmeyen çabaları için, devrimcilerin eksiklikleri kan deryası üzerinde Avrupa sosyal-demokrasisi emperyalizmi ile devrimi katletmenin planlarını yapıyorlar. Böylesi çıkarlar karşılığında papaz-sosyalizmi maskesini takınarak halkın kültürünü soylu davasını satıyorlar. Mahir'lerin, Deniz'lerin ve İbrahim'lerin kısa ama onurlu yaşamları ortadadır. Faşist gericiğin at oynattığı günlerde ödeleceğine devrimden yüz çeviren ve faşist yönetimle işi içmeninin çaralarını arayan küçük-burjuva Abbasyolcuların yosun-solucan harcı yaşamaları da öyle. Devrimci, ilerici, demokrat olduğunu iddia eden her insan, birincilerle ikinciler arasındaki derin farklılıkları iyi görmek zorundadır. Kimin ne olduğu ve ne yapmak istediği iyi bilinmelidir.

Birinciler, yenilgiye uğramış olsalar da, bize boyun eğmemeyi, düşmana asla teslim almayı, ser verip sür vermemeyi; kısaca savaş meydanlarında, zindanlarda ve idam sehpası karşısında sonuna kadar direnmeyi öğütüyorlar. İkinciler ise, düşman karşısında boyun kırmayı vaaz ediyorlar, faşizmin işbirlikçisi partilerle ve sosyal-demokrasisi emperyalizmiyle ulaşmaya ögütüyorlar, teslimiyeti ve gidecek ihaneti öğütüyorlar. Birinciler, bize fedakârlığı, proletaryanın ve halkın davasına bağlılığı, her türlü basit çıkarlarını üstüne çıkmay, devrim ve halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmayı öğütüyorlar. İkinciler ise, "kişi özgürlüğü" ve "kişi hakları" adına her türlü yozluğu, ahlağızlığı, çürümüşlüğü ve cinsel sapıklığı devrimci safılarına eklemeye çalışıyorlar. Devrimci değerlere bağlılığı kölelik ruhu ile, robotlar haline gelmekle eşdeğer tutuyorlar. Halkın kültürünün ve değerlerinin takipçisi olmayı, devrimci ve yurtsever geleneklerine sadakat göstermeyi feodal-kültüre sarılmak olarak değerlendirmiyorlar; sözümlüne buna karşı mücadele kışesi altında en gayri-insani ilişkileri giriyorlar. İstem ve güdülerle egemen sınıflar tarafından baskı altına alınan kesimlerin ruh haline hitap ediyorlar; bu güdülerini ayaklandırmak, olan örgütlerinden haklarını istemeye davet ediyorlar. Cezaevlerinde direnen militana, dağlarda savaşan partizana, "devrimciler yemez, içmez, aşık olmaz, evlenmez diyerek önderliklerini sırtı aldıyor; halbuki gerçekte bunlar sizin de hakkınız" diyorlar. Direniş çizgisinde sebat etmeyi ve halkın çıkarları uğruna -ölümü göze almay, dahi-her türlü fedakârlığa katlanmayı "ölüm ideolojisi öğretmek" le damgalıyorlar. Söylenlerin doğruluğuna inanmak istemeyenler Demokrat Türkiye gazetesinde Ali Tan'ın, S. Oktay'ın, Cumali Haydar'ın ve öteki yazar bozuntularının yazılarına bir kez daha bakmalıdır ve bunca çığlığında rağmen en küçük bir ses çıkarmayan sözde devrimci çizimin suskunluğuna bir anlam vermedir. Polis sorgusundan geçen veya polisteki sorgulama yöntemleri hakkında birazcık bilgi sahibi olan herkes, aynı sorgulanmanın değişik biçimleri altında dışarda da sürdürüldüğünü tankı ola-

caktır. Evet, provakatörler devrimciliğe adına devrimci safılarına Evren'çilik oynuyorlar ve küçük-burjuva devrim kaçkınları ise bu alçakça oyunda figüranlığa soyunuyorlar.

Kısaca birinciler, bize, devrimi zafere ulaştırarak devrimciliği göstermek istedikler; zafere dişyle, tirnagıyla söküp kazanacak olan militan devrimciliğin bir örneğini sunmaya çalışıyorlar. İkinciler ise, bu kalemin gibi kendisini her ortama uyurduan, devrimin yükselme dönemlerinde devrimciliği satmakta tafırasından geçilmeyen, gericiğin baskı yıllarında ise doluya tutulmuşcasına devrim saflarından kaçan, savaşarak kazanmak yerine egemen sınıflara avuç açarak özgürlük ve demokrasi dilenen küçük-burjuva devrimciliğini salık veriyorlar.

Bu durumda ikinciler vermemiz gereken cevap açık, anlaşılır ve kararlı olmalı, suratlarında bir şamar gibi patlamalıdır: Hayır bay küçük-burjuvalar, boşuna nefes tüketiyorsunuz; siz ilemeye hiç niyetimiz yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Yolumuz birincilerin, devrim yolunda şehit düşenlerin yoludur. Onların kanlarıyla çizdikleri aydınlık yolda yürümek, bizim için bir namus borcudur. Size gelince, istediğiniz yere, Ecevit'lerin kucağına kadar gidebilirsiniz. Sizin asıl yeriniz zaten orasıdır. Ama bunu devrimciliğe adına yapmanız, devrimciliğin adına leke sürmenizize izin veremeyiz. Buna daha fazla devam eterseniz, hakkettiğiniz cevabı mutlaka vereceğiz.

Böyle bir ortamda sahte sol'un, küçük-burjuva devrim kaçkınlığının bu durumuna karşılık, devrimci sol'a çok ciddi görevler düşmektedir. Bu görevler nelerdir? Bir tekrar niteliğinde de olsa, bu görevleri, "12 Eylül Rejimi Dördüncü Yılına Giren Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz" adı broşürde konulan biçimiyle olduğu gibi aktaracağız:

"... Türkiye sol hareketinde yenilenmekten bahsedilecekse, bu, son derece olgun objektif koşulların, subjektif planda proletaryanın ihtilali çekirdeğini yaratarak tamamlanması biçiminde olacaktır. Bunun için gerek teorik, gerekse pratik planda güçlü kazanımlar vardır. Bu kazanımlardan özellikle 1970 direnişçiliğinin temel alınması ve günümüz koşullarına uyarlanması yeterlidir.

"Geçmiş devrimci direnişçi pratiği tüm eksikliklerine rağmen sahip çıkıp temel alınması gereken pratiktir. Bu uğurda dökülen kan, faşizmin zindanlarında yürütülen direnmeler, marksist-leninist ideolojinin formülasyonu ve devrimci marksist hareketin geliştirilmesi için yürütülmüş olan soylu çabalara tüm eksikliklerine rağmen sahip çıkılmalı ve eksiklikleri giderilmelidir."

"Nedir bu eksiklikler? Açık ki Türkiye proletaryasının devrimci programını, stratejisini ve eylem hattını günün koşullarına uygun hale getirmek. Geçmişte elde edilen kazanımları 12 Eylül rejimini karşılayacak tarzda geliştirmek ve yukarıda belirtilen eksikliklerini tamamlamak gerekmektedir. Eskiyle yetinilemez, çünkü rejim TC'nin çöküş dönemine uygun her türlü yapı değişikliğini yaratır. Öyleyse buna uygun yeni bir program, ittifaklar, strateji ve eylem hattı değişikliğini gerçekleştirmek zorunludur. Özellikle şimdiye kadar yapılanlar sağ bir biçimde "burjuva demokrasisi" denilen, ama Türkiye'de bir türlü varılmayan kesimin stratejisinin bir uzantısı olma biçiminde gerçekleştirilmiştir. Yapılması gereken Türkiye'nin en devrimci sınıf ve tabakalarına: başta KÜHK, temel demokrasi güçleri, işçi ve köylülüğe sahip çıkan bir strateji yaratmanın esas alınması, doğru bir eylem hattı çizilmesi; bunun da Türkiye'de kapitalizmin kent ve kırsalda gelişmesine uygun olması, özellikle Kürdistan'ın özelliklerinin dikkate alınması, kısaca karmasık eylem çizgilerinin bütünleştirilmesi temelinde bir eylem hattı çizilmelidir."

"Kısaca yenilenmeden, bu görevlerin yerine getirilmesi ve eksiklerin giderilmesi anlaşılmazdır. Ama elbette ki bunlar, Avrupa'da yenilenme adına geliştirilen şeylerle taban tabana zıttır. Eğer yenilenme olayı rejimin saldırılarına karşılayabilecek tarzda ise, ona çözüm gözüyle bakılabilir. Ama ne yazık ki bu anlamda bir yenilenme Türkiye sol'unda çok zayıftır."

"Herşeyden önce Türkiye proletaryasının ihtilali çekirdeğini veya bu konudaki girişimlerin bir araya gelmesini sağlamak gereklidir. Proletarya adına yola çıkan tüm gruplar proletaryanın politik birliğini yaratmak zorundadırlar. Eğer bu olmazsa proletaryanın ihtilali çekirdeği mutlaka yaratılmalı ve bu işi sınıf ve emekçi halkın günümüzde uygun taleplerine sahip çıkma temelinde geliştirilerek FKBDÇ'ne önderlik edecek güçlerden biri haline getirilmelidir."

"Proletarya bugün kendisini örgütlendirirken, bunu aynı zamanda faşizme karşı birleşik bir cephe biçiminde de yapmak zorundadır. Yani proletarya hareketi, partisi olacağına, bunu ancak cephe esprisi içinde gerçekleştirebilir. Bunu daha başından beri faşizme karşı tüm güçlerle ittifak yaparak, bunlarla işçi hayata geçirebilir. Sol'un kendisini yenilemesi deyin-

ce, birazda bu tarzda, yani onun faşizme karşı direnişçi, devrimci ve demokratik bir program çıkarabilmesi anlaşılmazdır. Çekirdeği yaratması, sol'un kendisini yenilemesi, eskinin yetemeyen, hatalı program ve stratejilerinin aşılmasıyla mümkündür."

"Ancak her alanda olduğu gibi Türkiye sol'u bunda da önemli zaaf ve yanlışlıklara sahiptir ve bunlar bugün -FKBDÇ'nin varlığına rağmen- tamamen aşılmış değildir."

"Ama herşeyden önce sol, geçmişte bu konuda hakim olan hatalı anlayışları aşmalı, örgütleri, ideolojik ve politik bağımsızlıklarını koruyabilmeli ve bu temelde ne kadar anti-cuntacı güçlere sahipse cuntaya karşı ideolojik politik görüş ayrılıklarına bakmaksızın uygun yol ve yöntemlerle cephe biçiminde bir uzlaşma sağlanmalıdır. Unutulmamalıdır ki, cephe bir uzlaşma platformudur. Cephe ideolojik, politik fikir ayrılıklarını giderme zemini değil, farklı çizgiler olduğu için gerekli olan hayati bir sorundur."

"Ama herşeyden önce sol, kendi politikasını birlik politikası imiş gibi değerlerine dayatmıştır. Ve bugün bu anlayışlar hortlatılmak istenmektedir. Oysa devrimci hareketin zayıf kalması darbe yemesinin bir diğer etkeni de bu anlayışlardır ve bunlar ihmal olamaz. Cuntanın yıkılması dışında birçok konuda kendi görüşlerini dayatmak, açık ki birlik istememektedir. Bu bilimsiz de olsa cuntanın omrunu uzatacağından, ona hızmettir. Bu anlayışlar aşılmalı, görüş ayrılıklarını eleştirilerek birleşip birleşip tutularak cepheleşme gerçekleştirilmelidir."

"Hiç bir güc, bir diğerinden ideolojisinin terkinati talep edemez. Ama bu böyleydi diye birliğin getirmemizi de edilemez. Karşılıklı uzlaşma ve herkesin gücü oranında katilim ile birlik gerçekleştirilmelidir. Olusacak birlik, herkesten aynı oranda katilim talep edilemeyeceği dikkate alınarak cephelelerin genel bir eylem bütünlüğü, sistematiği içerisinde geliştirilmelidir. Böyle bir direniş ve eylem hattında, farklı direniş çizgileri ve pratik adımlar birleşebileceği gibi, bu birlik güçlerin kendilerini en çok geliştirebilecekleri, yayıflıklarına, mevcut olanağızlıklarına bakmaksızın gelişmeye katkılarının sağlanabileceği tek platformdur. Açık ki böyle bir birlik, cepheye tüm güçler, bu eylem hattının bir ögesi olarak, içerde-dışarda, silahlı-silahsız, yaygın-dar ama mutlaka gücü oranında eylem geliştirebilecek ve düşmanla hesaplaşmada kendilerini bir birlik sayesinde güçlü görebileceklerdir."

"Fakat önemli bir nokta olarak belirtilmelidir ki, geliştirilecek bu eylemler geçmişte çok sık görüldüğü gibi, programsız ve örgütsüz olmalıdır, yine salt faydacı anlayışlarla, günü yava örgütü kurtarmak gibi dar bir amaç için değil, tüm halk güçlerinin gelişmesi ve tümünün iktidara yürürebilecek ortak bir perspektife, programa sahip olması ve bunun hayata geçirilebilmesi göze alınarak geliştirilmelidir. Kısaca, gunubirlik bir eylemlilik veya birlik değil, iktidara yönelik programlı, örgütlü, bir ittifaka yönelmek ve bu alanda her adımı hesaplı atmak zorunludur. Eğer sol, kendisini bu temelde yenileyebilirse, burjuva muhalefet ile de iktidara kadar ittifaka gidebilir. Sol'un kendisini yenileyebilmesi olmasından da, ancak bu görevleri başardığı oranda söz edilebilir. Yoksa, "yeni" adı altında tasfiyeciliği geliştirecek değil."

"Bunların yapılması halinde objektif gelişkinlik subjektif gelişme ile karşılık bulacak dolayısıyla devrimin arefesi olan bu rejimin yıkılmaması için hiçbir neden kalmayacaktır. Herşün zaten kendiliğinden olgunlaşan subjektif olgular anlatılanlar etrafında birleştirildiğinde, devrimin zafere ulaşması kaçınılmazdır."

"Tüm olumsuz girişimlere rağmen, sol hareket içinde böyle bir devrimci gelişmenin ortaya çıkacağından, çeşitli geciktirme çabaları da olsa bu çıkışın asla engellenemeyeceğinden kuskumuz yoktur. Hele böyle bir gelişmenin ancak KÜHK gibi güçlü bir mütefiki olduğu, zafır herşün emin adımlarla yaklaşan somut bir olgu olacaktır." (10)

★★★

PARTİ SAFLARINDA HER TÜRLÜ LİBERALİZME KARŞI MÜCADELE, ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİ DAHA DA GÜÇLÜ KILACAKTIR!

PKK Saflarında, Daha Çok Yaşam ve Davranışta, Ruhsal Bir Alishkanlık Biçiminde Kendisini Yansıtan Tutumlar ve Yaratacağı Sorunlara Karşı Mücadelenin ve Takınılacak Tavrın Önemli Üzerine

GİRİŞ

Partimizin büyük ve tarihi hamlesini gerçekleştirmeye yolda olduğu, devrimci atılımını ülkemizin dört bir yanında hissettirdiği ve tüm halkımızı böylece bir devrimci kalkışına getirdiği bugün; Partimiz içerisindeki sağ eğilimin belirtilerinden ve bu eğilimin yarattığı tehlikelerden söz etmemiz, özellikle de parti gerçekliğini yakından bilmeyenlere yadigarlığı gelebilir. Bundan hareketle böyle bir dönemde tartışılması, ya da dikkat çekilmesi gereken olgunun temel mücadele yöntem ve araçlarımızın niteliği gereği daha çok "sol" tehlikeler olması gerektiği düşünülebilir. Şüphesiz ki bu düşünce yabana atılamaz, ve dönemin taktiklerinin uygulanmasında başgöstermesi muhtemel bu eğilime karşı da mücadele geçmişte olduğu gibi günümüzde de, dönemin özelliklerine ve ihtiyaçlarına uygun biçimde sürdürülmek zorundadır. Ancak Partimiz devrimci direniş ve örgütlenmeyi yeniden yükseltme dönemini başarılı bir hamle ile aşmasına ve bu yolda güçlü biçimde yürümeye gereğini bakarak, Partimiz ve mücadelemizin "sağ" tehlikelere maruz olmadığını; "sağ" eğilimin ve yarattığı tehlikenin temsilciliğini yapmak isteyen belli bazı tiplerle birlikte tümenden tasfiye olduğunu ve kısaca ne Partimiz ve ne de mücadelemizin artık böylece bir sorununun kalmadığını düşünmek gerçeği yeterince yansıtmaz. Herşeyden önce, gerek devrimin geri çekilme dönemleri ve gericiliğin hakim olduğu yıllarda ve gerekse devrimci hamle dönemleri ve karar anlarında proletarya saflarındaki küçük-burjuva ve oportünist öğelerin mevcut düzenden tümenden kopuşu engellemek ve sınıf itiharinin önlemek için hareketin zor ve kritik anlarında devrimi yoldan sapıtmaya ve onu sağ'dan ya da sol'dan tasfiye uğratmaya çalıştıkları evrensel bir gerçektir.

Partimiz de daha 1979'lardan başlayarak, bir yandan nesnel toplumsal zeminimizin yetersizlikleri ve olumsuzlukları öte yandan düşmanın sınırsız baskı ve komploları ile Hareketimizin genç ve tecrübesiz olması yüzünden, gelişen devrimci mücadeleye yeterli bir önderlikle karşılık verilememesi, yani öncünün daha çok da siyasal ve örgütsel yetersizlikleri sonucu girdiği kriz döneminde, kendini açık ihanet, teslimiyet ve kaçınıklılık biçiminde dışa vuran, sağ bir eğilim tarafından tehdit edilmeye başlanması, gerek cezaevleri ve ülke içinde ve gerekse ülke dışında geri çekilme ve hazırlık sürecinin parti önderliğinin bilinçli, kararlı ve direnişçi tutumu sayesinde parti çizgisinin hakimiyetinin sağlanması ve yeni dönem, yetkinleştirilen bu parti çizgisi temelinde bilinçli bir müdahale ile yaratılması sayesinde, söz konusu sağ eğilimin parti varlığını tasfiye gücüne ulaşması

engellenmiş ve hatta sistemli bir eğilim haline gelmesi bile önlenerek, tek tek kişiler düzeyinde şekilsiz belirtiler derekesine düşürülmüştür. Partimizdeki sağ eğilimin bu özgün biçimleniş, ya da daha doğru bir deyimle bu biçimsizliği, Partimizin sözkonusu olguya karşı bilinçli mücadelesi yanında, sömürgecilik altında çarpıtılmış ve zayıflatılmış nesnel toplumsal gerçekliğimizin de kaçınılmaz bir sonucudur. Egemen ya da ara sınıflar adına temsil edilmeye kalkışıldığı gibi, bu eğilimin ne denli ideolojik, siyasal ve örgütsel bütünlükten yoksun olduğu ve ülke devrimcinin karakteri karşısında ne denli işlemez ve güçsüz durumda bulunduğu dışındaki burjuva ve küçük-burjuva reformist güçlerin durumlarından açıkça ortadadır. Böylece bir eğilimin proletarya hareketi saflarında, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda çok daha şekilsizleşeceği, kendini gizlemek için adeta tanınamaz bir varlık haline geleceği, çok dolaylı yöntemlere ve sinsi araçlara; ve daha çok da komploculuğa başvuracağı açık ve anlaşılır bir şeydir.

Nitekim Partimiz, özellikle yurtdışına çıkışı ile birlikte, geri çekilme taktiklerinin özünden boşaltılması, mücadele ve hatta ülkeden kaçma, inkar ve kişisel yaşam kaygıları ile bilerek, çeşitli emperyalist ve gerici tuzaklara düşme biçimindeki çeşitli sağ çaba ve girişimlere tanık oldu. Bu eğilim, kişiler düzeyinde de ortaya çıksa, yeniden devrimci bir çıkışa düşman güçlerin imha çemberini kırıp, ulusal kurtuluş mücadelesi ve Parti Hareketimizin sürekliliği ve zaferini sağlama tarihsel sorumluluğu ile karşı karşıya bulunan Hareketimiz; tarihimizin kritik bir aşamasında; tasfiyeciliği dayatması nedeniyle ciddi bir tehlike olarak görülmek zorundaydı. Saflarımızda çoğu kişinin önemini ve özelliklerini dahi kavramakta zorluk çektiği sözkonusu eğilimin şekilsizliği, onun ciddi bir tehlike olarak görülmemesi için neden sayılamaz.

Saflarımızdaki bu eğilimin yarattığı tehlike konusunda, yanlış bir değerlendirme ya da bir yanlışlığı önlemek açısından şunu belirtmek gerekir: PKK saflarındaki sağ belirtiler diğer küçük-burjuva güçlere hakim olan ve onlara damgasını vuran çürüme ve dağılma halinin yarattığı bir tehlike değil, aksine gelişen ve yükselen bir hareketin tarihsel görevlerini yeterli bir biçimde omuzlaması önünde engeller yaratan ve onu içten kemirmeye çalışan özellikteki bir tehliktir. Stalin'in belirttiği gibi, "sağ sapma sorunu eğer gelişmemizin güçlüklerine bağlı olmasaydı, belki de bizde bu kadar keskin bir biçimde kendisini ortaya koymayacaktı. Ama şu var ki, düpe düpe sağ sapmanın varlığı, gelişmemizin güçlüklerini içinden çıkılmaz hale getirmekte ve güçlüklerin üstesinden gelme çabalarını kösteklemektedir. Ve özellikle sağ tehlike güçlükleri aşmak için yapılan mücadeleyi daha da güçleştirdiği için, salt bu nedenle sağ tehlikenin üstesinden gelmekte bizim için son derece ve özellikle önemli bir görev olmaktadır.

"Güçlüklerimiz özel nitelikleri üzerine bir-iki söz. Güçlüklerimiz durgunluktan ya da gerilemeden gelen güçlükler olmadıkları gözönünde bulundurulmalıdır... Bizim güçlüklerimizin bu cinsten güçlüklerle ortak hiçbir yanı yok-

tur. Bizim güçlüklerimizin karakteristik çizgisi bu güçlüklerin atılım güçlüğü, büyüme güçlüğüleri olmasındır."

Aynı makalede Stalin değerlendirmesinin sonuçlarını özetlerken de yine baş sırada, "sağ sapma, partimizde büyük bir tehlike göstermektedir. Çünkü bu sapmanın kökleri ülkemizin toplumsal ve ekonomik durumunda bulunmaktadır", demektedir.

Stalin'in yukarıya aktardığımız görüşleri 1928 tarihli konuşmasının alınmıştır. Bu tarihlere Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü altında devrimin mevzilerini korumması ve sosyalist inşanın gerçekleştirilmesi süreci yaşanmaktadır. Proletaryanın kendi iradesini konuşturmasının son derece güçlü olanaklarına sahip olduğu koşullarda bile, Stalin'in, gelişimin nesnel zorluklarının aşılması için sağ tehlike ile mücadelenin önemine bu denli dikkat çekmesi ve yine sağ tehlikeyi daha çok ona kaynaklık eden nesnel yetersizlik, olumsuzluk ya da olgulara dayanırması ve onunla birlikte ele alınıp tasfiye edilmesi gerçeği bizim açımızdan da son derece öğreticidir. Bu noktada Stalin, sağ eğilimle mücadeleyi, bu eğilimi temsil edenlerle mücadele düzeyine indirgeyen bir anlayış eleştirirken şöyle demektedir:

"Gene sağ sapma sorununun tartışılmasında dikkatlerini bu sapmayı temsil edenlere yönelten yoldaşlar da yanlışlar. Gösterin bize -diyorlar- sağdaki adamları ya da uzlaşmacıları, onların yerini ki hesaplarını görelim. Sorunu bu biçimde koymak da doğru değil. Kuşkusuz kişilikler belli bir rol oynar. Ama burada söz konusu olan kişiler değildir; koşullar söz konusudur, parti içinde sağ tehlikeyi yaratan durum ve koşulların özellikleridir. Şu ya da bu kişiler uzaklaştırılabilir, ama bu da, parti içinde sağ tehlikenin köklerini kesilip atılacağı anlamına gelmez. Onun için, kişileri sorunu tartışılmaz bir önem taşımakla birlikte sorunu çözmez. Bu nedenle, Odesa'da 1919 sonu ve 1920 başında geçen bir oluntuyu anımsamamızla edemiyor insan. Birliklerimiz, Denikin'i Ukrayna'nın dışına sürdükten sonra, Odesa bölgesinde, Denikin'in ordusunun son kalıntıların temizleme işini sonuna erdirmekteydi. Bir kızıl asker müfrezesi, o zaman bütün gücüyle Odesa'da Antantı aramaya koyuldu. Bu Antantı bir ele geçirilirse savaşın biteceğine kanmışlardı. Kızıl Ordu erlerinin Antantın Odesa'daki herhangi bir temsilcisine pekala el koyabileceklerini tasarlayabilirsiniz. Ama besbelli ki, bu yüzden Antant sorunu çözümlenmiş olmayacaktır, çünkü Antantın kökleri... bu kentte değildir, dünya kapitalizmindeydi. Sağ sapma sorunu da, bu sorunu doğuran koşulları unutarak; dikkatlerini bu sapmayı temsil eden bazı kişiler üzerine yönelten bazı yoldaşlarımız için aynı şey söylenebilir..." (Lenininizin Sorunları-Stalin)

Şüphesiz ki Kürdistan koşulları ile mücadele ve örgütlenmemizin bugünkü düzeyi dikkate alındığında, Hareketimizin kendisini, çizgisi ve mücadelesini yabancı ve düşman etkilere karşı koruyup sağlamlaştırması ve saflarını bundan arındırması için, belirli düzeyde de olsa bu tür eğilimlere ve özellikle de niteliğini yazıda ay-

rıntılı biçimde koyacağımız sağ eğilime karşı, her dönemde titizlikle ve dikkatle mücadele etmesi vazgeçilmez bir öneme sahiptir.

PKK içinde "sağ belirtiler" olarak ifade edebileceğimiz eğilim, kendine has bir görünüm arz etmektedir.

Dışımızdaki sağ eğilim ve güçler, Partimizin çeşitli değerlendirmelerinde detaylı bir biçimde dile getirildiği gibi, reformist, uzlaşıcı ve teslimiyetçi karakterleri ve bütün iğrençlikleri ile, bugün, hemen tümenden açığa çıkmışlardır. Günümüzde bu eğilimin temsilcileri, artık, emperyalizm, bölgesel ve yerel gericilikle açtıkları işbirlikçiliği soyunmakta ve bunu da sükımadan "Lenin ve Stalin de böyle yapmadılar mı?" diyerek, ulusal kurtuluş ve sosyalizm adına yaptıklarını iddia etmektedirler(!) Bu eğilimin Kürdistan halkına ne getirip ne götürdüğü bugün açığa çıkmış olduğundan, biz burada onun üzerinde fazla durmayı gereksiz görüyoruz. Sağcılığın bu deşifre olmuş, kendini ele vermiş biçimi bizim açımızdan fazla bir sorun teşkil etmemektedir. İdeolojik olarak teşhir olmuş dışımızdaki sağcılığın günümüzde, sadece politik ve pratik alanda işlerinin bitirilmesi sorunu vardır ve bu da tamamen bir uygulama sorunudur. Bu, Partimizin önünde duran bir görevdir. Ve bu görev mutlaka başanıyla gerçekleştirilecektir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından tehlike olmaktan çıkmış dışımızdaki sağcılığa karşın; Parti içindeki sağ eğilim, çok az anlaşılabilir ve bilince çıkarılabilir olması, yöntemlerinin daha az bilinmesi, bir ideolojik ve politik eğilim haline gelmemiş olsa da, etkisini bir çok kişide şu veya bu oranda göstermesi ve devrimci çalışmaya köstekleyip gevşetmesi nedeniyle ciddi bir tehlike oluşturmaktadır, devrimci örgütlenme ve mücadelenin geliştirilmesi açısından, bu eğilimin tasfiyesi ya da etkisiz kılması büyük önem taşımaktadır.

Partimizdeki sağ eğilim henüz oldukça şekilsiz ve çoğu kez de masum görüntüler altında gizlidir. Sözkonusu sağ belirtilerin etkisi altında bulunanlar, çoğu kez Parti ruhu ve çalışma tarzına aykırı konumlarını "basit bir tartışma yapmak istedik, basit bir rahatsızlık gösterdim hain mi oldum? Ne diye üzerine bu kadar gelinyor? Her zaman canımı ortaya koymaya hazır değil miyim? Her türlü fedakarlığı göstermiyorum mu? Çok çalışmıyorum mu?" vb. gibi görüntülerle gözardı etmeye çalışmaktadırlar. Sağ hastalıkla malul unsurlar, bu tür bir yönelimle Partinin kendilerinden istediği devrimciğe yönelmemelerini meşru göstermeye ve etkisi altında bulunanları sağcılık belirtilerini gizlemeye çalışmaktadırlar. Ancak PKK'nin tarihi ve sömürgecilğe müdahale tarzı, attığı adımların büyük geliştirici gücü, en basit olarak bile en etkili tarzda kullanması ve "biri kırk yapan" karakteri karşısında bu eğilimin kendisini ne gizleyebilmesi ve ne kabul ettirebilmesi mümkündür. Devrimciğin bir sanat olarak kavranması ve bir sanatçı gibi icra edilmesinin zorunlu olduğu bir ortamda, kişisel özellikler ve çeşitli olumsuzlukları sürülerek buna ulaşılmaz, ya da ulaşılamayacağını ileri sürülmesi, hangi nedenlerle olursa olsun devrimin reddi anlamına geldiği ve mevcut durum ile köleliği meşru görüp-gösterdiği için son derece

tehlikelidir.

Bu eğilimin mevcut koşullarda yolaçtığı tehlike Parti çizgisine, örgütlenme ve eylemine bir alternatif oluşturma gücüne olmasında değil, aksine o bundan çok uzaktır ve Parti çizgisinin başarısızlığı pratikte kesin olarak kanıtlanmadıkça böyle bir olumsuz gelişmeye olanak da yoktur. Partimizin tüm gücüyle devrimci mücadeleyi her alanda yeniden yükseltmeye başladığı bir dönemde, oyalayıcı, engelleyici ve durgunlaştırıcı karakteri ile gerekli atılımın sağlanmasını geciktirmesi ya da en azından buna gölge düşürmesinden kaynaklanmaktadır. Nitekim partinin ikinci kongre ile başladığı, ülkede mücadeleyi yeniden yükseltme döneminde bu eğilimin bir sonucu olarak bir çok kaçış olayı ortaya çıkmış, yine çeşitli düzeylerde başarısızlıklar ve pratikte hükmedememe durumları görülmüştür.

Belli belli bir teori ve taktikle ortaya çıkma gücüne ulaşamamıştır. Ama bu yine de bu eğilimin tanınamayacağı ve belli bazı özelliklerinin olmadığı anlamına gelmez. O halde nedir PKK'deki sağ belirtilerin özellikleri?

Sağ belirtiler, Partimizde devrimci çizgi ve pratiğin hakimiyeti ve kendi sosyal temelinin yetersizlikleri nedeniyle kendi içinde bir bütünlüğe sahip, ideolojik ve politik bir eğilim ve güç durumuna gelmiş değildir. Ancak bu eğilim kendisini, daha çok kişilere özgü yöntemlerle ortaya koymakta ve çeşitli tipler biçiminde somutlaşmaktadır.

Örneğin bunlardan bazıları saflarımızda açıkça kaçmanın teorisi yaptılar. Bunlar safların dolusu yazı yazarak, "nasıl iflah olsun küçük-burjuvalar olduklarını" (!) ispat etmeye, "güç dönemler ve koşullarda devrimciliği yapacak tutarlılığı sahip olmadıklarını ve dolayısıyla ya partiden atılmalı, ya da geri cephede daha rahat koşullarda görevlendirilmeleri gerektiğini" (örneğin; Avrupa, Libya vb. yurtdışı ortamlarda) kanıtlamaya çalıştılar. Bunu safların için de çeşitli yاپay sorunlar çıkararak, açıkça, "eğer siz beni istediğiniz biçimde ele almaz, ben den vazgeçmezsiniz, ben de sizin işlerinizi bozar, engeller ve hatta yıkılcılık yaparım" demeye getirdiler. Ve bunlar, bilinçli olumsuzluklarıyla, partiyi yıldırmak için ellerinden gelen herşeyi yaptılar.

Başka bazıları ise okuyup, bilinçlenmekte, ancak, bunu devrimci eyleme nasıl dökeceklerini bir türlü ortaya koymamaktadırlar. Bunlar, herşeyi kendilerine alan, fakat partiyi ve halka birşey veremeyen veya gerektiği gibi vermeyenlerdir. Devrimci eğitim ve yaşamlarının gerçekleştirilmesi ve geliştirilmesi için, parti ve halkın sunduğu çeşitli olanak ve fedakarlıklara karşılık bu tipler, adeta bir umursamazlık içindedirler. Çok az bir çaba ile günlerini gün etmeye çalışan bu unsurları, tüm bilinçlerini, adeta "kendini eğitimi nerede, nasıl açabilirim, bunun başarısı için nasıl çaba harcarabilirim?" düşüncesine hasretmiş gibidirler. Çok önemli bir dönemde, "zamanla dalga geçer" gibi yaşamaları, bunların böyle bir şeyin beklentisi içinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadırlar. Bu tiplerde somutlaşan şey, "şu an en direnir, en az iş yaparım, koşullar doğduğunda ise, asıl çabamı, isteğim uygun bir PKK'yi yaratmaya harcarım" eğilimidir. Ve bu da sağcılık özelliği ağır basan, bireysel

devrimcilik PKK'yi dilediği biçimde yorumlama ve uygulama rüyasını yansıtır.

Diger bir tip; gelişme durumları ve partinin beklentilerinin bir gereği olarak devrimci çalışmaya büyük bir coşkuyla atılması ve bu alanda adeta zaptedilmez bir irade dayatması gerekirken, devrimci pratiği ciddiye almayan bir tutum içinde bulunmaktadır. Bu tipe göre, "PKK'nin geçmiş doğru, fakat pek de öyle 'ahım-şahım' bir şey değildir." Bunlar direniş fazla ciddiye almadıkları gibi, en zorunlu gelişmelere karşı bile bir kayıtsızlık içindedirler. Bu tip, tamamen sağ anlamda "kendimizi fazla üstün görmememiz" gerektiği düşüncesinde ve işlerinin tarihiliğini ve kutsallığını bir türlü sinelerine oturtmak istemez.

Daha yetkinleşmiş bir tip; tüm gücüyle "PKK'nin olumsuzlukları ve yetersizliklerini uğraşmaktadır. Bunlar PKK'nin nerede, ne zaman, ne kadar hata yaptığını" açığa çıkarmakla meşguldürler ve adeta bunun uzmanları haline gelmişlerdir. Bunu yapmalarındaki amaç, elbette ki PKK'yi bu hata ve zayıflıklardan arındırmak değil; Partinin ve yoldaşlarının kendi olumsuz konumlarına yönelik halinde, bu olumsuzlukların kendi durumlarını meşru kılmak ve konumlarını savunmada birer silah olarak kullanmak ve daha da zorlandıklarında ise Partinin bu zayıflıklarına gerekçe olarak gösterip, "eleştirilerim ve tatmin olamadığım hususlar var" diyerek, kendi olumsuzluklarının hesabını vermekten kaçmaktır.

Yine diğer bir tip de; mücadelemizi bir bütün olarak anlaması ve özümsemesi gerekirken, onu bölük-pörçük, parti ve mücadele gerçekliğimize uymayan bir tarzda ele alan ve anlayın; yetkinleşme ve gelişme isteksiz, gevşek ve hantal özellikler göstermektedir.

Bu tip eğer silahlı birimlerle görevli ise sadece silahlı mücadeleyi yürütmeye; politika oluşturma ve yürütme sorumlusu ise, sadece bununla ilgilenmeye ve ideolojik faaliyet yürütmekte ise, yine sadece yazı yazma ve tartışmaya yakınlaş duyan, Partiyi bütün olarak kavramaktan ve kendisini tüm Parti işlerinden sorumlu tutmaktan uzak bir tiptir. En az sorumluluk duygusu ve çabası ile hareket eden bu tip, kendisini belli etmemek için en anlaşılmasız davranışlara başvurmaktadır, adeta görmez, ya da en az teşhis edilebilen bir sağlığını temsilciliğini yapmaktadır.

Sağlığın bu tipi, böylesine özgün bir karaktere sahip olmasına karşın, Parti kolektivitizmi, sorumlulukları, Partinin yüceltilmesi, bilinci ve hareketi zafere götüren öğeleri ciddiye almama, bunları özümsememe, uğruna savaş vermemesi ve fakat bunun yerine ne olduğu pek belli olmayan bir çalıışma düzeni içinde kalma noktasında, kendisini açığa vurmakta ve ele vermektedir.

Tüm olumlu uyan ve çağrılara rağmen bu tip, uygulamada başarılı olabilmeye için ideolojik, politik ve askeri mücadelemizin gereksinimlerini kendisinde yeterince oluşturamamakta, doğru ve yetkin taktiklerin ortaya çıkarılması gerektiği durumlarda, Partiyi taktiksis bırakmakta, planlama yapamaması gerektiğinde doğru ve yeterli planlar yapamamakta ya da heder etmektedir.

Oysa bu tip unsurlar, kendilerini biraz zorlasalar, Partiyi çok şey verebilecek bir durumdadırlar. İstese her çevrelerini ayağa kaldırmakla güçtedirler ve bu güce inançla kendilerine birçok el uzanmaktadır. Ama, onlar bunu ciddiye bile almamaktadırlar. Bu da düpedüz sağ bir eğilimdir. Ve Partiyi kendi kişiliklerinde zayıf düşürerek yarattıkları zararlar yüzünden bu tip denilebilir ki en tehlikeli sağlığı temsil etmekte-

dir.

Çok daha kaba biçimlerinden de bahsetmek mümkün olmakla birlikte, özelliklerini çok genel olarak böyle belirtebileceğimiz Partimiz içindeki sağ eğilimin, elbette ki nesnel ve özel kaynakları vardır.

Herşeyden önce sömürgeci egemenliğin yüzlerce yıldır tahrir ettiği ve en son olarak da TC egemenliğinde Kemalizmin son derece çarpıttığı ve adeta "kendisi olmaktan çıkarıldığı" ulusal ve toplumsal zeminimizin olumsuzlukları, Parti içindeki sağ belirlilerin nesnel kaynağını oluşturmaktadır.

Ulusal ve toplumsal yapımızın çeşitli yabancı egemenlerin uzun süren sömürgeci tahakkümü altında nasıl geri bırakıldığı, nasıl iç çelişkiler içinde parçalanıp zayıflaştırıldığı, çağdaş gerçeklerden nasıl uzaklaştırıldığı; asimilasyon, baskı ve katliamlarla halkımızın her türlü ulusal ve toplumsal değerlerine karşı nasıl yabancılaştırıldığı, egemen sınıfları eliyle çeşitli entrika ve katliamlarla teslimiyet ve uzlaşmacılığın ve giderek sömürgeci egemenliğin halkımıza nasıl meşru olarak kabul ettirildiği ve tüm bunların ulusal ve toplumsal kurtuluşu yöneltmesi ve bunun gereksinimlerini karşılamada nasıl elverişsiz ve olumsuz bir durum yarattığı Partimizin çeşitli değerlendirmelerinde ayrıntılı olarak ortaya konulmuş olduğundan, burada buna uzun uzun değinmeyeceğiz. Ancak, bu durum özellikle başlangıçta, orta sınıf ve tabakalar başta olmak üzere halkın önemli bir kesiminde, kurtuluş dair derin bir umutsuzluk ve duyarsızlık yaratmış olduğunu belirtmek gerekir.

Bu nedenle Partimiz başlangıçta bir avuç fedakar, bilinçli, cesur insanla ve oldukça donanımsız bir biçimde yola çıkmak zorunda kalmıştır. Ulusumuz ve toplumumuzun tükeniş noktasına getirildiği tarihi bir dönemeçte böylesine hazırlıksız, donanımsız ve bir avuç olarak; yine böylesine olumsuz bir nesnel zemin üzerinde de olsa ulusal ve toplumsal kurtuluş amacıyla ortaya çıkmak, elbetteki tarihi öneme sahip bir olaydır.

Ancak ileri bir adım da olsa bu, sadece bir başlangıçtı ve esas sorun, adeta kupkuru olan bu topraklara, tohum halinde serpilip yeşerebilmektir. Bu, elbetteki kolay başarılan bir olay değildi ve böyle de olmadı.

Herşeyden önce hangi tohum atılsa çok bağlamasına fırsat vermeden kurutacak kadar çorak olan bu topraklara, serpilecek tohumların kurumaması için nemlendirme gerekiyordu. Bu ise, sadece düşmanın baskısı yüzünden değil, daha çok da bu olumsuz nesnel gerçeklik nedeniyle özgün bir mücadeleyle hazırlanmayı, özgün cesaret ve fedakârlık örnekleri sunmayı zorunlu kılıyordu.

PKK'nin 1973'lerden başlayarak, ancak böylesi bir ruh ve esprisi ile geliştirdiği ve yine toplumda da ancak bu sayede kök salabildiği, gelişmeleri dikkatle izleyen herkes tarafından bilinmektedir.

Fakat yine bilinmektedir ki, sırf bu nedenle PKK daha ortaya çıktığı ilk günden beri çeşitli saldırılara uğramaktadır.

Sömürgecilik başlangıçta Hareketimizi davadan tehditle uzaklaştırmaya çalıştı. Bu nedenle daha 1974-75'lerde, "geçmişe bakıp ibret almalıydılar, bunlar bir avuçturlar, eziz" diyen sömürgeci bizleri, korkuyla bu alanı terk etmeye zorluyordular. Ailelere yaratılan psikoloji de bu yönündü ve bunlar da bize, birer "kurbanlık koyun" gözüyle bakmaktaydılar.

Sömürgecilik şantaj ve tehditlerini, 1977'de, Haki Yoldaşın olayı

ile siyasal cinayetler düzeyine vardırdı. TC ve işbirlikçilerinin bundan sonraki katliam ve suçları bilinmektedir.

PKK'nin bu özgün çıkışına saldırılan sömürgecilik doğrudan saldırıları ile sınırlı kalmadı, sosyal-şöven akımlar ile reformist yerel milliyetçilik de, tam da bu dönemde sömürgecilik saldırılarına bir başka cepheden katılarak hareketimize karşı çok yönlü bir cihad başlatıldı. BÜİ'deki gibi, daha 1977'de Aydın Göl yoldaşın, HK eli ile katledildi olayı vardır. Bu akımlar daha sonraki yıllarda PKK'ye yönelik saldırılarını çok daha geniş boyutlarda sürdürdüler ve daha pek çok maddi ve manevi cinayeti işlediler.

Evet, açık ki bu gelişmeler son derece anlamlıydı. Bu güçler tüm bu saldırıların su iddialara dayanıyor ve şu amaçlarını gerçekleştirme istiyorlardı: Sömürgecilik, "onlara yıldan beridir üstünü betonlayıp, dünyaya da, hallettiğimiz kabul ettirdiğimiz bir sorunu, siz hangi cürelle yeniden gündeme getirebilirsiniz? Bu betonun çatlaması size hayat olanağı sunamaz, çok kötü bir yanılgı içindeisiniz. Bu yanılgıyı üstünüze bir ton beton daha döküp, varlığınıza daha derinliklere gömerek size ispatlayacağım" diyor.

Sosyal-şöven ve teslimiyetçi küçük-burjuva yerel akımların ise, farklı biçimlerde de aile getirselere, ortak düşüncelere ve dilcilerle suyu: "Kürdistan'daki mecut en büyük tehlike PKK adıyla şekillenene bu yeni akım ve güçtür. PKK'lılar, Kürdistan adına yola çıktıklarını söylerler de, insan iradesini zorlayarak halkı uğurumun kenarına getirmekte, onu sosyal çevresinden, eğlence ve zevklerinden uzaklaştırarak sosyal bir yaşama zorlamakta, çocuk-cocuklarını ise, ellerine silah vererek sağa-sola saldırıya geçirmekte, böylece Kürdistan'da yaşamı cehenneme çevirmektedirler. Dolayısıyla Kürdistan'da mecut en tehlikeli olay PKK'nin ortaya çıkışıdır." Bilinmektedir ki, bunların bir kısmı, kendilerini tutamayarak Hareketimizi "Kürdistan'ın faşistleri" ve Parti önderimize de "Doğunun Türkiye" bile dediler. Devletin resmi sözcülerinden Aydınlık, HK, ve Özgürlük Yolu'na kadar uzanan saldırı hattında, bu konuda adeta ortak bir literatür oluşmuş ve bu literatürde PKK, "eşkiya çetesi", "provakasyon hareketi" diye anılmaktaydı.

PKK, tüm bu saldırılara, ağır kayıplarına hasına da olsa başarıyla karşı koydu. Ama, bunun tüm mensupları nezdinde aynı ruh ve bilinçle gerçekleştirdiği söylemek güçtür. Mücadelede her şeyleriyle katılmaması, onu tüm yönleriyle kavrayıp özümsememesi küçük-burjuva kökenli ya da geri unsurlar bu çok yönlü saldırılar karşısında bocaladılar ve tereddüt düştüler.

Bunlar, ister itiraf etsinler ister etmesinler, "acaba biz gerçekten neyle oynadığımızı bilmiyoruz bir güç müyüz? Biz bu kadar ağır bir yük kaldırmamız mıyız? Durum bu kadar karışık ve ne olacağı da belli olmadığına göre, işlere fazla sıkı sarılmama gereği var mıdır?" vb. gibi düşüncelere kapıldılar.

Nesnel etkenlerin yanında bu eğilimin gelişmesine yol açan diğer bir etken de şüphesiz ki dönemin zorluklarıdır. Dönem böyle bir yapıyı sürekli tahrik etmekte ve ona sayısız malzeme ve mazeret sunmaktadı.

Partimizin tecrübesizliği ve henüz güçlü bir devrimci mücadele döneminin başlatılmaması olması da bu eğilimi besleyen ve tutucu kılan bir diğer etkenler.

Ama bu eğilime kaynaklık eden diğer (subjektif) etkenlerin başında, gerek dışta ve gerekse içte; Parti düşmanları ve yıkıcılarının bu eğilime kol-kanat gemesi ve onu

tahrir etmesi gelmektedir. Son provakasyon hareketinde açıkça ortaya konulduğu gibi, yıkıcılık bu yapıyı Partiyi karşı ayaklanmaya çağırmakta ve onu örgütleme çalışmaktadı.

Parti yıkıcılığı Hareketimiz içindeki coşkuyla yapıya ve devrimci eğilime en sert darbeleri indirirken, durgunluğa ve geriliğe övgüler dıymış ve onlara dolaylı ya da dolaysız olarak şu düşünceleri telkin etmiştir: "PKK sizi anlamsız bir şeyin içinde tüketiyor, o nedenle direniş falan deyip, pratiğe hesapsızca atılan, Partinin size önerdiklerini çıkarılmanıza göre değerlendirin, aklınızı kullanın ve işleri ağırda alın; sosyal hayatınızı geliştirin, zor günlerin geçmesini bekleyin, ve biraz kendinizi ön plana çıkarın; ıradeniz Parti tarafından oldukça zorlanıyor, oysa bu, insan tabiatına aykırı bir şeydir; direniş direniş diyerek nereye varacaksınız? Biraz gerçekçi olun; biraz da ananizi, babanızı düşünün ve onlara layık olun; evlerimizde rahat bir yaşam sürdürüyorduk, fakat bunlar yaşamızın üzerine bir karabasan gibi köktüler" vb. vb.

Evet, ister Parti içinde, isterse dışında, Parti düşmanları ve yıkıcıları bu düşünceleri güçlerinin yettiği oranda işlediler. Şüphesiz ki, bu yıkıcı güçlerin amaçları bakımından anlaşılır bir şeydir, fakat garip olan, Parti içindeki bir kısım unsurların buna kulak kabartmasıdır. Acı bir gerçek ki, bu bir kısım unsurlar, "yüzde yüz Kemalizm patentini" bu iddia ve çağrılara kulak kabartmakla kalmadılar, bunlara taraftar durumuna da geldiler. Bununla, apaçık parti yıkıcılarını "parti kurtarıcıları" olarak adlandırmaya başladılar. Peki bu neyle izah edilmelidir? Parti yıkıcılarının ve durgunluk teorisi şairlerinin, homurularında dile getirdikleri sahte gerekçelere biz de kulak kabartmayacak, bunların ister nesnel gerçekler, ister düşmanın durumu ve isterse Hareketimize ait gerekçelerinin, mevcut gerçeklik karşısındaki dayanıksızlığını, yüzlerine açıkça haykırmak zorundayız.

Bir kez, bu güçlerin, özellikle dönem zorlukları ve düşmanın güçlülüğüne yönelik direkt ve dolaylı iddiaları, çıkardıkları sonuçlar bakımından tamamen asılsız ve ardiyetlidir. Bunların, sömürgecilğin 12 Eylül faşizmi ile kendini yenilediği, daha da uyanıdığı ve taze kan aldığı biçimindeki iddiaları, kendi teslimiyetçiliklerini ve kaçkınılıklarını meşru göstermek çabalarının bir ürünüdür. Yoksa Türk sömürgeciliği ve kemalist diktatörlük bugün, tarihinin en zayıf dönemini yaşamaktadır, teşhir ve tecrit olamamıştır ve salt kaba kuvvetle ayakta durmaktadır.

İkincisi; Kürdistan halkı tarihinin en güçlü eylemine omuz verecek bir noktadadır. Bunları güçlü tezellere kanıtlamaya gerek yoktur. Halkın arasında biraz dolaşanlar bunu rahatlıkla görebilmektedirler. Halkımız, bugün gerçekten de, birçok Parti kadrosunu geride bırakan bir eylemlilik talebi içindedir ve böyle bir eylemi omuzlamak için, tüm azim, kararlılık ve cesareti ortaya koymuş bulunmaktadır.

Üçüncüsü de en önemlisi de; Partimiz, geçmişte attığı tarihi adımlar yanında, günümüzde de büyük bir devrimci eylem başlatmak ve geliştirmek için gerekli bir çok kuvveti biriktirmiş ve bunu tüm devrimci güçlerin emrine vermiştir. Bunun geleceğimizin yaratılmasındaki büyük anlamı ve yüceliği, devrim davası olan herkes için son derece açıktır.

Evet, bunlar da açığa çıkmış gerçekler olduğuna göre, parti içindeki sağ belirlilerin maddi temeli daha başka yere atarak ve daha derinliğine kavramak gerekir.

Durumu yeterince kavramamış

ve önemini gereği gibi bilince çıkarılamayan bir kısım yoldaşlar sorunu abarttığımızı, söz konusu belirlilerin, bir eğilim olarak (ideolojik, politik ve pratik olarak sistemli bir bütüne ulaşmış olması anlamında) ortaya çıkmadığını ileri sürerek, bunların "olağan yetersizlik ve hatalar" olarak görülmesi gerektiğini düşünebilirler. Ama biz bu konuda değiliz. Özelliklerini yukarıda çok genel olsa da belirttiğimiz, Partimiz çeşitli sorunlara yüz yüze getiren ve onu sürekli olarak kösteklemeye çalışan saflarımızdaki sağ belirliler, en başta bu tür belirlileri taşıyan unsurların iddia ettikleri gibi biresel, kendine has özelliklerle izah edilebilecek bir olgu değildir. Stalin, SBKP-Bolşevik içindeki sağ eğilimi benzer özelliklerle tanımlayıp, eğilimin özünü ve kaynaklandığı objektif etkenleri görmeyenleri eleştirirken şöyle diyor:

"Öyle sanıyorum ki yoldaşlar, bizi düşündürüp duran sağ sapma sorununu çözümlemek için ufak ayrıntıları, kişisel etkenleri vb. bir yana bırakmak gerekir. Partimiz içinde bir sağ tehlike bir oportünist tehlike var mıdır? Böyle bir tehlikeyi kolaylaştıran nesnel koşullar var mıdır? Bugün karışmaya çıkan sorunlar bunlardır. Ne var ki eğer biz bu sorunu onun içinde topkalan ve onun özünü anlamamızı engelleyen bütün bu ufak ayrıntıları ve yabancı öğelerden ayıklayıp açığa çıkarmazsak, sorunu da çözümlemeyiz."

Zopolsky sağ sapma sorununun beklenmedik bir sorun olduğunu inanmakta haklı değil. O, burada herşeyin, sağ sapma içinde olmadığını, kişisel kavgalar, teziir içinde, kişisel entrikalar içinde vb. bulunduğunu öne sürüyor. Bir an için kabul edelim ki, teziirler, kişisel entrikalar, herhangi bir başka mücadelede olduğu gibi burada da belli bir rol oynuyor. Ama, herşeyi teziirle açıklamak istemek ve onların gerisinde sorunun özünü görmemek, doğru yoldan, marksist yoldan ayrılmak demektir..." (Lenininin Sorunları, Stalin)

Parti ve mücadele gerçekliğimiz ve özellikle de son provakasyon hareketinin Partimize dayattığı tasfiyeciliğin gözününe getirildiğinde; Şahin-Yıldırım, Semir provakasyonunun da açıkça ortaya koyduğu gibi düşman, PKK saflarında sağ bir eğilimi hortlatma ve hatta onu Partiyi hakim kılma çabasına başlama girişimi. Yine gerek düşman, gerekçe dışımızdaki uzlaşmacı, teslimiyetçi sağ güçler, PKK içindeki bu belirlilere boşuna umut bağlamadılar. Düşmanın, Semir provakatoru eliyle, bu belirlilerle malul unsurlara yaptığı çağrılar hatırlanrsa, henüz örgütlenememesi ve oldukça şekilsiz vaziyette de olsa, içimizdeki sağlığın son derece ciddi bir tehlike olarak görülüp, kaynaklarının maddi temelinin açığa çıkarılması ve bunun zaman geçirilmeden tasfiyesi için gerekli herşeyin yapılması zorunludur.

PKK içindeki sağlığın, henüz kendi teorisyenlerini ve politikacılarını bulamadığı ve henüz örgütlenme araçlarını yaratmadığı doğrudur. Dışımızdaki sağ bile uluslararası gericiğin doğrudan veya dolaylı bir yükün desteğine rağmen, bunu günümüzde dek henüz yeterince başarmış değildir. Bu eğilimin Kürdistan devriminin doğası gereği ülkemizde başarı şansının son derece zayıf olması nedeniyle, özellikle proletarya partisi saflarında ideolojik politik bir güç haline gelmesi bu parti ve devrimci eğilim imha edilmeden olanaksızdır. Saflarımızdaki sağlığın temsilcileri proletaryanın örgütleyiciliği, eylemciliği ve her bakımdan üstünlüğü karşısında ezilmektedirler. Ama, tüm bu gerçeklerle birlikte bunlar, azınlıkta da olsa, saflarımız-

daki küçük-burjuvazi temsil etmektedirler.

Ulusal ve sosyal kuruluşu bu mücadelede son derece susamış olan ve hatta artık bu anlamda çoraklaşmaya başladığından sözcüğüne Kürtistan topraklarında Hareketimizin önderliğinde gelişen bu mücadele, çok kısa sürede büyük bir kitle hareketi haline aldı. Böyle bir ortamda sömürgecilik ve yerel gerillikle gördüğü zarar yüzünden, öfkeyle mücadeleye atılan bir kısım küçük-burjuvalar daha çok güncel amaç ve istemler uğruna, Hareketimizin yükselen karakterine ve o dönemde nispeten rahat koşullarına bakarak, hesapsızca öne atıldılar. Fakat Marx'ın ünlü tanımında ortaya koyduğu gibi, bunlar; "daima kazananla birlikte olduklarından" zor koşullar gelip çıktığında ve 12 Eylül faşizmi, sömürgecilik biraz bastırıldığında umutsuzluğa ve inançsızlığa kapıldılar, erkenden geriye kaç etmeye çalıştılar. Hele hele sınıf intiharından geçmeleri gereken şartlarda artık daha fazla ileri gidebileceklerini açıkça ortaya koydular.

Parti saflarındaki sağ eğilimin temsilcileri, doğal olarak deşifre olmuş Parti dışı sağ'a pek bulamamak istemektedirler. Bunlar arasında, kendini dışa vurmuş sağ'a, elçiler göndererek ya da bizzat başvurarak uzlaşmak isteyenler ve hatta onlara süngerin darı cıkmadı değil; ama bunlar Partinin katettiği gelişme karşısında dışımdaki sağ eğilimin bir hiç olduğunu çok iyi gördüklerinden, büyük çoğunlukla ondan uzak durmaya çalışmakta, ya da böyle görünmeye özen göstermektedirler.

Bunlar daha çok "acaba bir küçük-burjuva devrimciliği tutturabilir miyim?", "PKK'yi bu konuda kullanabilir miyim?" hesabı içinde. PKK içinde kalıp, Parti emekçilerinin ve proleter devrimcilerin sırtından ve de Partinin her alanındaki olanaklarından yararlanarak, kendilerini "gelecek günlerin küçük-burjuva devrimci PKK'sine" saklamaya(!) çalışmaktadırlar. Elbetteki bunlar bu emellerini yükselen bir PKK içinde gerçekleştiremezler. Onlar çeşitli belirtiler halinde bulunan taşkınlıkları sağ hastalıkları, bir eğilime (sapmaya) dönüştürmek için, PKK'nin darboğazlarla karşı karşıya kalmasını beklemektedirler.

Bu eğilim Partimizde ancak böyleli koşullarda örgütlenebilir. Söz konusu durum sadece Partimiz aşısından geçerli olan bir gerçek de değildir. Dünya çapındaki belli başlı devrim hareketlerinde de görüldüğü gibi, sağlığın hakim bir eğilim haline gelmesi, ancak devrimci hareketin ciddi darboğazlara girmesi ve ağır yenilgi alması sonucu mümkün olabilmektedir. Bizdeki sağ eğilim henüz bu denli önemli bir tehlike olmaktan çok uzaktır. Ancak böylesine sapmalar için elverişli zemin yarattığı için dikkatle gözlemlenmesi, tasfiye edilmesi yada etkisiz kılınması gerekir.

★

Parti içindeki sağ belirtilerinin geçmişini mücadelemizin başlangıcına kadar uzatmak mümkündür. Hareketimizin daha ilk gelişim dönemi ile birlikte ortaya çıkan "dava"yı kolayca terketme", "bırak ay çalışıp, sonra bırakma" biçimindeki eğilim ve tutumlar, esasta sağ bir eğilim tezahürleriydi. Sözü edilen dönemde bu tür bir duruma hemen her bölgede karşılıklı; başlangıçta epey "göz dolduran" ve isimleri halen hatırlarda olan bir kısım unsurlar, böylesi tutumlarla saflardan uzaklaşıyorlardı. Bunlar düpedüz küçük-burjuva, ya da feodal kökenli unsurlardı. Mevcut yapılarıyla ne Parti saflarımız, ne de

mücadele alanımızın içinde yer almayacaklarını gören bu unsurlar, saflarımızı hızla terk ettiler. İdeolojik grup aşaması olan 1973'ten 1977'ye kadar Hareketimiz bu tipten epey insanla tanıştı.

1977-79 yılları arasında devrimci mücadelenin koşulları ve Parti çalışmalarını giderek ağırlaştırdı, saflarımızdaki sağ belirtiler, kendisini yaygın bir "geri çekilme" biçiminde gösterdi. Bu da, hemen her bölgede gözlemlenebilen bir olguydu. Özellikle 1979-80'lerde açık kaçma biçiminde görülen bu geri çekilme eğilimi içinde, yine bilin, tanınan epey unsur ve isim vardır.

Bu dönemde, içimizdeki sağcılık kendisini dışarda bu biçimde açığa vururken; hapisханelerinde de açık teslimiyetçilik biçiminde şekillendi. Şahin dönemi önderliğindeki ihanet akımı, çeşitli yöntemlerle bunlardan epey kişiyi biraraya getirmeye başardı ve hatta sadece bunlardan oluşan koşullar oluşturuldu. Bunlardan çoğu daha sonra "ihanet akımı ile sonuna dek yürümeye karşı çıkarak, bir kısmı "Partiye ve mücadeleye zarar vermemek", diğer bir kısmı ise direnişe katılma yolunu seçtiler. Ama buna rağmen, belirtmek gerekir ki, bunlar taşkınlıkları sağ olumsuzluklardan ötürü genel anlamda Partiye çok zarar verdiler. Ve açık ki ona sahip çıkamadılar.

Bu dönemde hapisхanede ve dışarda ortaya çıkan bu açık geri çekilme yanında, daha örtülü bir diğer kaçış ve geri çekilme biçimi de, 12 Eylül faşist darbisiyle birlikte Parti saflarındaki bazı unsurların işleri "oluruna" bırakarak ya da tamamen bir kenara iterek çalışmalarını kurtarma telaşı içine düşmeleridir. Bunların çoğu, mücadelenin en zor döneminde Partinin tamamen güç biriktirme ve mücadele amacıyla yönelmiş yurtdışındaki alanlara, bu en soysuz kaçış olan canlarını kurtarma amacıyla yöneltiler. Bir kısmı daha çıkışla beraber, "Partinin" devrimi garantiye alması amaç ve çabalarına rağmen kendi yaşamlarını garantiye alma amaçlarını açıkça dile getirdiler. Diğer bir kısmı ise, bu amaçların, Partinin yurtdışında tüm ihtimamı ile sürdürüldüğü çaba ve desteğe rağmen, kendini geliştirmekte ve egiltmekte ısrar ederek ve işleri durgunlaştırarak ortaya koydular. Bunlar dönemin zorluklarını ve yurtdışı koşullarını esnek, öznel ve dikkatli ile alınması zorunlu özelliklerini istismar ederek, bu amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştılar. Bunu Partiye kabul ettiremeyeceklerini gören bir kısmı düpedüz kaçarak, şu ya da bu güce sığınıp, kişisel yaşamlarını kurtarma yoluna gittiler, ihtimamla eğitilen daha az hastalıklı diğer bir kesimi düzeldiler, her ikisini de beceremeyen diğer bir kesimi ise, işleri ve kendini tamamen koyverme gibi, bir tutumla bu olumsuz belirtileri göstermeye devam ettiler. Bunlar sözde PKK'lı görünün, ama öзде onunla uzak yakın bir alakaları kalmamış olan unsurlardı.

Bu belirtilerin geleceğin için arzettiği tehlike ve eğer tedavi edilmezlerse yolaçaacağı olumsuz sonuçlar nelerdir? Parti içindeki ve dışındaki yıkıcıları hangi malmazeleri sunmaktadırlar? Partinin olumlu yönde gelişmesi önüne hangi engelleri dikmektedirler?

Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerle malul olanlar, düşmanın yenilebileceğini ve direnişin zafer kazanacağını lafta kabul etmelerine karşın, öзде buna inanmamaktadırlar. Bu yüzden de geleceğe karşı karamsar ve kayıtsızdırlar, geleceğin güçlü yaratılabileceğini dair inançları zayıftır. Bu nedenle de pratik adımları çok gevşek ve istikrarsızdır. Planlama ve diğer örgütlenmeden yoksundurlar ve geleceğe hükmetmede

oldukça güçsüzdürler.

Halkın engin gücüne, Partinin güç kaynağı olduğuna, siyasal çizginin yaratıcı özelliklerine inanmama, inanışa bile onu hayata geçirmede yetersiz kalma biçiminde kendini ortaya koyan saflarımızdaki mevcut olumsuzluğu, varlığını tehdit eden yakın bir tehlike değil, ama Partiye içten kemirerek, sağ bir eğilime zemin hazırladığını, düşman güçlere malmaze sunduğu ve parti olanaklarını heder edip, onu oyaladığı için, daha çok geleceği (tümü) gelişmelerle olduğu gibi, daha büyük zorluklarla da yüklü olan tehdit eden en tehlikeli bir sağcılık olarak değerlendirilmek gerekir.

Özelliklerini saydığımız belirtiler, daha önce ifade ettiğimiz gibi, kişisel özellikler ya da salt nesnel etkenlerle izah edilemezler. Kaldı ki PKK'nin daha çok da önder şehitlerinin şahsında sonlanmış kolektif ruhunu temsil etme ve buna ulaşma yerine, bunlara dayanarak yayıldığı bir çok belirtileri, gelişmelerinin ve PKK içinde "kişiyi özgü" devrimciliği sürdürmenin gerekçesi olarak koymak en az yıkıcı kadar tehlikeli bir durumdur. Bunu da kapsayan, Parti içindeki olumsuzlukları tehlikeli sağ belirtiler olarak değerlendirmek ve bunların etkisini daha da genişletmek ve kişi varsa, bunların sağ hastalıkları malul olduklarını belirtmek zorunludur.

Söz konusu sağ belirtilerin, Partimizi karşı karşıya bıraktığı tehlike ve sorunların başında gelen düşman müdahalelerine zemin hazırlama, buna olanak ve malmaze sunma özelliklerini, sorunun öneminden ötürü biraz daha yakından görmek gerekir:

Daha önce de dolaylı olarak belirttiğimiz gibi, Partimizin her renkten düşmanları, Hareketimizin mevcut darboğazı bu yapıyla geçmeyeceğini inanarak, Partiye tasfiye etmekte, bu eğilimden medet ummakta ve ona umut bağlamaktadırlar. O nedenle de çağrı üzerine çağrı yayınlamaya bu yapıyı ayaklandırmaya çalışmaktadırlar. Parti yıkıcıları ailelerine senelerce "çocuklarımızı kurtarın" derken, bu tip unsurların kendilerine de PKK denilen şeyi terketmiş, eğer bunu faydasız görüyorlarsa, onu ilimlaştırmın, direniş adamlarını zayıflatın; zavalılar gibi otorite altına alınız, kandırınız, vazgeçin" çağrılarını yapmaktadırlar. Bunlara göre "aslında PKK'ye bu sağıclar hakim olmalıdır" ve bunlar "eğer biraz zorlarsanız ve bir-iki çağrı yaparsanız" bu yapıyı Partiye karşı isyana kaldırmakla ve böylece Partiye dağıtabileceklerini düşünmektedirler.

Elbetteki Parti düşmanları, kendilerini, bunları düşünür tasarlama sınırlamalıdır. Beklentilerini gerçekleştirmek için bu yapıya yönelik ilginç yöntemler uyguladılar ve yine ilginç çağrılarla bulundular. Partimiz içindeki olumsuz ve yetersiz yapıyı ciddi bir gözleme tabi tutarak, denebilir ki hemen her unsuru kendi yetmezlik, zaf ve özellikleri temelinde bazı istem ve beklentilerle Partiye karşı hareket geçirmeye çalışan Parti düşmanları, bir yandan bu tür unsurlara çoğu geri sorunlar çıkartarak hareketi uğrartmaya ve oyalamaya çalışıyor; diğer yandan öüne koyduğu "Partiyi direnişten vazgeçir, olmazsa tasfiye etme" görevi için, bu olumsuz yapıya meşruiyet kazandıran ve onu "isyana" kaldırmaya çalışan teorik malmazeler oluşturup yayma faaliyetlerine giriştiler. Onlar tüm bunları planlar ve uygulamaya koyarken, "maceracı" (sonuç alamayacakları bir işe girişmek anlamında) bir yaklaşımdan çok, bu olumsuz yapıdan sonuç alacaklarına inanarak sistimli bir biçimde çalıştılar. Bunların, Partimizdeki direnişçi, gelişkin ve uyumlu ögelere değil de Partimiz içerisindeki gelişmemiş, tortu ve zor dönemde işleri sırtüstü bırakacak olan kesime seslenmeleri bunu kanıtlar. Ayrıca söz konusu kesimin de yine gelebilecek bazı olumlu özelliklerini değil de, daha çok zayıf ve yetersiz yanlarını işlemeleri; onları direnişe karşı, teslimiyete; örgütlülüğe karşı örgütsüzlüğe sevk etmeleri yine böylesi sistimli ve sonuç alıcı bir çabanın ürünüdür.

Parti düşmanlarının amacı, O'nu, bu tür unsurları harekete geçirerek sağa çekmeyi başarmaktı. Nitekim zindanlarda, bu platform, Şahin ve Yıldırım hainleri önderliğinde, Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlara ve Onların şahsında da Partimize açıkça dayatıldı. Dışarda da aynı şey, başka biçimlerde, Partiye dayatılmaya çalışıldı. Açık ki Parti düşmanları bu amaçlarını doğrudan ifade ve yöntemlerle ortaya koyamadılar. Bunlar, işe özellikle başlangıçta, işe hilelerle başladılar. Cezaevlerinde, "PKK bizi bu halimizle kabul etsin, yaptıklarımıza ihanet demesin, biz de yine PKK'lıyız diyelim" diyerek; dışardakiler ise "parti bazı yönleriyle çok sekte ve irade, demokratik yönüne daha fazla ağırlık vermek gerekir." "Demokratik bir PKK yaratmak istiyoruz" iddiaları ile amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştılar. Bugün artık çok iyi bilinmektedir ki bunların yaratmak istediği PKK, sağlığın ve liberalizmin ve tüm olanakları iki günde tüketmenin adidir. Bir başka deyişle Devrimci PKK'yi bitirmenin adidir.

Parti yıkıcılığının bu konuda çok gözlem sahibi olduğu ve daha 1975'lerden başlayarak, Partinin kuruluşu ile de giderek hızlanan söz konusu sağ eğilimi, Partiye tasfiye amacıyla örgütlemek için sistimli bir çaba yürüttüğü bugün artık açıkça bilinmektedir. Dışımızdaki sağ, reformist, teslimiyetçi güçler de saflarımızdaki sağ belirtileri geliştirmek ve Partiye hakim bir eğilim haline getirmek için yoğun çaba sarfettiler. Gerek Türkiye ve gerekse Kürtistan solundaki sağ, uzlaşmacı güçler, bu amaçla saflarımızdaki söz konusu unsurlara çeşitli çağrılar yaptılar ve fiili destek sağladılar. Bu çağrıların başında reformist-uzlaşmacılığın ülkemizdeki uzmanı Kemal Burkay'ın, bir kitapta yaptığı çağrı gelir. Çağrılar ile bunlar, Partimizdeki büyük çoğunluğu arkaalardan sürükleyeceklerini sandılar. Ama bunu, PKK'deki birkaç dükküntü ve düşkün tip ile sınırlı kaldığını görünce, PKK'den kaçmaya karşılık Avrupa'ya götürmek vb. gibi "ödüller" koyarak bu tip unsurları kaçıklığa özendirmeye çalıştılar. Nitekim inandırıcılıklarını kanıtlamak için, bunlardan bir kaçını tüm hazırlıkları ile bir günde "İşvec'e ulaştırma" başarısını gösterdiler.

Evet, bütün bu gerçekler karşısında Partimizdeki sağ belirtilerin fazla tehlikeli bir şey olmadığı söylenebilir mi? Açık ki hayır. Eğer Parti özellikle devrimci direniş hatını ihtimamla örgütleyemezse, pratikte aktarmazsa, dar boğazları aşamazsa, söz konusu sağcı belirtilere karşı yerinde ve zamanında uygun yöntemlerle savaşımı iyi sürdüremezse ve bunlar dışardaki mütefekkir ile ilişkilerini geliştirme şansı ve başarısına ulaşırsa, o zaman elbette ki ciddi bir tehlike haline gelecektir. Eğer, özellikle parti yıkıcılığı yaymış olsaydı bunlar diğer etkenlerin de birleşmesiyle giderek örgütlenebilir, kendilerine uygun bir PKK eleştirisi geliştirir, hedefe oldukça yaklaşabilirlerdi. Ancak tüm bu etkenler Partimizin devrimci kararlılıkla yürüttüğü çok çeşitli mücadelelerle bir araya gelemediği için bu belirtiler mevcut koşullarda ciddi bir ideo-

lojik ve politik tehlike olarak gelişmez. Gelişmesi için sözü edilen özgül koşullar ya da etkenlerin birleşmesi ve elverişli hale gelmesi gerekir. Bunlar, amaçlarını gerçekleştirmek için özellikle direniş hatının kesin iflasını beklemektedirler.

Ancak, şimdi gelececek bir tehlike değildir, veya öyle olmaktan uzaktır diye, tehlikenin önemini küçümsememesi gerekir. Sağın asıl zararları kendisini şu noktada göstermektedir; PKK'nin gerçekleştirdiği tarihi hamleye, yani PKK'nin şanlı geçmişine soysuz, yetersiz ve duyarsız yaklaşma; yürütülen günlük pratikte güçlü bir biçimde katlamama; geleceğe umutla bakmama, ya da bu konuda umutsuzluğu yayma. Zararları yanında bu eğilim, direnişten rahatsız olma konumunda dolaylı biçimlerde göstermesi, açık savaşmaması, mertçe, yığıtıcı ortaya çıkarması ve dolayısı ile birçok kişinin bunu kavrayamaması nedenleriyle son derece tehlikeli bir durum da yaratmaktadır. Ayrıca birçok kişinin, bu konuda, bu belirtilerin etkisi altında ya da buna tanık olanı kendisiyle ve çevresiyle savaşmaması da önemli bir tehlike arz etmektedir. Hemen belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerin, ilkelikle, amatörlikle ve nesnel oturma sıkı bir ilişkisi vardır. Bunlarla savaşmaktan ötürü de Parti faaliyetleri önemli zararlar görmekte ve tehlikelerle karşılaşmaktadır. Özellikle amatörlikle savaşarak, kendini profesyonel devrimci haline getirmemek; bu konuda eğitimi tamamlamamak, dolayısıyla geleceğin üzerine dönemin özelliklerine uygun bir biçimde yürümek; bir kapalılık ve izahsızlık içinde bulunmak; köklü bir özleştirme yönelmek Partimizin profesyonelleşmesini engelleydiği için ciddi bir tehlike olarak başgöstermektedirler. Evet, saflarımızdaki sağcılık açık bir fraksiyon haline gelebilmiş değil, açık ve cephepen saldırmıyor ama; olumsuz bir çok belirtiyi Partide canlı tutmak istediği için tehlike arz ediyor. O halde tüm bu belirtiler ve buna kaynaklık eden etkenlerle ciddi biçimde savaşılması gerektirir. Eğer şanlı bir gelecek yaratmak istiyorsak bu ayak bağlarından kurtulmak gerekir. Bunda tereddüt düşmek Partiyi her bakımdan zayıf düşürecektir. Çünkü bu belirtilerin varlığı sürdürmesi düşmana umut veriyor, parti yıkıcılarına olanak sunuyor, dışımızdaki her türlü sağ ve her türlü sosyal-şoven, burjuva kurucuk hareketlere cesaret veriyor; Türkiye ve Kürtistan devrimlerine yönelmememiz gerektiğine dair sahte gerekçeler yaratıyor. Evet, bu belirtiler ve eğilimlerin üzerine bu açıdan yürünmeli, bu açıdan işi bitirilmelidir. O halde zararlarını ve tehlikesini bu denli belirttiğimiz bu sağ belirtilerin üzerine nasıl gidilecek? Buna karşı mücadelede hangi tavır takılacak, yöntem ve tedbirler ne olacaktır?

Herşeyden önce, tehlikeyi yeniden belirtmek, ortaya koymak, bu tutum ve davranış veya bu belirtileri iyice açığa çıkarmak ve teşhir etmek; ardından da bunların, özünde giderilmesi gerektiği konusunda çağrı yapmak gerekir. Bu tür belirtileri tasfiye etmenin ya da geliştirmenin kabul edilemezliğini açıkça belirtmek gerekir. Bu açıklama bilince çıkarılıp tamamlandıktan sonra bazılarına eğitime, ıknaıyla ve bazılarına ise uygun örgütlenmelerle kendilerini yenilemeleri için uygun tedbirler atılmalı. (Yani sıradan bir yurtsever olmaktan tatalım da sıradan partili olmaya kadar uygun yöntemlerle ve onu örgütlenerek yardımcı olmalı). Ama tüm bunlara rağmen, ayak diretenler, işleri gerçek kitlelerin etkisiz duruma

Devamı 22. sayfa

Karakoçan'ın Yeniden İşgali Sömürgecilere Pahalya Maloldu: 8 Ölü, 9 Yaralı!

Baştaşı 1. sayfada

geci güçler, yerine göre 30'ar, 40'ar, 50'er sayıdaki birliklerle aynı tarihte alanın dağıtını, taşını aramaya başladılar. Daha operasyonun ilk gününde "devrimcileri barındırıyor, onlara yardım ediyorsunuz" diye geniş bir tutuklama kampanyasına giriştiler. Tutukladıkları suçsuz günahsız halktan yüzlerce masum insanı il ve ilçe merkezlerine götürürlerken, başta devrimci çevrelerin olduğu köyler olmak üzere çoğu köyleri işkence merkezi haline getirdiler.

Operasyonun üçüncü gününde Karakoçan'ın ilçe merkezinde yaklaşık olarak 10 km. uzaklığındaki Çille dağında yeni yağız kardan faydalanarak bir işi takip edip, dağıda kalan bir grup devrimciyi çembere almak isteyen sömürgeci kolluk kuvvetleri ile devrimciler arasında çatışma çıktı. İzi takip eden sömürgeci güçlerin büyük sayı farkına karşı, izlerini takip edilecek çembere alındıklarını fark eden devrimciler, hiç zaman kaybetmeden serinkanlı bir şekilde toparlanıp, "teslim ol" çağrılarına karşılık, açtıkları ateşle cevap vererek girdikleri çatışmada, ilk etapta birliğin komutanını ve ardından da kendilerine isabetli ateş etmekte olan iki eri öldürüp, diğerlerini de geri püskürtürerek çatışma alanında hiçbir ipucu bırakmadan uzaklaşmış ve izlerini ustalıkla kaybetmeyi başarmışlardır. Gündüz öğlen saatlerine doğru yarım saati aşkın bir süre devam eden çatışmada silah seslerinin çevrede işitilmesi üzerine, ilçe genelinde operasyonu sürdürmekte olan tüm birlikler, çatışmanın çıktığı dağı koştuğu gibi çevre il ve ilçelerden de takviye birlikleri istenmiştir. Binlerce askerle çatışmanın çıktığı dağı abluka altına almaya giden sömürgecilerin kapıldığı panik yüzünden yolun iki ayrı yerinde meydana gelen trafik kazasında toplam 5 asker ölürlen, 9'u da yaralanmıştır. Böylece ikinci bir darbeyi de aynı anda yaşayan sömürgeciler, tam bir yenilgi almışlar ve can korkusunun verdiği telaşa komutanından erine kadar moralleri sıfıra inmiştir. Her şey gündüz ve halkın gözleri önünde cereyan ediyordu. Hiçbir şey gizlenemezdi. Onlar için geriye sayı olarak küçük devrimci bir grup karşısında sayıları binlere varan ordunun başarısızlığını kabul etmek kalmıştı. Zaten sömürgeciler her davranışı, böyle psikolojik bir yapıyı yansıtıyordu.

Alanda bir daha devrimcilerin izlerine rastlamayan sömürgeci güçler, ittikalarının almak amacıyla suçsuz ve savunmasız insanlara yöndeldiler. Tüm köy ilkokullarını boşaltarak getirdikleri askeri birlikleri yerleştirdiler. Her ne vesile ile olursa olsun köylülerin dağı çıkmasını yasaklayarak aksi durumda vuracaklarını söyleyen sömürgeciler, köylere giriş-çıkışları da gündüz olmak koşuluyla izne tabi tutular. Son on güne yaşamın büyük oranda durdurulduğu Karakoçan'da, bu durumun daha ne kadar devam edeceği ve gerek çatışma öncesi ve gerekse çatışma sonrası tutuklanan yüzlerce masum insanın akıbetleri hakkında hiçbir bilgi alınamamaktadır.

On günü aşkın süreden beri devam eden operasyonun, faşist Türk sömürgecilerinin uygulamalarının niteliğine ve kapsamına burada detaylı olarak değinmeye gerek görmüyoruz. Çünkü, tek tek komarlardan küçük mezlara kadar basılarak didik didik aranmayan bir tek yerleşim merkezi engel teşkil etmemiştir. Aynı yaşam koşulları, karşılıklı saygı temelinde halkı kaynaştırmıştır. İşte, gerek halkın sınıf konumu

işkence boyutunu tahmin etmenin pek de zor olmadığını sanıyoruz. Bu nedenle de basılan yerleşim merkezi ve uygulamalara maruz kalan insan sayısını belirlemenin bir anlamı olmadığını söylüyoruz. İşkence metodları konusunda ise, öteden beri uygulanan kaba dayak ve aşağılayıcı tavırlara ek olarak, getirilen işkence araçları ile şimdiye kadar kapalı yerlerde kullandıkları ince metodların açık ve kırsal kesimde uygulanmasıdır. Buna rağmen sayı vermek gerekiyorsa, koma halinde doktora kaldırılan insan sayısı belirtilebilir.

Aynı tarzda olmasa bile benzer biçimdeki operasyonların yörremsi Karakoçan'da yılda birkaç kez yada daha doğrusu her mevsim koşullarında tekrarlanarak yapılması nedeniyle, aklı gelen neden başka bir yer değil de Karakoçan? sorusunun kısaca da olsa yanıtlanması daha yararlı olacağı anlayışıyla bazı özelliklerine değinmeye çalışacağız.

Aradık Peri suyuyla rağmen, sosyal ilişkilerinin ilçe merkezinde yoğunlaştığı dolayısıyla Karakoçan'ın doğal bir parçası olan Mazgirt, Nazimiyi, Kiği ve hatta Palu'nun bazı kesimlerini hesaba katmak bile, küçük bir kasaba olan Karakoçan, mezarlarıyla birlikte yüzü aşkın yerleşim merkezini kapsamaktadır. Tarım ve hayvancılığın temel geçim kaynağı olduğu yöremizde oldukça elverişli araziye sahip olmasına rağmen, coğrafik arazinin nüfus yoğunluğuna oranla dar olması nedeniyle temel ihtiyaca cevap verecek düzeyde değildir. Bu da yöre halkını erkenden bazı arayışlar içine itmiştir. Daha 1960'larda, yakın alanlarda yapılan yol, tünel, köprü gibi işlerde mevsimlik işçilik yaparak sağladıkları yan gelirle geçimini sağlayan yöre halkı, daha sonra bir bütün olarak bağlarını kesmemek koşuluyla, Elazığ'dan İstanbul-İzmir'e kadar çeşitli metropol kentlere dağılmak durumunda kalmışlardır. Fakat yaşam koşullarının her geçen gün daha da kötüleşmesi, nüfus potansiyelinin hızla artması, halkı daha ciddi arayışlar içine itmiştir. Ama bu kez yalnızca metropol kentlere değil, her türlü bağı koparma pahasına da olsa Afrika'dan Avrupa'ya kadar değişik ülkelere serpmek durumunda bırakılmışlardır. Böylece yaşam için her kapıyı çalma yörenin halkına çok erkenden nasip olmuştur.

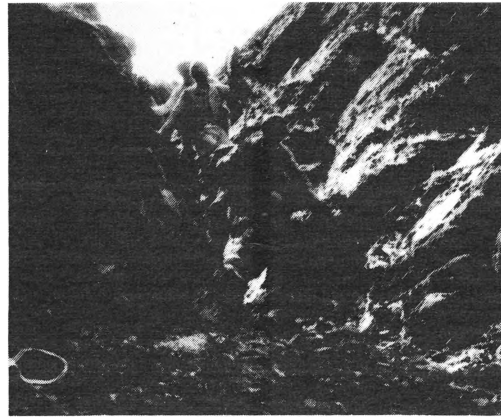
Halkın sosyal, siyasal, yaşamını, bu el kapılarında ömür çürütenlerden ayrı ele almak hiç mi şey mümkün değildir. Bir yandan işsizlik hüküm sürerken, diğer yandan yüzlerce hatta binlerce km. yurtdan uzak alanlarda çalıştığı en tortu işlerde yıpranarak emeğinin karşılığını alamayışı ve horlanması, yurt, aile ve bir arada yaşama özlemi ile birleşince içinde bulunduğu kötü yaşam koşullarının nedeni farketmekte pek gecikmemiştir. Palu-Genç-Hani ve daha sonra ise Dersim isyanlarında yakından etkileneşmiş, çeşitli düzeylerde olanakların isyancı güçlere sunması nedenlerinden ötürü tüm çabalara rağmen, milli duyguların bir bütünüyle yok edilemediği bir alandır.

Karakoçan halkı, suni, alevi olmak üzere, farklı mezheplere bağlı ve Zaza, Kurmanc olmak üzere, Kürtçenin değişik lehçelerini konuşur. Ama mezhep farklılığı, düşmanın birçok çabasına rağmen, hiçbir tarihte halkı birbirinden ayıran set durumuna gelmemiş, dil ayrımı anlaşılabilmenin önünde engel teşkil etmemiştir. Aynı yaşam koşulları, karşılıklı saygı temelinde halkı kaynaştırmıştır.

İşte, gerek halkın sınıf konumu

ve gittiği alanların etkisiyle erkenden sınıf bilincine erişmesi, gerek milli duyguların tümden yok edilememesi, gerekse sömürgecilerin burada açtıkları asimilasyon yuvalarında yoğun bir aydın tabakanın şekillenmesinden ötürü daha 1970'li yılların ortalarına doğru Kürdistan'da ideolojik alanda şekillenmeye başlayan bağımsızlık Hareketiminden etkilenmemesi mümkün değildi. Nitekim, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi daha nüve halinde olmasına rağmen, aynı yıllarda etkisini yörede hissettirmekte pek de gecikmedi. Özellikle gençlik tarafından benimsenen bağımsızlık ideolojisi 1977-78 yıllarında yaygınlık kazandı. Ve, yörenin, o dönemde sürdürülen ideolojik mücadelenin yoğunlaştığı alanlardan biri durumuna geldi.

PKK'nin doğru ideolojisi karşısında, halkın çıkarlarını yansıtmayan, Kürdistan'a yabancı akımların tutunması mümkün olmadığı gibi, halkın yığınlar halinde doğru bir ideoloji etrafında kenetlenmesi en doğal gelişmeydi. Ama bir yandan faşist akımların sömürgeci güçlerden aldıkları destekle örgütlenmeye çalıştığı, diğer yandan sosyal-şoven çevrelerin alanı kendile kaleleri olarak ilan ettiği bir ortamda etkin bir mücadeleyle girişilmeden kayda

PKK partizanları Kürdistan dağlarının doruklarında.

değer bir gelişmenin sağlanamayacağı da çıktı. Nitekim faşist akımların sivri beyinlerine vurulan darbelerle gerici yapı dağıldığı ve yoğunlaştırılan ideolojik mücadele ile sosyal-şoven çevreler teşhir edildiği oranda devrimci ideoloji yığınlar içinde çok salmayla başladı. Ve böylece haklı olarak Karakoçan "Apoculuğun kalesi" olarak çevrede tanınmaya başladı. Bu nedenle de yöre, sömürgeci güçlerin hedefi durumuna gelmekte pek de gecikmedi. Gelişmelerin önüne geçmek amacıyla ilçe polis baskısı ve tutuklamayı günlük uğraş haline getirdiyordu sömürgeciler.

PKK'nin resmen ilanı alanında büyük bir yankı uyandırdı. Yıllardan beri olan beklentinin gerçekleşmesi ortamı iyice canlandırmıştı. Böyle bir ortamda dönem taktiğine uygun olarak sürdürülen mücadele ile ilçe merkezinin sınırlarını aşarak, hızla köylülüğü kucaklamaya başladı. Artık mücadeleyi sürdüren yalnızca okul gençliği değildi. Yığınlar halinde yoksul kesim, mücadeleye sahip çıkarak olanaklarını devrime sunuyordu. Sömürgeciler oluşturdukları ajan-muhbir yapı ile gelişmeleri kontrolleri altına almak istediyseler de ajan-muhbir yapıya vurulan darbe, bunu olanaksızlaştırdı.

Faşist askeri cunta yönetime el koyduğu günlerde küçükük kasaba, sömürgeci güçlerce faşist ordunun

karargâhı durumuna getirildi. Sıra-dan herkes Apocu gösterilerek, en sadık uşaklarını bile güvenilmez ilan ettiler. İlçe ve ardından köyler basılarak, halk korkunç bir baskıya maruz bırakılırken, haklarında hiçbir bilgi alamadıkları devrimcileri yakalayabilmek için başlarına milyonlar koydular. Kuşatma altına alınmış daracık alanda fakat, en zor koşullar altında her ne pahasına da olsa halkın devrimcileri korumada kendisini siper etmesi, sömürgecilerin seferberliğini boşa çıkararak, kuşku duyan kafaları aynı tonda şaşırtmıştı.

Halkın yakından tanıdığı, bağımsızlık mücadelesinin alanda geliştirilmesinde büyük katkısı olan mücadelenin en değerli komutanlarından Delil Doğan'ın 1980'in sonlarına doğru sömürgeci güçlerle girdiği çatışmada büyük bir kahramanlık sergileyerek şehit düşmesi, yığınlar ile sömürgeciler arasındaki çelişkiyi iyice derinleştirmiş ve sömürgecilere karşı tavırın ne olması gerektiği konusunda en büyük örnek olmuştur. Aynı davanın takipçileri olan Baki Kahraman ve ardından Zeki Yıldız, sömürgeci güçlere karşı koydukları tavır ile Partiye yakışır direniş alanda gelecekselleştirerek, doruğa çıkardılar. Yeni doğan çocuklara isimleri veri-

kadar değişik vesilelerle göstermeye çalıştılar da alsında tek bir amaçları vardı: sessizliğin hükümettiği bu yıllarda, şiddet yöntemi ile halkı sindirmekti. Bunun için de operasyonlarda insanlık dışı uygulamaları biricik seçenekleriydi.

Fakat 4 yıllık baskı ve zulüm, sömürgeci güçler açısından pek de olumlu bir sonuç yaratmamıştı. Kitleler sömürgeciliği yakından tanımış ve kör şiddete karşı iyice kinlenip, öfkelenmişlerdi. Zindanlardaki devrimcilerin başegmez tutum yığınları yakından etkileyerek zafere olan inancınlarını pekiştiriyordu. Sessizliğin aşılması en büyük talep durumuna gelmişti. Vahşiliklerin dizginlenmesinin direnişle mümkün olduğunu pratik yaşamın kendisi kavratmıştı. Nitekim 15 Ağustos direniş eylemlerini halk birbirine müjdeleyerek, duyuruyordu.

Aynı tarihte Karakoçan'ın Köşe bucağını tutan sömürgeciler, halkın durumunu gördükçe telaşları iyice artmış, 4 yıllık uygulamaların kendilerine karşı kin ve öfkeyi geliştirdiklerini başka bir sonuç vermediğini patlayan ilk silahların ardından iyice farketmişlerdi. Eylem alanları yüzlerce km. uzaklıkta olmasına rağmen, 8. Kolordunun büyük bir birliğini seferber etmesi, korkularını açığa ortaya koymuştu. Fakat yaz koşullarında sonuç alamayınca "kış da gelir" dercesine sömürgeciler pusuya yatarak, yaklaşacak olan kış karanlıktan medet ummaya başladılar. İşte 15 Aralık bekledikleri gündü. Yağan karlar iz takibine büyük bir fırsat tanımıştı. Özel olarak yetiştirilmiş bir vurucu timin yönetiminde Hozat Jandarma Alayı başta olmak üzere, çevre il ve ilçelerden binlerce sayılı bir gücü ilçeyle getirenler akşamdan alanı ablukaya almışlardı. Onlara göre, akşamdan sarılan yerleşim merkezleri gündüz gün içinde alınacaktı. Köylere veya dağlarda alandaki devrimciler büyük ihtimale elle geçirilip, kaldıkları yerler de sürgüne tabi tutulacaktı. Böylece 4 yıldan beri alamadıkları sonuç bir veya birkaç gün içinde alınacaktı. Ne var ki bu, sadece subjektif bir niyetti. Her şey olması gerektiği gibi oldu. Gerçekten de ani düşen kar, bir anlamda düşmana ipuçı vermişti. Fakat her şey kar demek değildi. PKK'nin ruhuna yakışır tarzda direnmek de vardı işin içinde. Ve bu direniş ruhu tüm oyun ve entrikaları boşa çıkardığı gibi, beklemelikleri bir anda büyük bir şamar da indirdi onlara.

Ama görünen odur ki sömürgeci güçler, baskı ve terörden hâlâ medet umuyor ve bu yöntemle sonuç alabileceklerini sanıyorlar. Bu anlamda vahşiliklerin sergilenmesi pek de uzak bir ihtimal değildir. Fakat biz sessizliğin hükümetmekte olduğu 4 yıldan bu yana aralıksız uygulanan tek taraflı kör şiddet eden sömürgeci güçler, yerel düzeyde bulunan jandarma bölüğü ve polis teşkilatı eliyle sistemli baskı, tutuklama ve terörü süreklileştirirken, diğer yandan tüm alanı aylarca kuşatma altında tutmak koşulu ile özel birliklerle bir operasyon serisi uygulanmaya başlandı. Özellikle değişik mevsim koşullarında bu türden operasyonlar 1980'den bu yana defalarca tekrarlandı. Operasyonlarda her ne

* Yaşasın halkımızın PKK öncülüğünde savaşılan silahlı örgütlü gücü HRK!

E. Arcan
1.1.1985

Kahramanca Çarpıştı ve Şehit Düştü!

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, Partimizin 15 Ağustos devrimci atılımından sonra, daha örgütlü, daha savaşkan ve daha kitlesel boyutlanıyor. Mücadelenin içinde yeni direniş kaleleri yaratılırken geçmişte kazanılan mevziler, daha da sağlamlaştırılıyor. Yeni direnişlerle birlikte yeni kahramanlık örnekleri sergileniyor, yeni dönem militan kişilikleri, bu direnişlerde abideleşiyorlar. Düşmanı çıldırtacak düzeyde ve anlamda eylemler gerçekleştiriliyor.

İşte, 24 Ekim 1984 günü Şirnak'ın Gündikê Mellê köyü karkoluna baskın düzenleyen HRK güçleri arasında yer alan Çetin AKKURT, (Musa) yoldaşımız büyük kahramanlık göstererek şehit düşmüştür. O'nun faşist düşman askerlerini imha etmek için ortaya koyduğu fedakarlık, cesaret ve inanç, bir PKK savaşçısının, savaş meydanlarında düşman karşısında nasıl hareket etmesi gerektiğinin sağlam ve güçlü ölçülerinin somut ifadesi oldu. Çetin AKKURT yoldaşımız, en zor bir anda gösterdiği bu eşsiz kahramanlık, şanlı 15 Ağustos devrimci atılımının sönmeyen kıızıl bir meşalesi olarak sürekli yanacaktır.

Partimizin önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine, sömürgeci egemenlik ve aşiretçi-feodal yapının en çok tahribat yarattığı Mardin yöresinde ezilmişliğin derin izlerini taşıyarak ve düşmana karşı köklü bir kin duyarak katılan Çetin yoldaşın mücadele yaşamı, kuzgun bir çatışma ortamında geçti. O'nun mücadelecilik kişiliği de böyle bir ortamda şekillenmeye başladı.

1961 yılında Mardin'in Kızıltepe ilçesinin Altınca köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Çetin yoldaşın aile yaşamı, korkunc yoksulluk ve acılar üzerinde kurulmuştur. Kürdistan halkının yüzyıllık acı, keder, ızdırıp ve yoksulluktan ibaret olan köle yaşamının en kahredici örneği, Çetin yoldaşın ailesinde yaşanıyor. Topraksızlık, ailenin boyunu büküm, ağaya-tefeciyeye kul-köle yapmıştı. Aşiretçi-feodal yapının etkilerinin güçlü şekilde yaşadığı Mardin yöresinde tüm Kürdistan genelinde olduğu gibi, insanların açlık, yokluk ve acı içinde kıvrınmaları, adeta bir kader haline getirilmişti. Çetin yoldaşın ailesi de böyle bir yaşamın kurbanları arasındaydı.

Çocukluğunu büyük bir sefillik içinde, okul yüzü görmeden geçiren Çetin yoldaşın devrimci mücadeleye atılışı, 1978 yılında rastlar. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ideolojisi ve politikasının Kürdistan sahinde yaygın olarak toplumsal yapıya nüfuz etmesiyle, uyanmaya başlayan kitlelerin, sömürgeci köleliğe karşı mücadele saflarında toplandığı bir dönemde, Partimizin kuruluş ilanı böyle bir gelişmeyi daha da hızlandırmıştı. Devrimci gelişmelerin en erkenden ortaya çıktığı alanlardan biri de Mardin yöresi oldu. Yıllardır sömürgeci, feodal-komprador egemenlik altında insanlıktan çıkarılan kitleler, ancak bir ulusal ve sınıfsal bilinç alır almaz, düzene karşı tavır alırlardı. Çetin yoldaş, bu dönemde Partimizin ideolojik-politik eğilimini tanıtar, büyük bir istek ve azimle mücadeleye katıldı. Kısa sürede çalışmaları gösterdiği başarılarla çeşitli sorumluluklar üstlendi. 1979 yılında KUK hareketinin, Partimize yönelik saldırılar sırasında bütün gücünü ortaya koyarak Partimizi korumaya çalıştı. Kısa sürede KUK hareketinin yöredeki hedefi olan yoldaşımızın, askeri alandaki yeteneklerini usta biçimde

kullanmasıyla, Partimizin varlığına yönelik saldırılar geri püskürtüldü. Bu arada Partimizin taraftarlarından olan yurtsever bir ağabeyi, KUK'çular tarafından katledildi. Olayın, üzerinde yarattığı derin etki bütün benliğiyle mücadeleye girmesine, düşmana ve usaklarına karşı büyük bir kin ve nefret duygusuyla dolmasına neden oldu. Bu arada Nusaybin askeri sorumluluğu görevine getirildi ve pek çok eylemi başarıyla gerçekleştirdi. Düşmana karşı acımasız özelliği, bu dönemde şekillenmeye başladı. Mücadelemizin coş-

yürütücüsü durumuna geldi. Askeri alandaki yeteneğini daha da geliştiren Çetin yoldaş, korkusuz cesareti ve fedakar yapıyla her zaman en zor işlere aday olmuştur.

Yurt dışına çıkış yapan diğer kadrolar gibi, Çetin yoldaşta pek çok eksik ve yetersizlik içinde olmuş, fakat bunların üzerine yürümede örnek davranışlar göstermiştir. Yoldaşlarının eksiklik ve hatalarına, her zaman eleştirel yaklaşarak, onları giderme konusunda büyük çaba sarfederdi. Ancak üzerinden atamadığı bazı

Çetin Akkurt yoldaş, Filistin eğitim kamplarındayken.

kun kabarcığının ardından 1979'ların ortalarından itibaren örgütsel yapımızda ortaya çıkan kriz, çalışmanın hızını düşürmesine rağmen, ideolojik-siyasi olarak fazla gelişkin olmasa da canlı bir mücadele içinde olan Çetin yoldaş, bulunduğu alanda en sıcak ortamlarda militanca doğuştu. Ta ki, yurtdışına çıkıncaya kadar.

Kürdistan'ın ulusal-toplumsal ve siyasal çehresini hızla değiştirmeye, bölgedeki stratejik-coğrafik önemini ön plana çıkarmaya başlayan bu devrimci gelişmelerin, düşman ve her türden usak ve uzantıları tarafından saldırıya uğraması karşısında çok sayıda militan kadrosunu düşmana kaptıran ya da şehit veren Partimizin faaliyetlerinin 1979'ların ortalarından itibaren gerilemeye başlaması ve insiyatifin düşmanın eline geçmesiyle birlikte daha fazla kayıp vermek ve tüm den imha olmamak için Partimiz geri çekilme kararı alarak yurtdışına çıkış yaptı. Bu karardan sonra ülkenin çeşitli alanlarında bulunan kadrolar ve sempatizanların ağırlıklı bir kısmını yurtdışına çıkardı. Faşizmin kanlı çizimleri altında gerçekleştirilen bu geri çekilme ile Parti tarihimize yeni bir dönem açıldı. Yurtdışına çıkarılan kadrolar ve kadro adayları ideolojik-siyasi-askeri olarak eğitilecek, Parti, kendisini yeniden inşa edecek ve ülkede bu harizlik temelinde yeniden mücadeleye devam edilecekti. Yurtdışına çıkarılardan biri de, ulusal kurtuluş mücadelemizin en coşkulu döneminde mücadeleye atılmış ve kısa da olsa militanca mücadele etmiş Çetin yoldaş idi.

Partimizin büyük zorluklar altında gerçekleştirdiği devrime harizlik faaliyetlerine, büyük bir coşku ve istekle katılan Çetin yoldaş, işe önce okuma-yazma öğrenmekle başladı. Kısa sürede, okuyup yazmaya başlayarak marksist klasikleri incelemeye başladı. Bu arada Partimizin gerçekleştirdiği ideolojik-siyasi-askeri eğitime katıldı. Kısa sürede yapılandırılan amatörluğu ykararak, kişiliğinde büyük gelişmeler yarattı. Çalışmaları içindeki canlı coşku, istekli ve azimli tutumuyla kısa sürede pratik bazı işlerin

özellikleri nedeniyle de zaman zaman tahammülsüz ve tepkici tutumlara düşmekteydi. Parti saflarında kadrolarda görülen çeşitli hastalıklara büyük öfke duymakla beraber, kendisi de bu yetersizliklerini aşamamıştı.

Partimizin, yurtdışındaki hazırlıklarını tamamlayarak ülkeye dönüş hareketini başlattığı dönemde, ilk denemeler arasında yer alan Çetin yoldaş, bir ay yakın süren ve büyük zorluklar içinde geçen uzun yürüyüş sırasında, zorlukların adamı olduğunu kanıtlamıştı. Lübnan'dan sonra görevlendirildiği alan, Doğu Kürdistan oldu.

Doğu Kürdistan'daki faaliyetleri sırasında, kısa sürede halkın sevip saydığı bir kişi haline geldi. Alçakçönlülüğüne, halka derin sevgi ve saygı duyması, ülke sevgisi en bariz yanlarını oluşturmaktaydı.

Ancak, görevli olarak bulunduğu bu alandaki çalışmaları sırasında kendi eğitimini sürdürmede gereken çabayı yeterince harcamadı. Dolayısıyla aldığı görevlerin gereklere uygun bir gelişmeyi sürükleyemedi. Bu durum, süreç içinde Onda, pratik dilğe yolaçmış ve daha başarılı çalışmalar yaratmasını engellemiştir. Pratik faaliyet içinde ortaya çıkan yetersizliklerini aşamama, sorunlara doğru çözüm getirememesi, O'nu zaman zaman bunalmış hale getirdi. Oysa, partimizin içine girdiği bu yeni dönemin özellikleri kesinlikle amatör çalışmaya, illikliğe, yetersizliğe, eksikliğe izin vermemekteydi.

Çetin yoldaş, gerekli gelişmeyi kendi yapısında yeterince gösteremeyince görevlerin altından kalkamaz hale geldi ve bunun için eziklik duymaya başladı. Nitekim, bu durumu Parti içinde kalmasının doğru olmadığına kanaat getirenler anı bir kararla örgüten uzaklaştı.

Açık ki, yeni mücadele dönemi, güçlü, yetkin militan kişiliklerle anlam bulacaktı. Hiçbir yetersizlik meşru görülmezdi. Tersine yetersizlikler, Parti faaliyetlerimizi engeller bir rol oynamaktadırlar.

Bu nedenle ne pahasına olursa olsun yok edilmesi gereken durumlardı. Çetin yoldaş, bir türlü aşamadığı durumuyla örgüt içinde

kaldıkça, onu zayıf düşüreceğine inanıyordu. Partiden uzaklaşmasını nedeni de buydu. Partiyeye zarar vermek istemiyordu. Fakat öde halk ve ülke sevgisi yaşadıkça bir kişinin örgütten uzun süre ayrı kalamayacağı da bir gerçektir. Eğer öde ihanet ve teslimiyet ruhu taşınmıyorsa, eğer en soylu değerlere ihanet edilmemişse, mücadelenin dışında kalmak olanaksızdır.

Nitekim kısa bir ayrılıktan sonra Çetin yoldaş, yeniden örgütle bütünleşti. Çünkü O'nun özü, Parti dışı kalmamasıyla çelişiyordu. Bir anlık kararlar içine girdiği bu tutumun hatalı bir tutum olduğu, zorlukların altından kalkamama, profesyonel ölçülere yeterince ulaşamama, amatör devrimciliğin yarattığı pratik darlığın bir sonucu olduğu açıktı.

Çetin yoldaş, örgütle yeniden ilişkiye geçtiğinde yaptıklarının parti ve mücadele gerçekliği ile bağdaşmadığını, hatalı bir tutum içine girdiğini belirtmiş, hatalarının özleştirilmesini pratikte vermek için büyük çaba harcamıştır. O, son yazılarında birinde kendi durumunu şöyle izah ediyordu: «Geçmişten beri taşıdığım yanlış anlayışlar vardı. Sibiryalık, iyi düşünmeden karar vermek, bir işe girerken kestirme yollara başvurmak, aceleci olmak ve sektelek gibi anlayışlar. Bunlar proletar anlayışlar değildir, küçük-burjuva anlayışlardır. O kadar eğitime rağmen bu anlayışlardan kurtulamamışım, kendimi arındıramamışım. Belli bir süre örgütünden

uzaklaştım, suç işledim. Belki ülkeye gitmeyi hak etmedim. Ama Hareketin bana son bir fırsat tanımasını istiyorum. Ülkede büyük işler başaracağım veya kahramanlık yaratacağım diye bir iddiam yok. Ancak üzerime düşen görevi tüm gücümle yerine getirmeye çalışacağım.»

Ve gerçekten de partiyle yeniden ilişki kurduğunda, içine girdiği hatalı tutum nedeniyle partisine, halkına ve yoldaşlarına özleştirmeye çalıştı. Bu konuda açık olmaktan çekinmedi. Olumsuzlukların farkına vararak, köklü bir şekilde kendisini yönlendi ve acımasız oldu. Yeniden güven vermek, düşmana karşı yeniden güçlü, militan mücadele yaratmak için tüm gücünü ortaya koydu. Yüreğinde taşıdığı büyük ülke ve halk sevgisini yeniden güçlü şekilde göstermek için, her türlü fedakarlığa hazır oldu. Partinin 15 Ağustos atılımı, Çetin yoldaşın yapısında da büyük atılım yarattı. Bilincini, kinini, öfkesini bildi. Yeniden güçlü bir mücadeleye gireceğine dair kendisine ve partisine güveniyordu. Ve tannacak her fırsatı en güçlü ve örnek bir şekilde değerlendirmeye kararlıydı. Belki kahramanlık yaratma iddiasında bulunmadı, ama son eyleminde gerçek bir kahraman gibi doğuşarak ulusal kurtuluş şehitleri arasına katıldı. Tüm militanların ders çıkarması, örnek alması gereken bu direnişle Çetin AKKURT yoldaş, mücadelemizde sürekli yaşayacaktır.

Elim Bir Kaza ve

Kürdistan Halkına Adanmış Bir Canın Kaybı

Bir ay öncesinde bacağın ucu ağır yaraya rağmen, dağda mücadele yürüten, yoldaşlarına kavuşma arzusu ile dopdolu, adeta hastalığı yenmek için boğuşan coşkulu bir yüreğin, devrilen bir gaz sobasından çıkan alevler içerisinde yanarak son kez atacağını kim tahmin edebilirdi?

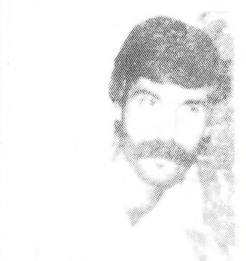
Mücadeleye katılmış olmanın verdiği heyecanla, askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak faaliyet bölgesine daha güçlü girebilmek

tımsız olmasına rağmen, bu yollarda akranlarıyla birlikte okulda, mahallede faşistlerin çabalarına karşı durdu.

Faşist celerlerin tüm engellemelerine ve küçük-burjuva reformizminin oyunlarına rağmen bu alanda da gelişen ulusal kurtuluş düşüncesini Necip arkadaşları etkiledi ve 79 sonrası sürdürdüğü mücadelesinde bu düşünce belirleyici oldu. Ulusal kurtuluş mücadelesine katılımının nedenlerini kendi raporunda şöyle dile getiriyor: «Partinin (PKK'nin) sömürgeçliği, onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadelesi ve Parti militanlarının yüce direnişleri beni sınırsız ölçüde etkilemiştir. Diğer yandan, Türk sömürgeciliğinin halk üzerindeki yoğun ve aralıksız baskıları olmuştur.»

Evet, Kürdistan'da namuslu ve onurlu bir yaşamı ancak PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesine katılmakla, kurtuluşun ancak bu yolla sağlanabileceğini kavrayarak mücadeleye atılan binlerce Kürdistanlıdan biri Necip Alptekin. Sömürgeçliğin tüm başkalaştırma ve yıldırma çabalarına rağmen, yurtseverlik özünü yitirmeyen Necip arkadaş, tanıştığı ilk anda atıldığı bu mücadeleye daha sonraları aylarca, yıllarca ilişkisi kalmasına rağmen, inancını yitirmedi.

1980'ın başlarında askere alınan Necip arkadaş, bu süreyi değerlendirerek çevresinde bulunan insanlara, özellikle Kürdistan'dan toplanmış kişilere dolurdan Kürt gençlerine elinden geldiği, dilinin döndüğü kadar, devleti, baskıcı, sömürgeçliği ve Kürdistan'ı anlattı; onların bu devlet politikasını sivil kurumlara yürütmeye çalışan yerel faşist beslemelere karşı mücadeleye girişti. Örgütsüz ve dona-

Necip ALPTEKİN

in alan değiştirirken, karanlık bir mahallukun açtığı ateş sonucu yaralanan Necip arkadaş, hiçbir yüreğin kabul edemeyeceği kahrolası bir yangın kazasında kaybettik. Yaralı olduğu için yerinden kalkamayan yoldaşımız tüm çabalara rağmen yangından kurtarılamadı.

Brusk kod adıyla tanınan Necip Alptekin, Ağrı merkezli Leylakınar mahallesinde yoksul bir belediye memurunun 3. çocuğu olarak dünyaya geldi. Daha küçük yaşlarda yoksulluğun ve sömürgeci baskının ağır etkisiyle karşılaşan Necip arkadaş, gençlik yıllarına varır varmaz, sömürgeci devlet politikasını sivil kurumlara yürütmeye çalışan yerel faşist beslemelere karşı mücadeleye girişti. Örgütsüz ve dona-

Şenkaya'da Sömürgeci-Faşist Kolluk Kuvvetleriyle Çıkan Çatışmada İki Yoldaşımız Şehit Düştü, İki Muhbir Öldürüldü!

olmaya çalıştı. Necip arkadaş, aynı sayfalarda bu çalışmalarını şöyle anlatıyor: «12 Eylül geldiğinde ben 6 aylık askerdim. O gece, alay içerisindeki çalışmaların bilinmesinden dolayı benimle birlikte 36 kişiyi bölücüler diye sabaha karşı saat 4 sıralarında koğuşa çeken silahlı jandarmalarla arabalara bindirip Keşan'dan 46. Piyade Alayı'na götürdüler. Oraya gittiğimizde yüzlerce kişiyi tutuklamışlardı. Hepimizi yemekhaneye doldurdular. O gün öğleye doğru bütün komutanı geldi. «Bunları gereken yerlere gönderin» dedi. Bizim grubu 55. Zırhlı Alay'a gönderdiler. 26 gün çeşitli ağır işkenceler gördük. 5 kişi çözüldü, çözülenlerin hepsi de benim üzerine ifade veriyor, 'bizleri Necip kandırdı' diyorlardı. Dayak yiye yiye artık vücudum ağrıyordu... Her gün biraz daha kin duyuyordum. Kin duydukça konuşmamaya daha çok kararlı oluyordum. Benden bir şey alamayınca 26. gün bizi bağli bulduğumuz alaya getirdiler...»

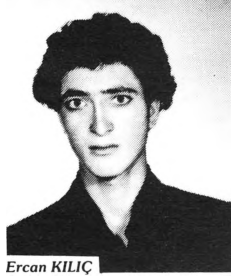
Hareketimizin gelişimi ile birlikte ulusal uyanışı yaşayan Necip arkadaş, askerlik yıllarında sömürgeciliği daha yakından tanıma fırsatını bulmuş, kinini blemişti. Askerlik bitiminin hemen ardından Ağrı'ya gelerek bu andan itibaren Hareket ile ilişkisi geçmek, mücadeleye atılmak için çaba sarfetti. Onu, bu çabasının ardından sömürgeciliğe karşı tüm kinini kusmak için güçlü bir militan olma fırsatını bulduğu bir dönemde yitirdik.

Açık ki, bu arkadaşımızın yaşamı tüm çabalarına rağmen, TC'nin namuslu Kürt insanını teslim alamadığını, bu insanların ele geçirdikleri ilk fırsatta ulusal direniş güçlerine katılacaklarını net bir biçimde ortaya koymaktadır.

Birçok reformist küçük-burjuvanın hatta direniş mücadelesinde yer almış geçici yol arkadaşlarının, baskından yılan, mücadele alanını en içrenç kaçışları ile terkeden tutumlarına karşın Necip arkadaş, yılmayana, kavgaya atılmak için hazır bekleyen dinamik Kürdistan gençliğinin temsil ediyordu. Ayrıca O, sömürgeci-faşizmin MIT ve kontr-gerilla eliyle, öteden beri, stratejik konumu nedeniyle ilk bu alanda geliştirmeye çalıştığı ajan yapıya karşı da partinin yürüttüğü mücadeleyi tüm gücüyle destekliyor ve bu konuda aktif görev üstlenmek istediğini çeşitli biçimlerde dile getiriyordu. Onun en büyük arzusu, geçmişte güçlü bir mücadele atılımı yapmasını engelleyen yetersizliklerini hızla gidermek ve PKK'nın açtığı Ulusal Direniş Mücadelesinde bir savaşçı olarak yerini almaktır.

Onu, böylesine bir mücadeleye atılmak için hazır olduğu, dinamik bir çağında kaybetmenin acısı içerisinde anıyor ve diyoruz ki: Ülken ve halkın için, kendi deyimle asker olmaya hazırlanmanın heyecanlı beklisiyi içerisinde yitirdik seni. Acımız büyük. Ancak şundan emin ol ki, senin çeşitli talihsizlikler nedeniyle bir türlü omuzlamak fırsatı bulamadığın bu kavgaya; sömürgeciliğin her türlü politikasına, baskı ve katliamlarına rağmen gün geçtikçe daha yoğun bir biçimde ulusal direniş saflarında yer alan Kürdistan gençliği tarafından sürdürülecek, PKK önderliğinde kurulus kavgasına atılan halkımız mutlaka zafere ulaşacaktır.

13 Ekim 1984 akşamı Erzurum'un Şenkaya ilçesine bağlı Dokuzelma köyünde bir ihbar sonucu bulundukları evi kuşatan sömürgeci-faşist kolluk kuvvetlerinin "teslim ol" çağrılarını silahla cevap veren Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ yoldaşlar, ihbarı yapan iki ihbarcıyı da öldürdükleri çatışmada şehit düştüler ve kahrmanca direnişleriyle Ulusal Direniş Mücadelemizin tarihine isimlerini altın harflerle yazdırdılar.

Ercan KILIÇ

15 Ağustos devrimci atılımıyla Ulusal Direniş Mücadelemizden duyduğu korkunun ve eylemler karşısında içine düştükleri acizliğin de vermiş olduğu kudurganlıkla sağa sola saldıran salt devrimci eylemlerin geliştiği alanlarda değil, ülkemizin her köşesinde halkımıza ve Partimize önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yoğun bir karşı-devrimci savaş ve operasyonlara girişen sömürgeci-faşist güçler, hincını gerici ve barbarlığın oluşturduğu faşist ordularıyla tek başına başarılı olamayacaklarını bildiklerinden ikinci bir güç olarak ajan-muhbir ve milis örgütlenmesini hızlandırmaktan da geri kalmadılar. Ordularının aciz içine düştüğü alanların çoğunda, özellikle örgütlemiş oldukları bu güçler (ajan-muhbirler, milisler) vasıtasıyla sonuç almaya çalıştılar. 15 Ağustos devrimci eylemlerinden sonra sömürgeci güçlerin üzerinde en çok durdukları bir alan da, elverişli bir coğrafyaya sahip ve önemli bir kitle desteğimizin bulunduğu Şenkaya yöresine oldu. Zulden ırılı-ufaklı birçok sömürgeci-faşist elebaşının pespeşe yöreyi "ziyaret etmeleri" de sömürgecilerin yörede birtakım oyunların peşinde olduklarını gösteriyordu. Nitekim iki yoldaşımızın şehit düştüğü olay da tam bu sırada meydana geldi.

Birçok yönden öğretici ve ibret verici derslerle dolu olan olayın gelişimi ise kısaca şöyle oluyor; uğradıkları evin sahibi (adı, Tahsin'dir) de dahil, köşke devletin ajan-milisiğine oynayan birkaç hain, bir yandan yoldaşlarımızı lafa tutup oyalarken, diğer yandan da devlete haber veriyorlar. Takriben üç saat sonra köyü kordon altına alan sömürgeci ordu mensupları, evin etrafı sarılı olduğu ve yoldaşlarımızın büyük silahları (G3 ve otomatik tabanca) yemek esnasında aynı zamanda ajan-muhbir olan ev sahibi tarafından teslim almayana ve kendisini üç metelie satmış bir zavallı olan ihbarcı Şeref, (Aynı zamanda köyün bekçisidir) hemen öne atılarak «ulan sizde Türk kanı yoktur, çok korkak adamlarımız sizün verin silahı da ben içeri gireyim» diyor ve kaptığı bir silahla önde kendisi, arkada ise askerler birlikte içeri girip arkadaşları teslim almaya çalışıyor. Fakat beynini ve ruhunu çoktan satmış bu beynsizler, en zor koşullarda ve ölüm karşısında da olsa PKK militanlarının ölümde nasıl yaşamı ve ölümsüzlüğü yaratıklarını ve abideleştiklerini görmekte gecikmiyorlar. Düşmanın "teslim ol" çağrısına üzerindeki tabancayı çekerek karşılık veren ve ihbarcılardan Şeref adlı köy bekçisi ile Öltülü faşist öğretmeni cezalandırmayı başaran yoldaşlarımızdan Kazım Demirtaş olay sırasında Ercan yoldaş ise yaralı olarak çemberi yarıdktan sonra, kan kaybeden şehit düşüyor.

Ulusal Direniş Mücadelemizin verdiği boyutların bir gereği olarak Şenkaya ve Erzurum yöresinde en zor koşullar altında faaliyet yürüten Kazım ve Ercan yoldaşlar, halkın sevgi ve saygı duydukları örnek bir kişilik ve mücadele sergilediler. Kararlılık ve fedakarlıklarıyla geniş halk yığınlarını devrimci direniş mücadelemizin etrafında birleştiren yoldaşlarımızın katledilmesi, kitlelerde derin bir nefretle karşılarken, direnişleri de büyük bir coşku, sevinç ve devrimci Hareketimize karşı sarsılmaz bir güven yaratmış, faşist sömürgeciler ve işbirlikçi-hain, ajan-muhbir kesimlerde ise büyük bir korkuya neden olmuştur.

1977 yılında Dersim'de Hareketimize ilişki kuran Kazım yoldaş, kısa sürede kendini eğiterek gençlik içerisinde çalışmalarda en aktif faaliyet yürüten yoldaşlardan biri durumuna geldi. O yıllarda yörede, hareketimize karşı yürütülen sömürgeci güçlerin karşı-devrimci faaliyetleri ile paralellik içinde çeşitli sosyal-söven güçler tarafından yoğun saldırılar yapılmaktaydı. Faşist sömürgeci düşmana karşı büyük bir kin ve nefretle dolu olan Kazım yoldaş, aynı zamanda her türden sapmanın, revizyonist, reformist ve sosyal-söven anlayışın da amansız düşmanıydı. Kazım yoldaş, Hareketimizin politik

nin talimatı üzerine bölgeden ayrılarak Urfa yöresine gitti. O dönemde Urfa ve çevresinde feodal eşkiya çetelerine ve faşist milisler karşı girilen birçok eyleme katıldı ve verilen görevleri başarıyla yerine getirdi. Urfa'da kaldığı müddet boyunca mücadelede olsun, eylemlerde olsun gösterdiği kararlı, fedakar, cesur ve disiplinli tutumuyla yoldaşlar arasında her yönüyle örnek bir kişilik durumuna geldi. O, pratiğiyle tüm aile, kabile, bölge vb. geri ilişkilerle itibar etmeyen ve bu tür gerici anlayışların amansız düşmanı olan yüce bir kişilik olduğunu ispatlamış, Kürdistan'ın değişik bölgelerinde sonuna kadar görevinin başında kalarak devrimci görevini yerine getirmiş azimli devrimcilerden biriydi.

12 Eylül faşist cuntasından sonra Parti tarafından yurtdışına çıkarılan Kazım yoldaş, bu alanda da örnek devrimci kişiliğini gösterdi ve bu alanı en iyi değerlendiren yoldaşların arasında yer aldı. II. Kongreden sonra ülkeye giren ilk grupların içinde de yine O vardı. Ülkede katettiği muazzam gelişme ile, mücadeleye yeni katılan birçok devrimci eğitime -özellikle büyük bir bilgi ve beceri sahibi olduğu askeri eğitimlerinde- etkin bir rol oynadı. Diğer birçok yoldaşın yanı sıra birlikte şehit düştükleri Ercan yoldaşı yetiştiren de O'ydu.

Kazım yoldaş savaş arkadaşlarıyla birlikte...

ve pratik bir mücadele dönemini yaşadığı 1979'larda yörede gelişen yoğun düşman baskıları ve toplu tutuklamaların rahat günlerin bol lafeden küçük-burjuva öğelerinde yarattığı korku ve yılmınlığın yolaçtığı teslimiyet ve kaçışların bolca görüldüğü bir dönemde ailesinden kopup Parti-

Olay sırasında Kazım yoldaşla birlikte şehit düşen ve gösterdiği direnişle proleter yurtseverliğini ve ihtilalciliğini şahsında somutlaştıran Ercan KILIÇ yoldaş, 1965 yılında Kars'ın Selim ilçesine bağlı Tagun köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin karşı-

laştığı geçim zorlukları ve evin en büyük çocuğu olmasının verdiği sorumluluk duygusuyla daha ortaokul sıralarında iken okulu terk edip metro-pol kentlerde memslik işçi olarak çalışmaya başladı. Daha küçük yaşta iken ezilip horlandığı için sömürgeci düzene karşı büyük bir kinle dolu idi. Yeni dönemde kendi yörelerinde devrimci mücadelenin yeniden gelişip canlanmasından ilk etkilenenlerden biri oldu. Kısa bir süre sonra eğitim amacıyla yurtdışına çıkan Ercan yoldaş, askeri ve siyasi eğitimi tamamladıktan sonra bir grup yoldaşlarıyla birlikte yeni dönemde Devrimci Direniş Mücadelemizin kendilerine yüklediği örgütsel-pratik görevleri yerine getirmek için görevi olarak tekrar ülkeye döndü. Kendisi yeni ve genç olmasına, siyasi olarak fazla gelişkin olmamasına rağmen ülkede verilen görevleri harfiyen yerine getirdiği gibi devrimci mücadelenin doğal bir ögesi olan zorluklar karşısında teslimiyete ve ihanete kaçan birçok küçük-burjuva unsurun tersine, gelişmiş olduğu sınıf kökenine (proleter) ve halka bağlılığını kahrmanca direnişleriyle ispatlayan Ercan yoldaş, eksikliklerini hızla gidererek günden güne büyümesini ve yücelmesini bildi.

Şüphesiz, yoldaşlarımızın aramızdan ayrılması büyük bir kayıptır, acımız büyüktür. Yüce devrimler tarihi de göstermiştir ki, hiçbir devrimde zafer, kolay, kendidilinden ve kansız elde edilmemiştir. Bugün bağışsızlığını ve özgürlüğünü yaşayan, sosyalizm yolunda ilerleyen her halk, ancak büyük fedakarlıklar, acılar ve kayıplar sonucu bu merhaleye ulaşabilmiştir. Hele Kürdistan gibi çağın dışına atılmış, en vahşi, barbar bir düşmanla dişe diş bir mücadele veren bir ülke söz konusu edildiğinde, bu gerçek daha çok geçerlidir. Ulusal Direniş Mücadelemizin kısa ama direniş dolu tarihi de bunu bariz bir biçimde ispatlamıştır. Bu açıdan gerek Kazım ve Ercan yoldaşlar ve gerekse şehit düşmüş diğer değerli yoldaşlarımızın anısına bağlılı gösterilmek ve onlara layık olmak isteniyorsa onların uğruna büyük fedakarlıklara, acılara katlandıkları ve yaşamlarını feda ettikleri mücadelemizi zafere götürmek, bunun dayattığı devrimci ölçülerini tutturmak gerekir. O halde yeni dönemin dayattığı militan devrimciliğe, ulaşalım.

● **KAZIM DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ Yoldaşların Kahramanca Direniş Onurumuz, Onların Yolu Dönümler Yolumuzdur!**
● Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz ve Önderimiz PKK!
11.12.1984
CAFER
(Bir Mücadele Arkadaşı)

İşyanın püskürdüğü volkanı
Mangal yürekli gladyatörler
Cesurca dizildiler sıradağlar halinde
Güneş ülkesinin yoluna
Maratonu oldular amansız tirmanışın hey!

Bulandı kokuşmuş batakları
Sarsıldı saltanatın insan kanına müptela timsahın ve
titredi batakları sineği korkaklar gürüğü,
İhanetin yeşerdiği ovalara döndüler.

Zulmün köhnemiş tarihi
Ensesi boyunduruktan nasırlanmış
Topel caddesindeki ilk havarinin
Çatırdadı sabır taşı
İndirdi maskesini sırrın.

Sırıttı insanlık öncesi yamyam
„Göz, geç, arpacık vuruştu hedefte
Ne hazin öykülerin türküsü sustu
Ve ne de çelik potalarda eritilen kurşun;

Her akasya gölgesinde bir meçhul asker
yatarken cansız

Yazgımızda ecelsiz bir ölüm olsa yetmez.
Zira ovada esaret ve işkence şaha kalktıktıca.

Mezarımız Karacurum mahlesinde
Umudumuz Kırbaşı köyünde kaldı oy!
Cenazelerimizde zılgıt atı anlarımız.
Bağrımıza narlı bir ateş gömüldü.

Amed'de bugün
Adaleti gerilsin kollarımızın hey!
Parmagımız asılсын asılacak tetiğe

Yeryüzündeki nebat dile geldi de
Bir sürgünler kem kum etti nedense!
Hazırlansın kızıl kundak
Yağmurla geliyor!

* Dokuz yıl, 10 aylık özlemi halkımın
Tabur tabur bölük bölük
Düşmana korku salarak.

20.3.1983
YASER

KÜRDİSTAN HALKININ UMUDU SÖNMEYECEK

PARTİZANIN MEKTUBU

Biraz sağduyu sahibi bir insanın rahatlıkla görebileceği gibi Kürdistan ve Kürdistan halkı her özelliğiyle mücadelenin fıskırmasına uygun konumdadır. Faşist cuntanın 4 yıllık baskılarını her yönüyle hissedilen ve bugün de alabildiğine askeri baskı ve ekonomik talan altında olan Kürdistan halkı, bu durumun getirdiği panik, korku ve yılgınlık ortamından sıyrılmış ve sömürgecilik tepkilerini ve mücadelemiz dile getirmeye başlamışlardır. Halktaki bu hızlı kılmıdanın parti faaliyetlerini denkleştirmesi ve halkın bu yığın atmosferden kurtulmasına önemli ölçüde devrimci faaliyetlerimizin de etken olması, sömürgeci-faşist baskının daha telaşlı bir hal almasına ve bu yönlü baskı, gövde gösterileri ve tehditlerin artmasına rağmen, halk bilinçli yönelimleriyle sürdürmekte ve devrimcileri daha yoğun mücadeleye davet etmektedir. Bırakalım halkımızın nesnel durumunun dayanılmazlığını mücadeleye için elverişliliğine, özel alanda da halkın ulusal kurtuluş taleplerinin ve bu doğrultuda mücadeleye istem ve katkılarının ileri boyutlarda olması; halkın bu kutsal istemini göğelemeğe çalışan ve mücadeleye etmemek için her türlü kılıfı takınan grup ve kişilerin ihaneti ve PKK'yi bu mücadeleyi örgütlemekten alkışlamak için denedikleri binbir yolla halkın istemlerini ne kadar açık belirttikleri ve bu tavırlarıyla nasıl bir suç işledikleri insanı ürktürüyor bir an için.

Bu gerçekleri vurgulamak için derin derin teorik tahliller yapmaya ya da siyasi gerekçeleri vurgulamaya gerek yoktur. Devrimci görev gereği yaptığımız uzun bir geziden edindiğimiz izlenimleri aktarmak ve izlenimlerdeki bazı noktaları çeşitli görüşleriyle açıklamak yeterlidir.

Önce kalabalık bir grup olarak, yalan olduğu her yönüyle Kürdistan gerçeklerine onanan ve zorla çizilen sınırlardan geçmenin hazırlıklarını yapıyoruz. Grubumuz kalabalık olduğundan alandan iki yerli yurtsaver kılavuzluğumuzu isteliyoruz. Sınırlardan ulaşmaya cesaret edemeyen ve yüzlerce askerin gece-gündüz bekledikleri pusulanı çok yakın mesafeden geçiyoruz. Geçiş bazı tehlikeleri içerse de büyük bir olay değil. Çünkü biz yüksüz olarak geçiyoruz. Halbuki her gece yüzlerce koyun ve keçiyle ve yük hayvanlarıyla insanlarımız üstelik çatışarak ve pusuları ezerek gelip geçiyor. Bu geçişin farkında olacaklar ki askerler korkudan pusuları belirir tarzda sesli konuşuyorlar. Rehberimiz bu durumu şöyle izah ediyor: "Bu durum faşist subayları kurtuluyor. Son günlerde gövde gösterilerini ve baskılarını arttırdılar. Uludere'de ajan ve işbirlikçilerin cezalandırılması onlara panik yarattı. Her köyde toplantılar yapıyorlar. Köylüleri devrimcilerle yardım yapmaya itham ediyorlar. Hayvan ticaretini ajanların elinde yoğunlaştırıyorlar. Ama durumu bilen halk bu duruma gülüyor. Çünkü sömürgecilerle bu telaşa yol açan şeyin, devrimci mücadeleden uzaklaşmasıdır. Subayların yeni muhbir kazanma politikaları ise bırakalım sonuç vermez, korkudan vb. birtakım nedenlerden muht-

birlik yapan bir sürü insan köy camilerinde halkın önünde ortak muhbirlik yapmaya çalışıyor. Söyler, "Bu bir denilenmeden sonra, geceleyin dört-beş saat geçen engin bir dağ aşmaya çalışıyoruz. Sabaha karşı vardığımız dağın doruğunda oldukça soğuk bir havayla karşılaşacağız. Dağın eteklerinin çoğu yaz sıcaklarında kar dolu. Ateş yakıp ısınıyoruz. Çevre aşiretlerin yayla yeri olan bu dağı (Tenine), sömürgeciler, gelen geçen devrimcilerle yardım ediyorlar diye yasaklanıyor. Bu yüzden de hayvanlar yaylaya çıkarılmadığından sıcakta önemli bir kesimi telef oluyor. Bu bile halkın tepkisinin derecesini göstermeye yetiyor. Yaylalarda kaçak olarak heliz toplayan ve keçi otlatan köylüleri rastlıyoruz. Bize bolca süt ikram ediyorlar ve beraber kahvaltılık edip, sohbet ediyoruz. Köylülerden tamamen Kuzey-Batı Kürdistan'ın sınırlarında olan dağın aşılmasının yasak olduğunu öğreniyoruz ve hayretlerimiz artıyor. Sınırlar dışında bu defa da geçit yerleri yasak bölge yapıyor. Halilyle Kürdistan'ın adeta bir cezaevi haline getirilmeye çalışıldığı ve bunun yalın gerçeği geliyor aklımıza. Köylülerden biri Uludere'de ajan yapıldığı panik ve devrimcilerin onları cezalandırmasından korktukları anlatıyor. Xeloyê Hacı, Huseynê Nado cezalandırılıp, Casim Casim'in devrimcilerle tutuklanmasından sonra ajanlarda ve askerlerde telaş başladı. Ahmedê Repini evini askerler ve kurt köpekleriyle koruyor. Korkudan dışarı çıkmıyor. Bazen askerlerle kazağa geliyor. Sevincini gizlemeyen halk sürekli ona laf atarak korkularını arttırıyor. Derwêşê Alo cezalandırma olaylarıyla korkudan evini Diyarbakır'a taşıdı. Abdulkarimê Şêx Mahmud, ticaret ortamı öldürüldüğünden tutuklandı - artık kimse ajanlığa cesaret edemiyor. Etti bile, halk bunlardan artık korkmuyor; çünkü cezalandırılacaklarını biliyor.

Aksama doğru sohbetimizi bitirip, hareket ediyoruz. Gideceğimiz köyde doğru bizimle gelen yaşlı bir amca bizimle konuşmayı derinleştirdi. "İki gün önce Ceman taburundan binbaşy ikiyüz askerle köyü bası. Hepimizi topladı, Çoğumuz dövdü. Bizi tehdit etti. Hakaret etti. Devrimciler köyünüze geliyor, onlara yardım ediyorsunuz. Halbuki onlar 'vatanımızı bölmek istiyorlar', onlara yardım etmeyin, onları yakalayın, onları öldürün, silahları sizde kalsın." Hepimiz bu alca tekliften ürktük. Çünkü daha dün bize yapılan işkenceleri biliyoruz. "Dağ geçitlerinde dikkat edin, düşmandır, belli olmaz" diye bizi uyardı. Karanlıkta köye indikimizde köylüler, büyük bir itina ve işbirliği ile bize yardım ediyorlar. Düşmanın baskılarını bu kadar bilinçli bir davranışla karşılamaları bizi hayrete düşürüyor.

Sabaha kadar olan uzun bir yürüyüşle pusula kurulabilecek vadilerde asıp, nihayet Kado yaylalarına ulaşıyoruz. Süslemeli çadırları, milli kıyafetleri ve yulka ekme, yoğurt ve engin misafirperverlikleriyle aşiret birimleri karşılıyor bizi. Yakından tanıdığımız bu insanların ailelerinin bireyleri gibi karşılıyor bizi. Yaylaya ancak yazın gelebilen ve son dönemde sık sık askeri araçların geldiği yola nöbetçi koyup bizi evlere taksim ediyorlar. Sohbetle dâhil, gelişmeleri aktarıyoruz. Olumlu gelişmeleri sevinçle karşılıyorlar. Mücadele istemlerini belirtiyorlar. Söz birbirini kovalıyor ve askerlerin bu baskılarına ve yapılan düşman propagandasına sıra geliyor. Bir genç "onlar ancak arabayla bu yolun bittiği yere kadar

gelebiliyorlar. Yolun bittiği yerden iki saat yürüdüklerinde hepsi bitkin düşüyorlar. Yaptıkları tehditler sefil durumlarıyla çelişiyor. Hep devrimcileri sordukları halde, sizlerle karşılaşmadıkları zamanlar sevinçlerini gizlemiyorlar" dedi. Her taraftan akan buz gibi sular, büyük çukurlara biriken suların oluşturduğu mavi, enfes gökçülük ve koyun, keçi sürüleriyle cenneti andıran yaylalarda göçerlerin yurtseverliği ve canlılığı insanı hayranlık içinde bırakıyor. Etrafımızı saran göçerler, yaylanları kapşıyorlar. Silopi ve Cizre'deki olumlu gelişmeleri aktarıyorlar ve alanlarına yeterince gelmemizden şikâyetçi oluyorlar. Ve hepsi de Ahmet Biryân'ın suçlarını ve mutlak cezalandırılması gerektiğini anlatıyor.

Aksama vardığımız bir köyde yaylaya çıkmayan köylülerle yaptığımız konuşmada, köylüler, hayat pahalılığı, değerini bulamayan üretim zorlukları ve son dönemde artan asker baskılarını anlattı. "Artık 10-15 askerle köylere geliyoruz. 150-200 askerle köylere geliyoruz. Artık hepimizin ilk suçu devrimcilerle yardım etmek oluyor. Bunun ne demek olduğunu bildiğimizden, bu suçlamadan onur duyuyoruz."

Nihayet serin Uludere-Beytüşşebab yaylalarından inip sıcak Şırnak vadilerine geliyoruz. Büyük bir kısmı dağlık olan Şırnak alanının köylüleri suların çok az olduğu derelerin kenarında çölden yapılmış barınaklarda kümelensmişler. Geçimleri tamamen hayvancılık ve hayvan ürünleriyle bağlı olan ve yoksullukları her yönüyle belli olan Şırnak köylülüğü, engin yurtseverliği ile bu durumu gizliyor. Devlet çok az ücret verdiğinden ve Güney Kürdistan'da hayvan ücretlerinin düşük olduğundan tüccarların hayvan almaya yanaşmaması, hepsini düşündürüyor. Çünkü hepsinin elbise tanesi 3000-3500 TL'den satılıyor 50-60 keçiye. 20-30 kilo peynire ve yüne bağlı. Şeker, çay, yağ, un, pirinç vb. bütün temel tüketim maddelerini almak mecburiyetinde. Üstelik yol olmadığında katır ve atlarla tüccarlar vasıtasıyla alana atarlan bu ürünler, çok daha pahalı olmasına neden oluyor.

Karabala adlı faşist yüzbaşının vurulmasından sonra alana yoğun baskılar yapılmıştı. Ancak köylülük arasında bunun izi yok. Tam aksine sömürgecilik yönelimimiz istiyorlar. Gelen baskıları karşılamaya hazır olduklarını her fırsatta belirtiyorlardı. Zaten durumları bu gereği yansıtıyordu. Akşamları gizli gittiğimiz evlere toplanarak gelişmeler ve mücadeleden konusuyorlardı. Derin tartışmalara giriyorlardı. Dağıtılan Başkanın resimlerini kapşıyorlardı. Sevinçten gözyaşlarını tutamayanlar yüzlerini saklıyorlardı ve fotoğraflarıyla bile sevinçten birbirine gösteriyorlardı. Gece geç saatlere kadar yapılan toplantılara doymayan köylüler, gündüzleri gizlenmiş ormanlara tek tek gelip, "merhaba heval" deyip, toplantıları orada da devam ettiriyorlardı.

Uzun yıllar, milliyetçi ve küçük-burjuva örgütlerin sömürdücü mücadelesiz alan halkı, bunları tanımanın hırsıyla Parti etrafında daha da kümelensiyorlardı. Kısa sürede izlerine rastlanmayan KİİK vb. örgütler, taktik olarak ancak kendilerini yansıtırıyorlardı.

Ailelerin devrimci propaganda açılmasıyla gençlerin hızla mücadeleye katılanları çoğaldığı Şırnak alanı bu görünümüne sömürgecilerin korkutucu alan haline geldi. Çocukların mücadeleye katılmasıyla aileleri tatlı bir telaş kucakladı. Zorunlu olarak toplantı yapıldı. Toplantılara yaşlılar ve

diğer alanların aksine kadınlar katılıyordu. Bir yaşlı yurtseverliğin ölçüsünü göstermek için, "ben Kürdistan'ı Mekke'de ve Siirt halında da savundum" demesi kalabalığın gülmesine yolaçtı. Aynı yaşlı gençlere hitaben "hele günün gelsin, siz mi sağlamsınız, bizler mi...?" demesi, gençlerle yaşlılar arasında oldukça derin bir tartışmaya yolaçtı. Bizde tartışmayı izlemekle yetindik, ama çok derinleşince müdahale ettik ve tatlıya bağladık. Ancak her defasında şu gerçek bizi düşündürdü: bu kadar baskı altında tutulan bir halktan daha ne beklenirdi ki?

Engin Herekol etkilerini yapıyor. Bizi gören adamlar yolumuz kesip zorla alkışlamaya çalışıyor ve belki açsınız diye soğuk aynan ve çökekle, devrimcilerin soyismi adını taktıkları çortan'ın ikram ediyor. İşimizin acele olduğunu belirtir ancak ikna edilemiyor. Yolda mola verdiğimiz bir zomun sahipleri itina ile aşımızı mola yerine getiriyorlar ve hemen gelişmeleri anlatmamızı istiyor biri, diğeri müdahale edip "yorgunlar, acele etme, yemek yesinler, dinlensinler" deyince, diğeri "ne yapayım, ajanlardan ve asker baskısından bezdik, artık mücadele yoğunlaşmalı", diğeri "Yemekle beraber sohbeti derinleştirdik. Yayın ve Başkanın resmini aldılar. Biri Karabala'nın durumunu aktardı. "Karabala'nın boynu eğik kalmış, herkes bu duruma Kürdistan hediye ediyor, dansı diğerlerinin başına" dedi ve Alihan Tatar, Nazim Nazmi Tatar ile Ahmet Biryân'ın uşaklıklarını anlattı ve sömürgecilerin caresizliğiyle şöyle anlattı: "Karabala Türk ordusu vahşi ve aptal diyor. Komutanlar bize devrimcileri yakalayın diyor. Biz ise çeşmelere pus kurup, köylere baskı yapıyoruz. Halbuki sadece Şırnak'ta binlerce çamaş var, köylü de baskından bıkıyor, üstelik ne kadar bu baskılara dayanırlar ki diyor". Evet artık katlanmıyoruz, silahları artık patlatıp diğer taktiklara geçtik. Ve devam etti: "Şimdi de başlarına Şırnak çıktı. Çünkü kazada devrimci mücadeleye yoğunlaştı. Her tarafta parti yazıları okunuyor. Kahvede, bakkalda son gelişmeler konuşuluyor. Bunun üzerine şehirlerdeki polis karakolu amirlik durumuna getirildi, MİT faaliyeti arttı, ama gelişmeleri durduramıyorlar." Yolumuzun uzaklığından bir daha uğrama sözü vererek ayrıldık.

Yolda yakaladığımız dört keklik yavrusunu "büyüyünce Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşçı olacağım" isteğini kabul ettiğimiz bir çocuğa vererek, geceleyin, pusula kurulan asfalt yola vardık. Asfalt yolu geçtikten sonra mola verdiğimiz vadiye yayladan dönen göçerlere rastladık. Beraber yenen yemekle konuşmaya daldık. Onlardan karakolun korkutucu köylülere nöbet tuttuğunu öğrendik.

Üç-dört saatlik tırmanıştan sonra dört-beş çadırılık yayla zımlarına vardık. Çadırlarda erkek olmadığımızı görünce kadınlar, bizi zorla oturtular. Hemen yemek hazırladılar. Güzelliklerini övdükleri nefis aynarların ikram ettiler ve erkeklerin etkin biçimde gittiklerini söylediler. Etrafımızı sanıp gelişmeleri aktarmamızı istedikler. Kadınların bu yakınlığı dini taassup ve kadına uygulanan tutucu kuralları yapıyor. Daha önce devrimcileri görmüş ve tanımlışlardı. Bu yüzden bizden çekinmiyorlardı. Anlatılanları sevinçle birbirine aktarıyorlardı.

Artık yüksek dağları, sık ormanları, derin vadileri ve büyük köylülerle Eruh alanındaydık. Köylüler derin vadilerde şu başlarına sık

olarak kurulmuş. Köylerin hemen hemen çoğunda okul yapılmış, ancak yollar yeni yeni yapılıyor. Yurtseverliğin canlı olduğu alanlar, eski direnme odakları. Feodal öncülük aşiret direnmeleri zamanla yerini bireysel tepkilere bırakmış ve sömürgecilerin eşkiya adını verdikleri bu insanları yollarca sömürgecilerle karşı direnmişler. 1970'e kadar yaygın olan bu durum henüz devrimci bir mücadele olmadığının değerlendirememiştir. Yüksek dağlarda bir kale görünümünü sunan alan, ancak belli yerlerdeki dar vadilerden ovalara açılıyor. Yollarca köylere hiçbir hizmet getirmeyen sömürgeciler, alanın stratejik öneminden vadilerden hızla yolları alana sokuyorlar. Bu yollarla feodallerin oturduğu köyleri aşmamaktadır. Dolayısıyla geçimleri hayvancılık, binbir zorlukla oldukça engelbeli alanlarda yapılan sınırlı tarım ve bahçeciliğe dayanan Eruh köylülüğü, yoksulluk pençesindeydi. Eruh ve Şırnak kazaları köy ürünleri için pazar olmadığının, köylüler, Cizre'ye gitmekteydiler. On, oniki saatlik yaya yolculuğu ise sadece yaz ve bahar mevsimlerinde yapılabilmekteydi. Hele hastalardan doktora getirilmesi ise mucize olarak kabul edilmekteydi. Köylünün kütanaka kendi kendine yeter doğağ köy üretimi olmazsa, yoksulluktan alana adeta basılacak. Bol suyu olan köylerin bütün ekimlerini yapmaları ya engellenmekte ya da sürekli surette ruhsat verilmektedir. Dolayısıyla köylülerin gözünde Türk devleti denilince asker baskısı, ruşvet ve pahalılık akla gelmektedir. Kalabalık nüfus, uygun coğrafya ile birleşince, köylü yurtseverliğini oluşturduğu potansiyeli tarumar etmek için sömürgeciler baskı yanında, çeşitli yöntemler uygulamaktadırlar. Otoriteleri önemli ölçüde azalan feodaller vasıtasıyla köylülüğü parçalamaktadırlar. Konuştuğumuz bütün köylüler bu durumdan şikâyetçiydi. Nitekim köylülerden biri "eğer ağaların oyununa gelmeyip, birbirimizi şikâyet etmesek yıllarca asker köye uğramayacak" sözünü bu gerçeği en iyi şekilde yansıtırıyor. Devrimcilerin bu durumu önlemek için faaliyet yürüttüklerini gördükçe destek vaadediyorlardı. Aralarında böyle ilişkileri olan ve neredeyse çatışma durumuna gelen bir köydeki köylüler muntkada olduğumuz duyunca ısrarla bizi köye davet edip, aralarındaki çelişkiyi çözmelerini yarımcı olmamızı istedikler.

Alanın genelinde egemen olan bu çelişkilere önemli oranda giderilmesine rağmen, sömürgeci halkı birbirine kırdırma devam etmektedir. Köylülük arasında ki ilişkilerde başrolü oynayanlar Alihan Tatar ailesi, Mihemedê Hessa ve Şêx İsmet olmaktadır. Mihemedê Hessa'nın neden olduğu bu çatışmalar yüzünden Xurbe, Zivingahanalı isimli köyler yanıyanıya boşalmış, harabe görünümü sunmaktadırlar. Köylüler bu oyunların farkında olduğundan sömürgecileri kinleri daha büyümektedir. Uzaktan bizi silahla görüp, düşmanları sanan köylüler, yolumuz yanlışlıkla kesip durumu anlamaları üzerine, baskı bir utanc ve üzüntü duyuyorlar. Bu tür çatışmaların anlamsızlığını ve ancak düşmanları yaradığını belirtmemiz bütün köylülere onaylanıyordu. Çatışmalardan çıkan olan birkaçı dışında hepsi Mihemedê Hessa'nın ve sömürgecilerin kınaklanan bu çatışmalara hayıflanıyorlar.

Devrimci propaganda ve eylemin yoğunlaşmasının köylülüğe yarattığı umut ve hareketlenmeler, düşmanı ve uzantılarının halk ır-

Devamı 22. sayfa

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ BARBARLIKLAR HALKIMIZIN KİNİNİ ARTTIRMAYA DEVAM EDİYOR!

Bitlis yöremiz, Kürdistan'ın Orta-Kuzey-Batı bölümünde önemli bir alan durumundadır. Tarihi, geçmişte Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarını birbirine bağlayan kervan güzergahını, günümüzde ise, uluslararası kara ulaşımının önemli bir geçiş noktasıdır.

Doğu, batı, kuzeyden uzanan sıradağların ve sarp ormanlık vadilerin çakıştığı, güneyde Torosların kıvrıla kıvrıla paralel geçtiği, kısıca bir gövdenin damarlarının düğümlediği bir görünüm arz etmektedir. Bu özellikleriyle Bitlis, adeta Kürdistan'ın önemli bir merkezi görünümündedir. Bir yaz mevsiminde coğrafik yapısına bir göz atıldığında yüksek dağları ve yaylalarıyla uçsuz bucaksız ormanları, vadi ve ovalarıyla, başta pirinç ve tütün olmak üzere ekilen çeşitli zenginlik kaynakları tipki güzel dokunmuş bir halının üzerindeki rengarenk nakış işlemlerine benzemektedir.

Tarih boyunca hakim sınıfların işbirlikçi ve ihanetçi karakterleri, ne denli ünlü ve yaygın ise, halk kesimlerinin de elverişli arazi koşullarına dayanarak ve geri aşiretçi ve kabileleşme düzeyde kalsa bile işgalci ve sömürgeci güçlere karşı sürekli direniş sergilemesi bir o kadar gerçektir. Nitekim bugün, halen canlı ulusal değerleri bağrılarında taşıma ve bu özelliklerini yitirmeme gerçekliğini bir direnmelere bağlamak gerekiyor. Doğal olarak bu durum günümüz koşullarında gelişen PKK öncülüğündeki ulusal kuruluş süreciyle tam bir uygunluk arz etmekte ve üzerine düşen tarihsel görevleri yerine getirmeye topluluğu oynamaya aday gözükmetedir.

Yöre halkının ekonomik durumunu değerlendirmeye çalıştığımızda, Kürdistan'ın genelindeki olumsuzluklar, bu yöremizde de varlığını sürdürmektedir. Açlık, yoksulluk, işsizlik, işkence, sömür, zorunlu göç olayları ve her türlü keyfi sömürgeci uygulamalar vb. halkımızın günlük ve sıradan bir yaşam parçası haline gelmiştir. Alanda bir kaç iri feodal ve komprador-burjuva dışında, geriye kalan orta ve yoksul kesimlerin ekonomik, sosyal vb. yaşam sorunları her geçen gün zorlaşmakta ve vahimleşmektedir. Şehir merkezinde, kümelennmiş bulunan küçük-burjuvazinin de imkanları sürekli daralmakta zarar, iflas vb. günlük olaylarla sınırlı olarak dağılmaya başlamıştır. Yöre halkının en önemli geçim kaynağı durumundaki tütün, pirinç ve hayvancılıkta yaşama gerekli katkıyı sağlayamamakta, daha doğrusu sömürgeci talan politikasının acımasız yasaları ile halkımız, bu kahrılı yaşama reva görülmektedir.

Alanda çok kaliteli tütün üretilmesine rağmen, üreticinin eline çok düşük bir karşılık geçmektedir. Tekel, tüccarlar, devlet işletmeleri esas parayı toplamakta, ürünler halkın elinden zorla gaspedilmektedir. Söz gelimi bu yıl tütün baş fiyatı; 550 TL'ni geçmemiştir. Ayrıca ürünün 1/3'lük bölümünü çürük göstermiş, %10'luk bir vergi kesintisi gibi sahtekar ve sömürücü yöntemleri ise, işin tuzu-biberi olmuştur. Pirinç ve hayvan besiciliğinde de durum farklı değildir. Halkın ürünlerinin çok pahasına ve zoraki bir talan politikasıyla alınması hükümlünü sürdürmektedir. Yine diğer bir uygulamada, devletin son çıkardığı bir kararname ile ormanların "korunması" ve kesimlerinin halka yasaklanmasıdır. Oysa halkın hayvancılığa uğraşması durumunda, ormandan önemli ölçüde yararlanılması gerekmektedir.

Mal, mülk, ev hayvan vb. herşeye getirilen ağır vergilerden, halkımızın belini bükten ekonomik zorluklarıdır. Sırf ekonomik sorunlardan da olsa kırsal ve şehir merkezlerinde göç olaylarının büyük boyutlarda olacağı tahmin etmek zor olmayacaktır. Üretim çok dar, yetersiz ve ilkel yöntem-

lerle gerçekleştirilmesi, sosyal gerilik ve sosyal hizmetlerin bilinçli ihmal edilmesi, yılın her mevsiminde basit hastalıkların dahi yüzlerce insanımızın yaşamına son vermesine yaşlı-kadın ve çocukların bu olumsuz durumdan en fazla etkilendiği bir kesim olmasına yol açmaktadır.

Faşist sömürgeciliğin yöre halkı üzerindeki baskı ve çeşitli uygulamaları da -genelde olduğu gibi- acımasız ve sınırsızdır. Şehir merkezlerinde ve kırsal alanda MİT, ajan, muhbir, işkenceci, ordu ve polis gücünü devreye sokarak, takip, tutuklama, işkence, öldürme, korkutma, sindirme vb. uygulamalarla halkı canından bezdirmektedir.

Öncelikle gençlik üzerinde her türlü pasifikasyon, yıldırma ve yıpratma faaliyetlerini yaygınlaştıran pasifikasyonla sıradan insanlar dahi aşkım yakalayıp sabaha kadar işkenceye tabi tutulmaktadır. İşkence sonrası insanlar, derin fiziki ve ruhsal rahatsızlıklar yaşamaktadır.

Geçen Mayıs ayında şehire inerek evlenme muamelesi yaptırmak isteyen köylü bir genç, herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin göz altına alınarak yoğun işkenceye tabi tutulmuştur. İşkence sonrası hafızasını yitiren ve sakat kalan genç insanın kin ve öfkesini dikkate alan sömürgeci, onu Doğan karakolu işbirliğiyle öldürerek, Bitlis suyu atmışlardır. Gençin cesedi bulundugunda olaya, intihar süsü verilerek istenmiş de işkence yapıldığı tespit edilmiştir.

Kuşkusuz, halkın devrimci örgütlenmesi gerçekleştiği anda bu tür olayların teshiri en geniş biçimde yapılacak ve hesabı sorulacaktır.

Sömürgeci faşist yönetimin mahkeme, adliye vb. kurumlarını nasıl yönlendirdiği ve halka zulmetmede nasıl birer araç olarak kullandıkları konusunda da aşağıda vereceğimiz örneğin, konuya belli oranda izah getireceği inancındayız. Atalarının direniş geleneğini sürdüren ve sırtını yalçın kayalıklara dayamış olan bir köyde, 60 yaşlarında bir ihtiyar amcaya sohbet ediyoruz. İhtiyar amcaya, sömürgeci faşist uygulamaları anlatıyoruz. Sürekli tasdik ediyor ve başından geçen bir olayı bize anlatmadan edemiyor: "Henüz baharın ilk ayı idi ve hayvanlarımız yaylaya çıkarılmadığından ağıllarda kalyordu. Bir gece, içinde 80 kadar küçük baş hayvanım bulunduğuy ağılın yandığını gördüm. Köylülerin yardımıyla yangını söndürmeye çalıştıysakta maalesef söndürmedik ve gözlerimin önünde çocukların tek gelir kaynağı olan 80 baş hayvanım çayır çayır yanarak heba oldu. Bu kaynaktan böylece kurumuş oldu. Yanğının niçin, neden ve kimler tarafından olduğunu halen de öğrenmediğim. Düşmanların yaptıkları desem düşmanım yoktu. Çocukların yaptı desem onlar da böyle birşey yapmazlardı. Olayın ne kasti ve ne de kazaren olduğu halen de

bilinmemektedir. Bir kaç köylünün teşvikiyle ve biraz yardım alabilirim umuduyla devlet görevlilerine müracaat ettim. Ve durumu jandarma karakoluna bildirdim. Karakol komutanı, beni sıkıştırarak olayı birilerinin boynuna yıkmamı istedi. Vicdanıma dayanarak kimseye yüklemem. Bu olayı devlete bildirmekle başıma bela açtığımı anladım. Fakat işi işten geçmişti artık. Çünkü olay mahkemeye intikal etmişti ve hakim karşısına çıkarıldım. Hakim de beni bu konuda sıkıştırdı ve bağırıp çağırarak 'olayı başkalarına yükleyeceksin, yoksa seni içeri attırırız' diyerek tehdit etti. Bu durum karışında daha da çıkmaza girecektim

ve mecburen olayı, 11 yaşındaki oğluma yükledim. Oğluma alıp hem nüfus dairesindeki yaş kontrolünü, hem de doktor muayenesinden geçirerek esas yaş tespiti öğrenmeye çalıştım. Bu işlemin sonucunda oğlum, nüfus kütüğünde 4 yaşını gösteriyordu. Esas yaşı ise kontrol sonucu 11 gösteriyordu. Oğlulum yaşı doğru yazdırmışım diye tekrar mahkemeye verildim ve yine hakim beni azarlayıp kızarak içeri atacağını söyledi. Ben de öfkemi engelleyemeyerek işi yaptım ve 'istediğin kadar içeride tut, istediğin kadar ceza ver, umuruma değil,

HRK savaşçıları, halkımızın özgür geleceğinin teminatıdır.

çünkü hayatım zindandan farkıdır. Zaten her günümüz böyle geliyor, bundan dolayı da hiç bir şeyden korkmuyorum' diyerek içimi boşalttım. Mahkeme halen devam etmektedir. Her gidiş gelişimde bir yığın para masrafı oluyor. Görüldüğü gibi umut ettiğim 'devlet babadan' yardım alma (!) hikayesi başıma düşman babadan büyük bir bela açılarak karşılığını bulmuştum." Derin derin içini çeken ihtiyar amca, olayları tekrar hatırlamanın kin ve öfkesiyle bir hayli sinirlenmişti. Evet, bu olay da sömürgeci faşist devletin, sivil faşist kurumlarının bu keyfi uygulamalarıyla halkımızın sindirme ve bitirilişin

eşiğine nasıl getirildiğini kanıtlar niteliktedir.

Yeri gelmişken faşist sömürgeci ordunun soysuz subaylarının halk üzerindeki baskı, sömür, rüşvet gibi sıradan ve keyfi uygulamalarına da değinmekte yarar vardır. Arazi, hayvancılık ve göçer kabileler için, yerleşime elverişli olduğundan, bahar ve yaz aylarında Bitlis yöresine çevre il ve ilçelerden binlerce aile gelir. Bu ailelerle yerli halk arasında mera ve araziyi kullanma karşılığında para, hayvan vs. ödemeler mevcuttur. (Bu paraya kod deniyor) Fakat, bu sene köylülerin eline geçmesi gereken arazi karşılıkları paralar, karakol komutanları, subay, onbaşılar vb.'lerinin zorla alınmış yöredeki halk açık ve yoksulluğa bir de böyle bir cephe-ye karşılaştırmıştır.

Göçer aileler üzerindeki baskı ve uygulamalar da had safaya çıkarılmıştır. Her yıl hayvan sürüleri, Bitlis-Diyarbakır karayolundan götürülür, aileler ise yol boyunca konaklayarak yaylalara ulaşırlardı. Bu yıl ise, ne sürülerin ve ne de halkın yıl boyunca konaklamasına izin verilmiştir. Çok ucuz ve göçer ailelerin sürekli kullandıkları bu yöntem yasaklanmış, yöre halkı, uzakta yer tutarak sürülerin ve ailelerin kamyonlara doldurularak götürülmesini sağlamışlardır. Büyük masraflar karşılığında ve zoraki bir uygulama olduğundan bu durum, göçer ailelerin büyük tepkisiyle karşılaşmıştır. Hatta bazı aileler bu uygulamayı karşılamamışlar. Göçer aileler üzerindeki uygulamaları olan baskı, rüşvet, ceza kesme vb. gibi keyfi yöntemler halkın maddi ve manevi yaşamını daha da zorlaştırmaktadır.

Devletin kırsal alanda geliştirdiği bitmez tükenmez keyfi ve faşist uygulamalara da değinmeden geçemeyeceğiz. Köy muhtarlıklarına iletilen son talimatnamelerde, şu noktalar dikkati çekmektedir. "Ormanlar hiç bir suretle köylülerce kesilmeyecek, odunluk, yaş yaprak kesimi vb. kesilmesi durumunda hakkında soruşturma açılarak cezal tedbirler uygulanacaktır."

dirilmektedir. Aynı çok önceleri çıkarılan ve sıkıyönetim komutanlıklarıyla sürekli denetlenerek uygulanmak istenen bir karar da, "köylere gelen yabancılar hakkında yapılması gereken işlemdir"

İflah olmaz küçük-burjuva örgütlerin yöredeki eski faaliyetleri ve bugünkü vardıkları noktayı da bir ibret tablosu olarak aktarmak istiyorum: Geçmişte parlamentoya adam gönderme, dernek kurma, izinli yürüyüş yapma gibi "müthiş" eylemcilikleri ile halkın ulusal kurtuluşu duyduğu özlem ve yakınlığı, PKK şahsında görmelerini sürekli engellemek istemiş olan bu iflah olmaz örgütlerin, (DDKD, ÖY, KUK vb.) kakavan sözcükleri ve rahat günün kahramanları beyaz gömlek ve kravatlarıyla dernekleşip bol keseden nutuk atmışlar ve PKK hakkında, "Apocular haktan ve devrimcilerden herkesi vuruyorlar... Onlar öldürmeden duramazlar, terörist, ajanlar ve us vs..." gibi içreng demagogiler yapmışlardır. Halka ise, ulusal kurtuluşun saf ve onurlu düşüncelerini iletmek yerine kendi reformist, modern işbirlikçi anlayışlarını empoze etmeye çalışmışlardır. Fakat, yöre halkı, uzaktan ve için için PKK şahsında somutlaşan ulusal kurtuluşu sempati beslemeye devam etmiştir.

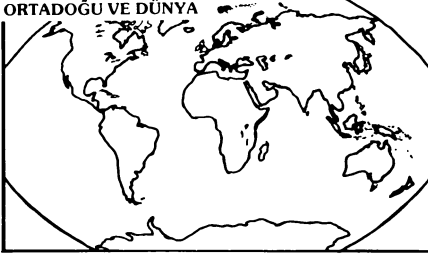
Bu rezil ve utanmaz politikaların halka da buluşturmak ve onları kendi çıkarlarına alet etmek için verdiğimiz örnekte bir yüzseverin şu sözleri dikkate değerd: "12 Eylül öncesi bir gün çarşıda geziyor, bir örgütün derneği önünden geçmekteydim, birkaç kişi önüme çıktı beni derneğe davet ettiler, 'buyrun abi bizim derneğe gidelim, size de kaydedelim, biz de Kürdüz, siz de Kürsünüz' diyerek konuşmaya başladılar. Ben onların bu işini reddettim. Bu yöntem ve çalışmaların doğru olmadığını söyleyecek geleceği yoktur dedim. Bu duruma sinirlenen sözde devrimciler, sonraları beni hainlik ve Kürt olmamakla suçlayarak, neredeyse işi dövmeye kadar götürdüler. Şimdi ise, bunlarla karşılaştığımızda kafalarımıza önlere eğip, utanarak geçmekteyiz. Böylece onlar hakkındaki görüşlerimizi doğrulanmış oluyor." Geçmişte halka birşey vermemiş, saygılı olmayan bu küçük-burjuvaların mevcut koşullarda başka yapacak birşeyleri de kalmamıştır. 12 Eylül sonrası faşist cuntanın uygulamalarına karşı selameti kaçmakta bulan "örgüt ileri gelenleri" bu gün Kürdistan'dan uzakta ve sosyal-demokratiseye yamanma usaklığı içinde bulunurken, bir kesimi yerel işbirlikçilerin fedaileri olmakla, diğer kesimi ise metropol kentlere kaçarak kişisel yaşamı örgütlemeye ile meşguldürler. İçlerinde dürist ve yurtsaver olanlar ise mevcut yapının zorlukları karşısında kendi kabuğuna çekilmiş, bu durumun olumsuzluklarını yaşamaktadırlar. Mevcut konuları böyle olan yurtsaver ve dürist kesimlerin Partimiz saflarında bütünleşmeleri yeni dönem mücadele sürecine hızla katılmaları gerekmektedir.

Sonuç itibarıyla yaptığımız bu kısa açıklama ve örneklerden anlaşılacağı üzere Bitlis yöresi çok yönlü elverişli konumu, derin yurtsaverlik döneminde gelişkin bir adım atacaktır. Bütün sorun halkımızın haklı ve onurlu savaşını yürüten Partimiz öncülüğünde kenetlenmek, onun ideolojik örgütsel, askeri, politik hattını hayata geçiren, gücünü halkımızın Ulusal Direniş Cephesine en geniş biçimde yaratmaya veren militan çalışmalarıyla gerçekleştirilmektedir.

Genelde yürütülecek böyleli kapsamlı çabalar halkımızın bağımsızlığına doğru ilerlemesini hızlandıracak ve zafer, hiç bir engel ve güçlerle durdurulamayacak gerçeklik halini alacaktır.

● **Militan Direnişçiliği ve Halk Savaşını Yükseltelim!**
● **Yaşasın Ulusal Direniş**
● **Mücadelemiz ve Şanlı PKK Savaşçılığı!**
● **Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği, Yerli İşbirlikçileri ve Emperyalizm!**

26.7.1984

Çelişkilerin alabildiğine kızıştığı, karşıt tarafların mevcut yapıya niza göstermeyi dengeyi lehlerine çevirmek için amansız mücadeleye yürüttükleri, gelişmelerin buna uygun olarak son sürat yaşandığı, bölgeyi tümden etkileyecek büyük çalkantıların ve patlamaların meydana gelmesinin bir an mesalesi olduğu, buna işaret eden çarların çalmaya başladığı bölgemiz, yaşayan halkın kaderini olumlu ve olumsuz yönde etkileyen canlı gelişmelerin birine daha tanık olmaktadır.

Bölgenin sorunlarının gündeminde uzun yıllardır hiç inmeyen Filistin sorunu, son günlerde dikkatleri üzerine çeken olaylardan konuşusuz en önemlilerinden. Filistin devrimi varlığı bu aşamada, en tehlikeli olarak kabul edilen, çetrefilli bir çıkmaza girip mevcut güçlerle atılması güç, büyük bir bunalım yaşamaktadır. FKO bölünmüş, bölüncektir tartışmaları sürüp giderken (4.11.1984'te Ararat yarıya yakın üyenin protesto ettiği Yürütme Komitesi toplantıya katıldı, Filistin Ulusal Meclisi 22.11.1984 tarihinde Ürdün'ün başkenti Amman'da toplanmaya resmen çağırıldı. İşte bir halkın devrimini, kaderini yakından etkileyen bu gelişmeleri, etrafıca ele alıp işlemek konunun ana fikrini oluşturmaktadır.

Ashında parti yayınlarının hemen hemen tümünde detaylı olarak ele alınıp değerlendirilmesi yapılan Ortadoğu'nun durumuna tekrar kabilinde de olsa konuya ışık tutacağından, kısaca değinmek, gelişmeleri bilince çıkarmak açısından gerekli ve yararlıdır.

Ortadoğu defalarca izah edildiği üzere bir yanda çözümünü dayatan, öte yandan çözümünü ağırlaşırarak derin ulusal, toplumsal ve tarihsel emellerin bulunduğu bir diri sorun mudur.

Kapitalizmin bu alanda geç doğması, daha sonra emperyalizmle ulaşarak egemenliğini günümüze kadar sürdüren, halkları ortaçağ karanlığında tutmuş; bu nedenle toplumsal alanda geri yapı ile gerici etkisini ideoloji ve düşünceler etkisi bugüne dek sürdürmüştür, stratejik bir konuma sahip olmasından dolayı Ortadoğu emperyalizminin sürekli ilgisini çekerek, onun paylaşımına uğramış, emperyalizmin yerini alan emperyalist egemenlik, önceleri klasik ve yarı sömürgecilik, ardından Kemalizm, siyonizm, şahlik ve Arap gericiliğine dayanarak yeni sömürgecilik biçiminde en katı bir biçimde sürmüş, böylece halkların ulusal ve toplumsal gelişimi zora engellenmiştir.

İşte insanlığın normal ve doğal seyrini içerisinde de dinamiklerine dayanarak ortaya çıkması gereken çağdaş gelişmeler, yani ulusal ve toplumsal gelişim yasaları ve bu gelişmelerin rotasını tayin edip ilerleten modern sınıfların ortaya çıkıp tarihi rollerini oynamalarını tamamlama ifadesi ettirilmiş bu ulusal-toplumsal-tarihsel nedenler engellemiştir. Bölgede iç içe geçmiş kördüğüm oluşturan çelişkiler ve ağır sorunlar, bu halkların sırtında artık sökülüp atılması gereken bir kambur durumundadır.

Bunalımın derinleştiği, sistemin artık kendisini yenileyemediği koşullarda, dünyayı çürüten yapısını devam ettirmek için savaş macerasına sürükleyen emperyalizme karşı proletaryanın önderliğinde büyük ekim devrimi zafere ulaşmış, diğer halklarda ekim devriminin yakın etkisi ve rehberliğinde başta proletarya olmak üzere savaş esnasında ve sonrasında ulusal ve sınıfsal kurtuluşları için önemli mesafeler katı, sistemde olanılmaz gedikler açarken, yukarıda belirtilmiş nedenlerden ötürü Ortadoğu'da bu gelişmeler yansımamıştır.

Savaşın sona bulması aralarında yaşanan İngiliz ve Fransız emperyalizmi, Osmanlılar yerine kendi ordularını bölgelere sürerek klasik sömürgecilik temelinde egemenliklerini tesis ederken, fiili işgale karşı çılız ve

güdüklü kalan Anadolu'daki ulusal kurtuluş hareketi dışında kayda değer bir gelişme ortaya çıkmamıştır. Bu egemenlik koşullarında feodalizm tasfiye edilmeyip, tam bir işbirliği görülmüştür. Sosyal ayrışmanın ortaya çıkmadığı böylesi koşullarda halklar elbette dişe dokunur bir gelişme kaydedemezdi. Günümüzün canlı diye nitelendirilmiş gelişmelerinin temeli esasta II. Dünya savaşından sonraki gelişmeler dayandı. Güçten düşen İngiliz ve Fransızlar aslında daha sonra ABD önderliğinde geliştirilen yeni sömürgecilğin bir protipi biçiminde bölgeyi kendi çıkarları temelinde bölerek, böldükleri her parçaya kendi işbirliklerini yönetime gettirdiler. Bu yeni işbirlikler altında belli düzeylerde kapitalist ilişkiler geliştirilmeyle başlayıp, toplumsal yapıda ayrışmalar ortaya çıktı; çok çılız bir işçi sınıfına karşılık yaygın bir küçük burjuvazi ile belli alanlarda ticaret burjuvazisi doğdu.

Bu yıllardan günümüze kadar süren bölgedeki küçük-burjuva hareketi bu toplumsal temele dayanmaktadır. Proletarya ve büyük burjuvazinin gelişmeyişi, başta belirtilmiş sorunların kökten çözme gücü yitirmeyen, ama çıkan boşluktan ötürü baş gösteren toplumsal ve ulusal muhalefetin sözcüğünü küçük-burjuvazinin yapması sonucunu doğurmuştur. Fiili işgal koşullarının bulunduğu Cezayir'de Fransız emperyalizmine Filistin'de siyonizme ve gerisinde İngilizlere karşı bir halk hareketi biçiminde küçük-burjuvazinin önderliğinde gelişen bu iki istisna örnek dışında, radikal küçük-burjuva hareketi genelde işbirlikçi yönetimlerin baskısı altında bu muhalefeti örgütleyemediklerinden ötürü ordu içindeki subayların darbesi biçiminde şekillendi. 1952 Nasır Hareketi Mısır'da, daha sonra Baas'ın Irak'ta 1958'de, Suriye'de 1963'de, Kaddafi'nin ise 1969'da iktidara gelmeleri böyledir.

Araplarda böyle sonuçlanan küçük-burjuva hareketi, Suriye ve İran'da başları koşullarının elverişsizliğinden ötürü daha farklı oldu. İran'da milli burjuvazi Mussadık önderliğinde 1953'te iktidara geldi ise de zayıf temelinden ötürü belirli varlık göstermeden CIA'nın desteğinde Şah'ın yaptığı bir darbeyle iktidardan uzaklaştırıldı. Türkiye'de küçük-burjuvazi ve orta burjuvazinin bir tepkisi olan 1960 darbesi, 1961 anayasasını ortaya çıkardığı da, ekonomisi ve toplumsal temelini zayıf olması nedeniyle sonuçta işbirlikçi tekeli burjuvaziye güçlendirmekten öteye gidemedi. Kapitalizmin tekelleştiği ülkelerde bir varlık göstermeyen küçük-burjuva hareketine karşılık, kapitalizmin tekelleştiği ülkelerde, bu yönetimlerin ömrü daha uzun oldu.

Her ne kadar küçük-burjuva önderliğinin yetmezliği söz konusuysa bile, o, yukarıdaki tabloyu çizmiştir. 1960 ortalarından itibaren etkisini sürdüren Nasır ve Baas hareketinin yanı sıra emperyalizme karşı daha radikal yeni güçler sahneye çıkmıştır. Başta Filistin devrimi olmak üzere, Türkiye'de, İran ve Arap aleminde bu güçler tezahür etmiştir. Anti-siyonist, anti-emperyalist temeldeki Suriye'deki yönetim bu yıllarda daha da radikalleşmiştir. Bu gelişmelerin bir ürünü olarak Direniş ve Karşıkomün Cephesi doğmuştur.

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, İran'daki halk hareketi, Afganistan devrimi gibi yeni gelişmelerle birlikte 1980'lerde gelindiğinde emperyalizmin lehindeki dengeyi bozmıştır.

Tam da gelinen bu noktada, emperyalizm çıkarlarını sarsan bu hareketlerle mücadelede bulunmuştur. Sertlik yanlısı ve savaş hesaplarını yapan, halkları katliamlardan geçirmekten vazgeçemeyen başına çekilmeyen Reagan yönetimin başına getirilmiştir. Daha dün etkilerini hâlâ canlı olarak yaşadığımız karşıdevrimci girişim ve çabaları şöyle sırala-

nabilir: 1980'in Ekim'inde Irak-İran'a saldırılmış (bugün bir körfez savaşına dönüştürülmek istenmekte), 12 Eylül 1980'de faşist cunta işbaşına getirilmiş, Pakistan faşist yönetimine ve Afganlı gericilere ağıtın destek verilerek Afganistan devrimine müdahale edilmeye çalışılmış, ilerici yönetimlere karşı darbe girişiminde bulunulmuş (Suriye, Libya), ABD Libya'ya ağıtın satarak bu yönetimi devirmek istemiş, 1982'nin Haziran'ında en güvenilir maşası İsrail siyonizmi eliyle Filistin devrimini tasfiye etmiş, Lübnan'da faşist bir yönetimi işbaşına oturtmak, Suriye'yi çokertmek için saldırıda bulunmuş, İsrail Lübnan'a zor gücüyle 17 Mayıs antlaşmasını imzalatmıştır. Emperyalizm, ödün vermezsin, saldırıların bir tutum izlemekte, uygulamaları tüm bu girişimleriyle 1960'ta sağladığı ve günümüzde aleyhine buzlanı ve halklara kan kusturan faşist rejimleri iktidara getirmek lehine çevirmek istemektedir. Böylesi koşullarda, yetmezlik artık tartışma götürmez bir biçimde yaygın pratikte de görüldüğü gibi şimdiden açığa çıkmış mevcut önderlikler, emperyalizmi getirip darbe vurmak mümkün olmamaktadır.

Siyonist esir kamplarında geleceklere umutlu bakan Filistin çocukları.

«Buradan hareketle bütün bu güçlerle emperyalizmi belli ölçülerde durdurmanın mümkün olduğu söylenebilir. Ancak bununla emperyalizm aleyhine bir denge yaratmak mümkün olmayacaktır. Bunu başarabilmek için herşeyden önce belirtildiği gibi özellikle Arap, Fars, Türk ve Kürt halkları başta olmak üzere, bölge halklarının bünyesindeki devrimci halk güçlerini tarih sahnesine etkin bir şekilde girmesi gerekmektedir.» OBSE, s:31

Ortadoğu değerlendirmesini geniş bir tarzda bu yazımda ele almak mümkün değildir. Ancak bu konular «Ortadoğu Bölgesel Savaşın Eşliğinde mi?» adlı broşürde net ve detaylı konuşulmuştur.

FİLİSTİN SORUNU

Emperyalistlerin siyonistleri topraklarını yerleştirip, kendilerinin büyük bir çoğunluğunu öz vatanlarından kovduğu Filistin halkı, daha önceleri yüzyıllarca Osmanlı egemenliğinde kalmış, bölge uygarlığının yaratılmasında büyük katkılar olan, kökleri Kenanilere kadar dayanan köklü ve kaderi halkımızın kaderine benzeyen mazlum bir halktır.

I. Dünya Paylaşım Savaşında Osmanlı imparatorluğu ve Almanların ittifak güçlerine yenilmesinden sonra Fransızlar ve İngilizler arasında yapılan Şah Piko antlaşmasıyla Arap toprakları bu güçler arasında bölüldü.

Bu paylaşımında Suriye, Lübnan bir bütün olarak Fransızlar, Irak, Ürdün ve Filistin ise İngilizlere verildi.

Önceleri dini etnik topluluklar biçiminde duyulan dini bir yarıya dağılmış bulunan yahudilerde özellikle Avrupa'da gelişen kapitalizmle birlikte bir burjuva sınıfı oluştu. Oluşan burjuvazinin gelişimi hem bulunduğu yerin burjuvazisini taciz eden genelde yahudi düşmanlığı doğurmakta, öte yandan yahudi burjuvazisinin gelişim istediği bir yurda sahip olmaması nedeniyle engellendiğinden

sorun oluşturmaktaydı. İşte bu durum iki tarafın çıkartma hizmet edecek bir plan üzerinde düşünmeye itti. İlk olarak emperyalizmin desteğiyle yahudilere yurt arayan siyonist hareket, yahudi burjuvazisinin İngiltere'de 1882 yılında yaptıkları bir kongreyle ilan edildi. Siyonist hareket, yahudi dininin «Ben-i İsrail'e sınırlı kaldığından, milli onur olması nedeniyle, eylemine böyle milli bir biçim kazandırarak bulunduğu vaadlerle yahudi toplulukları için de çekici olabilmisti. Egemelikleri altında bir yerde yanlarında kalırsa sorun teşkil edecek yahudilere yer verilmesinin aynı zamanda emperyalizmin stratejik çıkarlarına da hizmet edeceği düşünülür.

Yurt aramasında çeşitli tarihi temelleri bahane edilebilecek en uygun yer olarak Filistin seçildi ve böylece 1911 sonlarına doğru çeşitli ülkelerden yahudiler siyonist hareketin aracılığıyla Filistin'e göçe başladı. Emperyalizmin finanse ettiği siyonist hareketin yardımıyla göç edenler, hareketin uzun vadeli çıkarlarına hizmet temelinde yerli Arap halkın geniş arazilerini satın aldılar. Diğer yandan hemen burada yerleşik yahudi azzınlığı birlikte örgütlenmeye başladılar. Kısa bir süre sonra bu örgütlenmeye çeteler oluşturdular. Sultası

Filistin topraklarının %75'ini işgal eden İsrail'e 1949'da barış imzalamak zorunda kaldı. Öte yandan İsrail tüm Filistin topraklarını işgal ettiği 1967 savaşına kadar, Ürdün'ün 1948 yılında Amman'da topladığı Filistin Ulusal Kongresi ile aynı yılın Aralık ayında yapılan Eriha kongresiyeye Ürdün kralı Abdullah'a Filistin sorunu hakkında tasarruf hakkı verilerek 1950'de Ürdün'ün aldığı bir kararla geriye kalan %25'lik topraklardan Batı Şeria Ürdün'le birleştirildi. Gazza ise Mısır idaresine bırakıldı.

Zorla civar ülkelerle göç ettirilen Filistin halkının %36.5'ü BM'lerin denetiminde tüm haklarından yoksun olarak iltica kamplarında yaşamak, kalan diğer kısmı ise monarşik yönetimlerin izledikleri baskı ve komplo politikaları altında kimlikless, medeni ve mülk edimlik hakkından yoksun bir yaşantıya maruz bırakıldı. Filistin halkının yurtsuz, duygusuz, ülkelerine dönme özlemleri sürekli kaptıran bu objektif durum, Arap aleminde ortaya çıkan yeni duruma paralel olarak veya bir kopması biçiminde, bugünkü gelişmelerde zemin hazırlayan örgütlenmelerle subjektif plana 1950'lerin ortalarından itibaren yansımaya başladı.

Bu yıllarda Araplarda radikal küçük-burjuvazi önderliğinde toplumsal ve ulusal hareketlerin başlaması, Filistin'de eski önderliklerin aşılması, yeni temellerde, daha çok kendisinin önderlik ettiği bir hareketin doğması direkt etkiye bulunmuştur. Kurtuluş ve uzlaşma çizgileri arasında Filistin programı adlı kitabında Abdullahu En-Nesheş bu durumu şöyle izah ediyor: «Eğer 1950-57 yıllarında Filistin halkının ulusal buyuğu gelişimi zayıf kaldıysa daha sonraki yıllarda (1957-64) derin gelişmeler yaşadı. Bunun başlıca nedenleri:

Birincisi: Bölgenin o dönemde önemli büyük olaylara tanık olması.

İkincisi: Filistinlilerde, kendi ulusunun kurtuluşunda özel rollerinin önemini kavrama şuurunun doğması.

Üçüncüsü: Filistin halkının bu dönemde çok kötü siyasi, ekonomik ve sosyal bir durumu yaşaması, özellikle Ürdün'de yurtsuz hareketin darbe yemesi, siyasi partilerin fesh edilmesi (Nisan 1957), Filistinli ve Ürdünlü yüzlerce yurtsuzların tutulup cezalandırılmasıdır.»

Filistin devriminin ilk örgütü olarak bilinen «Feth'in örgütleri başlangıcı 1957'lere dayanır. Çeşitli siyasi eğilimlerin (Müslüman Kardeşler, Komünistler, Baaslar ve diğerleri) 1956'daki siyonist işgale karşı direniş tecrübeleri, bu direnişçilerden sayısız olmayan bir bölümünde işgalin sona erdirilmesine dek ortak faaliyet sürdürme düşüncesini oluşturdur ve 1958'de Fethi örgütünün ilk gizli hücreleri oluşturdular.» İsa Es-Sa'bi - Filistin Varlığı, s: 52

Küveyt ve Haliç ülkelerinde Feth'in kuruluş tarihine yakın bir zamanda Suriye ordusundan ayrılan Ahmet Cibril ve arkadaşları Filistin Kurtuluş Cephesi'ni kurdular. Bu örgüt 1967'de «Donuşun Kahramanları, Devrimci Gençlik ve Bazmız Nâsirîcılar gruplarıyla birlikte Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurdu. (Simdi liderliğini Dr. George Rıaoaşa yapmaktadır) Ama Ahmet Cibril'in kendisi cepheden ertesi yıl ayrılarak FKHC-Genel Komutanlık'ı kurdu. Bu örgüt 1976'da tekrar bölünerek, ayrılan Filistin Kurtuluş Cephesi'ni kurdular. Yine içerde 1959'da Toprak Hareketi kuruldu. 1958'de Irak krallığının yıkılmasıyla Mısır ve Irak çetesi yönetimleri arasında çıkan gorusuz açışlıklardan sonra, El-Hak İmm El-Huseyni Arap Yüksek Heyeti'nin kararlarını Kahire'den Bağdad'a taşıdı. 1960'ta Filistin Kurtuluş Tuğayları kuruldu. 1958'de ise Mısır'ın onayladığı Filistin Arap Ulusu Birliği kuruldu. Nasır Hareketi, kendi içinde 1958'de Arap Milletçileri hareketi-Filistin Komünistleri'nin kurdu. Daha sonra 60'lı yıllarda Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin kuraları, Irak Baas'ın kurdugu Arap Kurtuluş Cephesi'nden kopan Halk Cephesi'nden ayrılan bir grup Filistin Demokratik Cephesi'ni kurdu. Suriye Baas, Halk Kurtuluş Savaşının Öncüleri - Yıldırım güçleri kurulu. Tüm bunlar işaret ettiği gibi, politik uyumun yitilmesinde yaşanan gelişmelerdir.

Devamı 23. sayfa

Ülkemiz Kürdistan üzerinde tarihin derinliklerinden buyana, süregelen sömürü ve talan uygulamaları, özellikle de Türk barbar boylarının bu alana gelmelerinden sonra hızlanmış, Türk, Arap, Fars sömürgeci güçlerinin sömürü ve baskısı altında olan halkımız; bırakalım kültürel ve siyasi yapısını geliştirmeyi, onu koruyup bugüne ulaştırmakta dahi büyük zorluklar çekmiştir. Feodal dönemde başlayan ve gün geçtikçe daha da derinleştirilen sömürü ve talan uygulamaları dünyada eşine ender rastlanan bir politikayla hayata geçirilmiştir. Özellikle de TC'nin kurulmasından arından sistemleştirilen ve böylelikle ülkemizde ekonominin kültüre ve siyasete dahi her sahada yoğunlaştırılan talanla siyasi haritadan silinen Kürdistan, tam bir hammadde kaynağı olarak görülmüştür. Bu talan gerçekliği en çok da -doğal olarak- kendisini ekonomik hayatta göstermektedir. Biz konumuza aldığımız tütün alımı ve gerçekleştirilen talan anlatırken, genelde bu politikaların dayanağını, tarihi kaynağını ve ortaya çıkardığı sonuçları da irdelemeye çalışacağız.

Bu korkunç talanın, bu utanmazca çapulun sebebi nedir? Niçin yapıyor? Esasen bu sorulara doğru cevaplar verebilmek için, TC'nin dününü ve bugünü bilmenin, anlamının yanı sıra, Kürdistan ile olan ilişkisinin özünü ve biçimini çok iyi kavramak gerekmektedir.

Talan ve çapul Türk egemen sınıflarının en çok korumaya çalıştıkları tarihsel mirasıdır. Onların tarihlerinin en belirgin öğelerinden biri vahşi katliamlıktır. Bir diğeri de talan ve çapuldur. Zaten bu iki öge Türk egemen sınıflarında daha çok iç içe geçmiştir. Ve bu iki öge birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. O at sırtında elinde kılıç ve kalkan ile ya bir çapul ve talan seferine giderken, ya da dönerken gözlerini dünyaya açar ve yine at sırtında elinde kılıç ve kalkan ile bir talan ve çapul seferine hayata veda eder. Türk egemen sınıflarının tarihlerine biraz göz gezdirmiş olanlar bunu rahatlıkla görebilirler. Ve kendileri de bu durumu bir ıftıh vesilesi olarak anlatırlar. Tarihte orta Asya'dan çikarak, iki koldan Avrupa ve Ön Asya'ya yayılırken yollarının üzerinde yerleşik ve medeni halkları tam bir vahşet ve barbarlıkla talan ettiler. Ön Asya'ya yayılanların kitle halinde ve hiçbir dayatma olmadan müslüman olmaları dahi talan ve çapul hesapları üzerindedir. Osmanlı devletinin oluşumunda katliam ve talan, temel hancıdır. Ve yine imparatorluk döken kanın, talan edilen mal ve mülkün büyüklüğü ile doğru orantılı olarak gelişir, büyür. Osmanlı imparatorluğu egemenliği altındaki halklara talan ve katliamlardan başka bir şey sunmamıştır. Kısaca değindiğimiz bu belirlemelerin belgeleri Türklerin resmi tarih kitaplarında bile mevcuttur. "Çağdaş" Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşumu ve gelişimi de öz olarak Osmanlılarınkinden farklı değildir. Özellikle de katliamlılık, talancılık hususlarında.. Yakın dönemde Ermeni, Rum ve Kürt halklarının nasıl kitle halinde katledildikleri, mal varlıklarının nasıl talan edildiklerinin belgeleri bir yana, halen yaşayan tanıkları vardır.

Sömürgeci-faşist TC'nin katliamlıcılığı ve talancılığını tarihsel temelden başka onun tavır sürdürmesinin güçlü bir sınıfsal temeli de vardır. Bugün işbaşında yapay bir burjuva sınıfının olması ve bu sınıf emperyalizmle yeni sömürgecilik temelinde bağlara sahip olması, talancılığı ve katliamlılığı had safhada varidmasının bir başka sebebidir. Bilindiği gibi yeni sömürgecilik modeli 1970'lerde tam bir çöküş aşamasına girdi ve

Talan Politikası ve Bitlis-Siirt-Muş Yöresindeki Tütün Alımı Üzerine

hiçbir koşul altında kendi kendini üretmez oldu. Bunun karşısında emperyalizm yöntemi, yeni sömürgecilik modelinde biçim değiştirmeyi, onu koruyup bugüne ulaştırmakta dahi büyük zorluklar çekmiştir. Feodal dönemde başlayan ve gün geçtikçe daha da derinleştirilen sömürü ve talan uygulamaları dünyada eşine ender rastlanan bir politikayla hayata geçirilmiştir. Özellikle de TC'nin kurulmasından arından sistemleştirilen ve böylelikle ülkemizde ekonominin kültüre ve siyasete dahi her sahada yoğunlaştırılan talanla siyasi haritadan silinen Kürdistan, tam bir hammadde kaynağı olarak görülmüştür. Bu talan gerçekliği en çok da -doğal olarak- kendisini ekonomik hayatta göstermektedir. Biz konumuza aldığımız tütün alımı ve gerçekleştirilen talan anlatırken, genelde bu politikaların dayanağını, tarihi kaynağını ve ortaya çıkardığı sonuçları da irdelemeye çalışacağız.

Sömürgeci-faşist TC yönetimi de özellikle son dört yıldır, tam da böyle bir uygulamanın başındadır. Son dört yıldır, çıplak askeri bir zor ile bütün ağızları kilit vurulmuş her türlü karşı koyuş tam bir katliamlık ile bastırılmış, işçi-köylü bütün halk kesimlerinin varı yoğu talan edilmiş, açlık ve sefaletin kucasına itilmiştir. Tüm emekçi sınıf ve tabakaların her türden sosyal ve siyasal hakları gaspedilmiştir.

Kıscacası sömürgeci-faşist TC yönetimi tarihsel karakteri ile sınıfsal karakterinin bütünlük arzemesinden doğan bir gönül rahatlığı ile katliam ve talan seferini başlatmış bulunmaktadır. Bu haliyle bir Şili, Pakistan, Filipin vb. yönetimlerinden çok daha vahşi ve barbar uygulamalar sergilemektedir.

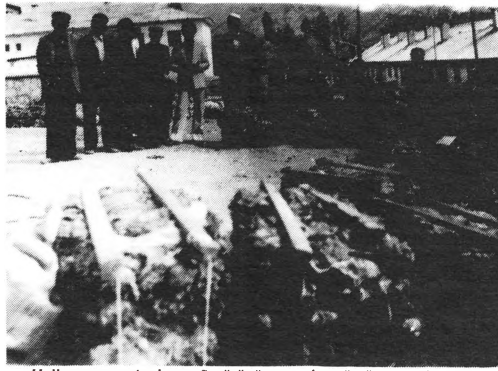
Talan ve Çapul Nedir?

Talanı ve katliamı tarihsel miras olarak devralan ve yeni sömürgeci ilişkilerinden dolayı da bu anlayışlara "çağdaş" bir içerik ve anlam kazandıran sömürgeci-faşist TC yönetiminin talan ve katliam politikasını Kürdistan koşullarında nasıl uygulamaya koyduğunu tahmin etmek fazla zor olmayacaktır.

Türk egemen sınıflarının Kürdistan üzerindeki politikalarının talan ve katliama dayanması yalnız bugüne has bir durum değildir. Onlar Kürdistan topraklarına ayak bastıkları günden beridir bu politikalarını başlandırlar. Kürdistan'a giren ilk akıncı boyları gelişmiş yapı karşısında fazla tutunamıyorlardı. Elekten geçeri gibi akıp Anadolu içlerine geçiyorlardı. Ancak müslümanlığı kabul edip Anadolu'da bulunan bazı hristiyan halkları katlederek, mallarını talan edip ve bu temelde Osmanlı imparatorluğunu inşa ettikten sonradır ki yeniden Kürdistan topraklarına talan ve çapul için yönelmişlerdir. Talan ve çapul alanları tek tek elden çıktıkça da Kürdistan'daki bu yönlü politikalarının dozunu artırdılar. XIX. yüzyılda ise hemen hemen tüm talan ve asker devşirme alanlarını kaybettikleri için, Kürdistan'a yüklendikçe yüklendiler. Bu amaçla sayısız katliamlar tertiplendiler. Bu durum XX. yüzyılın başlarında daha da derinleşerek devam etti. Hemen hemen tüm alanlar elden çıkmış, ancak Kürdistan'ın büyük bir bölümünü halen denetimlerinde tutmaktadırlar. Orada da I. Dünya Savaşı sonrasında askeri denetimini yitirmiş gibidir. Fakat M. Kemal ve arkadaşlarının çeşitli hile ve entrikalarına uşkan Kürdistan'ın işbirlikçi ve aşak feodalleri, M. Kemal hareketinin çevresinde kümelendiler. Bu güçlerin de desteğini alan M. Kemal içte ve dışta bazı boşluklardan yararlanarak TC'yi inşa etmeyi başardı. Fakat oluşturulan TC'nin toplumsal temeli o kadar zayıf ki, Misaki Milli sınırları içinde bulunan halklar ve azınlıklar (Türklerin dışında) ya katlederek ya da yok sayarak her türden değerlerini kendi çıkarlarına değiştirip, temel olarak doğup gelişmeye çalıştı.

Türk egemen sınıfları XX. yüzyılın başlarına kadar at sırtından immediklerinden elle tutulan, toplumsal bir değer de yaratamamışlardı. "Çağdaş" bir cumhuriyet kurmak gerektiğinde ise belli oran-

da bir toplumsal değerler bütünlüğü gerekiyordu. O halde olmayan değerlerin, talan edilerek kazanılması gerekiyordu. Ama yapılan Talan kervan soygunlarına pek benzemeyecekti. Bunu kısmen de olsa kamufle etmek zordu. Onun için sahiplerini ya katletmek gerekiyordu ya da bütün dünyanın gözlerinin içine baka baka varlığını inkar etmek gerekiyordu. Bu yok sayma uzun sürede işleri bozabilirdi. Onun için onları hızla başkalaşıma uğratmak gerekiyordu. Tabii her türlü yöntemi mübah sayarak.. Bundan dolayı da cumhuriyet tarihinde Kürt halkının değerleri Türk uluslaşmasına aldıkları toplumsal değerleriyle temel harcı yapılmıştır. İşte hâlâ Kürdistan'da yapılan talan ve katliamın özünü bu anlayış teşkil ediyor.

Halkımızın geçim kaynağı tütünü gaspeden sömürgeci talancılar.

Talan ve katliamın biçimine gelince: Denilebilir ki bunun için dünyanın en tehlikeli ve barbar yöntemleri kullanılıyor. Kendi zayıflarının en büyük belirlisi de her zaman bir ordu gücüne dayanması olmaları ve bu temelde yaşamalarıdır.

Kendisini II. Atatürk ilan eden bugünkü sömürgeci-faşist cuntanın başı da elbette Atatürk'ün yolunu takip edecektir. Özde ve biçimde Atatürk döneminin yöntemlerini kullanacaktır. Sömürgeci-faşist cunta son dört yıldır Kürdistan'da öyle bir politika sergilemiştir ki M. Kemal'e bile parmak ısırtacak cinstendir. Onun uygulamalarının günümüzde Kürdistan toplumunu atomlarına kadar parçalayıp dağıtmak, tüm toplumsal değerlerini yok etmek vardır. Bu uygulamalarının tümünü ve bütün yönleriyle burada edilecek imkansız. Ancak biz bu yazımızda Muş, Bitlis ve Siirt yörelerinde tütün alımları altında südürülen talan politikasına kısaca da olsa değinerek bazı uygulamaları gözler önüne sermek istiyoruz.

Bilindiği gibi adı geçen illerde halkın büyük bir bölümü tütün üreticiliği yapar. Şimdi, bu üretimi nasıl yapılır; üretilen ürün nasıl pazarlanır? Ona kısaca göz gezdirelim. Türkiye genelinde olduğu gibi bu alanlarda da üretilen şark tütünüdür. Şark tütünü, üretiminde emek ve yoğun bir üretim faaliyetini gerektirir. Yani şark tütününde sermaye ya da teknoloji pek para etmez, para eden tek şey emektir. Bunun için de aile işletmeciliği ön plana çıkmıştır. Üretim yapılan saha aile bireylerinin sayısıyla doğru orantılıdır. Bir ailenin çalışabilir bireyleri ne kadar çoksa o kadar çok alana tütün ekimi yapılabilir. Daha somut ifade etmek gerekirse bir kişi ancak 700 m²'lik bir alanın bakımını yapabilir. Dolayısıyla 10 kişilik çalışabilecek nüfusa sahip bir aile toprağı ne kadar çok olursa olsun ancak 7 dönümlük bir

kesimine tütün ekebilir. Her dönüm de ortalama 100 kg tütün verebilir. Biz 5 kişilik çalışabilir nüfusa sahip bir aile düşünelim. Varsa toprağı 5 dönümlük bir sahaya tütün ekecektir ve yıl sonunda 500 kg tütün elde edecektir. Tütünün satışa hazır hale gelmesi en az yılın 12 ayında hizmet gerektirir. Hatta bazı alanlarda 13-14 aylık bir hizmet de gerektirebilir. Yine günlük çalışma süresi yılın büyük bir bölümünde 12 ile 14 saat arasındadır. Bu açıklamalar satışa hazır 1 kg tütünde ne kadar emeğin yoğunlaştığı hakkında ana bir fikir vermiştir sanırız.

Gelelim genelde Kürdistan'da özeldir Bitlis, Muş ve Siirt'te satışa hazır hale getirilen tütünün pazarlanması olayına. Türkiye'den farklı olarak Kürdistan'da üretilen tütünün

lur. Aracının yaptığı kâr ise yerel yöneticilere paylaştırılır. Direkt üreticinin başına gelen bununla da kalmaz. Teslim edilen tütününün %10'u bozuk diye yakılır. %5'i su çürüğüdür diye fire payı düşülür, %5 gelir vergisi çıkar. Böylece bizim 500 kg tütün üreten beş kişilik ailenin, eğer tütününü 200 liradan teslim etmeyi başarmışsa eline net 80 bin TL geçer. Sonuç olarak aile bireylerinin günlük ortalama kazancı 40 TL olur.

Bir kilo emeğin 80 liraya çıktığı günümüzde 40 TL günlük gelir komik görülebilir. Ama TC'nin talancı karakterine ancak böylece yakışır. Sömürgeci-faşist TC'den başka bir tavrı da beklenemez.

Kürdistan'da her türlü ekonomik faaliyetin özünü talan oluşturur. Bu bir politiktir. Yönetimin sosyal temeli bunu gerektirir. Egemenlerin tarihsel karakterleri böyle bir uygulamayı icap ettiriyor. Uygulama alanının Kürdistan olması bu uygulamayı gerekli kılıyor.

Yapılan talan karşısında halkın tepkisi ne olmaktadır. Evet, bu değerlendirme oldukça önemlidir. Eğer insan emeği üzerinde bu boyutlarda bir talan mevcut ise, yapılacak iki şey olur: ya direnmek, böyle bir zulmü, vahşeti kabul etmemek, emek değerinin her kurusuşa sahip çıkmak; ya da olanlara boyun eğmek. Boyun eğmek, iki paralık olmak, rezil rüsva olmak.. Sömürgeciler bunun bilincinde olduklarından en ufak bir karşı koyuşu dahi şiddetle eziyorlar. Bu duruma boyun eğilmesi için her tedbir alılıyorlar. Böyle korkunç bir haksızlığa boyun eğişte ise, kitlede büyük bir manevi çöküntü baş göstermektedir. Haksızlıklar karşısında çaresiz kalmanın yarattığı ruhsal bir çöküntü halkı başka arayışlara itiyor. Ve bu durum, toplum bir kurt gibi kemiriyor. Zaten maddi olarak da tam bir açlık ve sefalet hali yaşanıyor. Ve bu durum özellikle cunta döneminde çok daha belirgin olarak hissedilmekte ve yaşanmaktadır. Halk hiç tepki duymuyor mu diye sorulabilir. Tepki göstermesine gösteriyor, ancak sonuç alıcı bir tepki biçimiyle değil. Tütün alım-satımına ilişkin söz açıldığında herkesin yüzü kin ve nefret doluyor. Ama o kadarla sınırlı kalyor. Daha doğrusu bugüne kadar birkaç münferit olay dışında hep öyle kalmış. Zaman zaman tek tek şahısların eksperleri dövmeye tehdit etme biçiminde bazı olaylar gelişebilmektedir.

Yukarıda rakamlar ile ifade ettiğimiz gibi tütün üzerine yapılan talan o kadar açıktır ki, halka TC'nin talanını anlatmak lüzumsuz oluyor. Hatta halk TC'nin tütün politikasından hareket ile diğer uygulamalarını da rahatlıkla tasavvur edebilir. Ve bu talana topyekûn dur diyebilecek bir gücün ardından harekete geçmeyi sabırsızlıkla bekliyor.

Halkımız mücadelenin yöntem ve araçlarını algıladığı bu yöntem ve araçlara adapte olduğu gün, talancıların vay haline. Halkımızın yüzyıllardır birikmiş kını yanardağlardan yüzlerce, binlerce daha güçlü patlayacaktır. Aksi takdirde bir toplumsal çöküş ve çürüme gösterecektir. Çökmüş ve çürümüş bu topluma ayağa kaldırmak zor olduğundan, Kürdistan'da ilerici, yurtsever ve hatta insanın diyebileceği tarihi ve kutsal olan ulusal direniş mücadelemizin bayrağı altında bütünleşmeleri kaçınılmazdır.

* Kahrolsun Talan ve Zulüm!

* Yaşasın Tarihi Direnişimiz!

* Yaşasın PKK!

30.7.1984

N. JİYAN

YURTSEVERLER HAKKINDA İSTENEN İDAMLAR NEYİ HEDEFLİYOR?

●Eruh ve Şemdinli'de Tutuklanan Yurtsever, Yoksul Kürt Köylülerinin 30'u Hakkında İdam İsteniyor!

Baştarafı 1. sayfa

ve birçok eyleme bizzat yer alarak düşmana karşı savaştığını kendi gözleriyle gördüğümüz kolluk kuvvetleri, büyük bir telaş içerisinde girerek sağa-sola saldırmaya başlamışlardır. Durum karşısında nasıl tavrı takınacaklarını dahi hemen kestiremeyen ve çok çelişkili bir ortamda kalan faşist Türk devleti, bir türlü adını veremediği bir düşünlemlerle savaştığını yarattığı kaos ortamına girmiştir. Bir yandan "bir avuç terörist, eşkiya karakollarımızı basıyor" diye beyanat verirken, diğer yandan ordum güçlerinin büyük bir bölümünü ve özel yetiştirilmiş dağı komando taburlarını seferber edip, uzun süreli bir savaşın hazırlıklarını başlatmıştır. Bu durum büyük bir çelişki arzettiği gibi, Türk sömürgecilerinin karakteri de net bir şekilde yansımaktadır.

Savaş hali olan ettigi ülkemizde insanlarımız evlerinden toplanan ve tam bir savaş esiri muamelesi yapan, sömürgeci-faşistler, onları kadın-erkek, genç-yaşlı demeden köy meydanlarına doldurarak dayak ve işkenceden geçirmektedirler. Bunu ilk zamanlarda boyalı burjuva basını, halkımızda "ibret" olması için geniş şekilde yayınlamış ama umduklarının tersine bir etki bırakıp yayınlardan çete başı Evren'in emriyle yardıma kesmişlerdir.

15 Ağustos sonrası belli bir süre sözde yumuşak politika izleyen faşist barbarlar, halkımızdan umdukları ilgiyi görmeyince ve devrimcilerin kitlelerle olan bağlarını koparamayınca azgınlıklarını ortaya koymuşlar ve yurtsever insanlarımızı ya köyünde herkesin gözü önünde katletmiş, ya da tutuklama kamplarına dönüştürmüş askerî tugaylara götürmüşlerdir. Özellikle de yataklık suçunun çok ağır olduğunu haftalar boyu tüm yetkili ağzlarından açıklarak ve halkımızı tehdit ederek, öncü ile halkın bütünleşmesini engellemek istemişlerdir. Uzun süreli halk savaş stratejisini bilen ve bu konuda en irisinden

emperyalist güçlerin deneyimine sahip olan faşist Türk sömürgecileri, gelinen aşamada yaşanan olayların ne basit bazı eylemler, ne de "şakilerin isyanı" olmadığını çok iyi bildiklerinden, bu gidişin kendisi sonunu getirecek kadar "tehlikeli" olduğunu açıkça belirtmektedirler.

İşte böylesine amansızca sürdürülen bir savaşta partizan birlikleri karşında aceze düşen kolluk kuvvetleri, siyasi ve lojistik savaş yöntemlerini de gündemleştirerek onlarla halk arasındaki bağları koparmak, beslenme kaynaklarını kurutmak istemektedirler. Nitekim son on günlük süre boyunca hemen hergün basın-yayın organlarında yer alan bir haberde bu yönlü bir savaşın yöntemi olarak değerlendirilmiştir. Adeta günün konusu olan bu haberlerde Eruh ve Şemdinli eylemlerinin ardından yakalanan halktan insanlarımızın idam talebiyle yargılandıkları ve büyük ihtimalle en kısa sürede idam edilecekleri açıklanmaktadır. Mahkemeye çıkarılan 84 yurtsever insanımızdan 30'u olan Şevket Solmaz, Şehmuz Aycan, Ali Gün, Resul Balıç, Mehmet Acar, Hüseyin Aksu, Mahmut Aydın, Abdurrahman Başkac, Mehmet Yarıdım, Hasan Kocak, Şemsettin Çetin, Mahsun Kepti, Halil Başak, İzzettin Yılmaz, Adil Öztunc, Hazim Öztunc, Suphi Öztunc, Derviş Tatar, Şemsettin Öztunc, Abdulmecit Ceviz, Halil Ay, Levent Ercan, İbrahim Batmaz, Mahfuz Özyezy, İbrahim Tepe, Mete Basut, Seyfettin Çetin, Orhan Yaşar, Yılmaz Aynas, Adnan Aydın adlı yurtseverler için idam istenmektedir.

1925-40'lar dönemindeki sömürgeci uygulamaları anımsatan bu girişim, o dönemde de olduğu gibi, sömürgecilerle karşı isyan edenlerin korkutulması, mücadelelen vazgeçirilerek pasifize edilmesini amaçlayan bir gözdağı olarak nitelendirilebilir. Feodal-aşiret reisleri önderliğinde gelişen o

dönemdeki isyanlarda özellikle toplumun ileri gelenlerini ve sözü geçen elemanlarını ele geçirip Diyarbakır'da kurdukları sıra-sıra üç ayaklı darağaçlarında idam eden ve bunu da zorla meydanlara topladıkları halkın gözü önünde yapan aynı sömürgeci güç, günümüzde farklı zaman ve mekan koşullarında devrimci mücadelemize karşı da bu yöntemi izleyerek, aynı başarıyı sağlamak istemektedir. Çoğu okur-yazar olmayan, köyünün dışına dahi çıkmamış yoksul insanlarımızın, sırf yurtsever duygularından ötürü böylesi bir cezaya çarptırılması, sömürgecilerin bir anlık öfkeyle ya da ölen askerlerinin öcünü almak için degildir. Hayır, düşmanımız uzun vadeli düşünmektedir ve gelişmelerin her geçen gün aleyhine işleyeceğini iyi bilmektedir. Onun için de daha işin başından itibaren almaya ve halkımıza yaptığı vahşi baskıların yanı sıra, böylesi uygulamalarla da gözdağı vermek istemektedir. Fakat onlar bunu yaparken, bir gerçeği unutmaktadırlar. O da, halkımızın zaten yüzyıllardan beri baskı ve işkence içinde yaşadığı, hergün defalarca öldüğü, idam ve katliamların ise adeta günlük yaşamının bir parçası haline geldiği. Evet halkımız bunları her an görmekte, yaşamaktadır. O, zaten bunlardan kurtulmak, özgür ve insanca bir yaşama kavuşmak için mücadele vermekte öncüsü PKK'ye bunun için dört elle sarılmaktadır. Bu uygulamalar, mücadelemizi ve halkımızın düşmana duyduğu soylu kin kızıştırmaktan başka bir işle de sahip olamaz.

Sömürgeci faşist Türk devletinin hiç bir tehdidi, şantajı, zulmü ve halkımıza vermek istediği gözdağı, halkımızın, PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesi safılarında birleşmesini engelleyemeyecektir.

★★★

Kürdistan Halkının Umudu Sönmecek. . .

Baştarafı 18. sayfa

rindeki oyunlarını bozmaktadır. Bütün sinsi oyun ve baskılara rağmen ajan, muhbir ağı teşhir olan bir avuç insanla sınırlı kalmıştır. KUK gibi reformist mücadelesiz güçlerin yaptığı tahribatlara rağmen, halkın devrimcilerle bağı artmaktadır. Devrimci propaganda dağıtıcı çobandan, çiftçiye, askere alınan gençlere, metropole giden memsuk işçilere, kadınlara kadar toplum kesimlerini kucaklayarak, şehirler dayanmıştır. Konuştuğumuz yaşlı bir ana devrimcilerle tanışmasını ve onlara yaptığı yemeklerin gururunu şöyle anlattı: "Geçen yıl oğlum sizinle işliye geçtiği zaman çok tedirgindim, oğlum sizlere yemek getirildiğinde korkuyla dönüş gözdadı beklerdim. Şimdi o tedirginliği giderdim, artık Kürdistan'ın kurtuluşuna eminim. Köye baskın yapıldığında oldukça soğukkanlıyım. Hiç unutmam, köyün yakınında 20'ye yakın devrimci vardı. Askerler köyü bastı, buna rağmen itinayla yemek pişirip oğullarına ulaştırdım. Şimdi bu iş yeni başlayan köyün kadınlarda durumuma analıp, onları tetkik ediyorum." Şehirin durumunu sordüğümüz bir köylü ise söze şöyle başladı: "Siirt'te bakkalda, arabada, kahvede herkes mücadeleyi konuşuyor. Köylüler şehire gittiğinde uygun bir tarzda esnafdaki geniş yurtsever kesimler taktiklerinden yararlanı ve son gelişmeleri soruyorlar. Şehirden devrimci propaganda almış yürümüş, ajanlar ancak askerlerin kontrolünde gezebiliyorlar."

Bir halkın bu kadar diri olması,

Antep Cezaevindeki PKK'li Savaş

Baştarafı 1. sayfa

Esirleri Direniş Geçtiler...

birbirlerinden ayrıp tek tek hücre ve koşullara doldurma ve böylelikle toplu direnişleri engelleme yöntemi, cunta sonrası 6. Kolorduya bağlı olan Antep, Hatay ve Mersin cezaevlerinde de etkin bir biçimde uygulamaya konulmuştur.

Başlangıçta Antep cezaevinde toplanan ve ortak bir davada yargılanan PKK'li savaş esirleri, direnişleri ve mahkemelerdeki kararlı tutumlarıyla sömürgecilerin uygulamalarını boşa çıkarınca, cunta yetkilileri onların bir arada kalmasını engellemek amacıyla dağıtım sorununu gündemleştirmiş ve 1983 Mayıs ayında sonra gruplara bölünerek Hatay, Mersin ve Adıyaman cezaevlerine göndermişlerdir.

Özellikle de Mersin ve Hatay'da tutukluların büyük çoğunluğunu oluşturan PKK militanları, her koşul altında ideolojilerine olan bağlılıklarını kanıtlayarak dağıtım oyununu boşa çıkarmışlardır. 15 Ağustos eylemleriyle açılan yeni dönemde, tutuklular üzerindeki taktiklerini değiştiren sömürgeciler, daha önce dağıtım tabi tuttuğu savaş esirlerini Kasım 1984'te yeniden Antep'e getirerek, en ağır işkence yöntemlerini uygulamaya başlamışlardır.

Hakkari'den Mektup...

Baştarafı 4. sayfa

kendiliğinden ve bireysel eylem yürütülürse, devrimci propaganda ve örgütlenmeye de bazı olumsuz etkiler yapacaktır. Bu durumun, aslında devrimci müdahale açısından iyi değerlendirilmesi ve belli bir sonuca bağlanması gerekir. Her şeyden önce bu tür eylemler kitlelerin kin, öfke ve nefretinden de kaynaklansa, kendiliğinden yapılması kitlelerin örgütsüzlüğünü ortaya koymaktadır. Halkın kin, öfke ve çelişkisi örgüte dönüştürülmez, kendiliğinden değil, planlı yürütülmelidir. Bir ajanın veya tortunun ortadan kaldırılması doğru ve iyi bir şeydir.

Devrimci selamlar.
13 Ekim 1984

Her Türlü Liberalizme Karşı Mücadele . . .

Baştarafı 12. sayfa

getirilip koşullar elverişli vermez; zarar vermesini ve Parti düşmanlığına yönelmemesi için gerekli tedbirler alınıp, zararlı olması mutlaka önlenerek parti dışına atılmalıdır.

Bu arada belirtmek gerekir ki, söz konusu sağıcı olumsuz belirtiler, çok sınırlı bir kesim dışında kişilerde fazla billurlaşmamış ve tüm kişiliği hakimiyeti altına almamış olduğu için, sağ belirtilerin etkisi altındaki birçokları proleter devrimcilikle küçük-burjuva devrimciliği arasında tereddütlüdürler. Eğer özenle yaklaşılsa, büyük çoğunlukla bunları kazanmak da mümkündür. Bütün bunlar yapıldığında, Partinin profesyonelleşme ve gelişmesini hızlandıran, safılarımızda belli bir durgunluğa yolaçan, çizgimizin başını şansını azaltan bu sağ belirtilerin tehlikelerini bertaraf etmek mümkündür.

PKK'nin ruhuna yakışır tek bir devrimcilik türü vardır. PKK'deki gerçekte stil ise Haki'ler, Cuma'lar, Mazlum'lar, Hayri'ler ve Kemal'ler çışıkları ile temsil edilmiştir. Bu yoldaşların şahsında somutlaşan devrimci stil PKK'nin zafere giden çizgisinin güçlü bir belirlisidir. Bunlar Partimizin tarafından Kürdistan halkının devrimciliğinin özgün türleri olarak değerlendirilmektedirler. Bu yoldaşlar, direnmesi gerektiği gibi direndiler, mücadele edilmesini gerektiği gibi mücadele ettiler, Partimiz bu yoldaşların kişilik-

lerinde yarattıkları devrimci espriyi, meşru, tarihi, bağlı kalmamız gereken ve altında zaferin gerçekleşeceği bayraklar olarak değerlendirmektedir. Onların çok sınırlı olanaklar çerçevesinde sergiledikleri bu büyük ve coşkulu tipi; bu kadar olanağa sahip olarak yaratamayacağımızı söylemek, safılarımızdaki hiç bir insan için mümkün olmaz. Onların açtığı yoldan yürümek için hiç kimse kendinde hak bulamaz.

Esprî olarak, tutulması gereken halka olarak, altında savaşılması gereken bayrak olarak ve esilmesi gereken rüzgar olarak bu yoldaşların kişiliklerinin, mücadelelerinin ve anılarının tüm yapıya egemen kılması ve özellikle de Parti önder kadrolarının bunun şaşmaz neferleri olması tartışılmaz bir zorunluluktur.

Tüm bu gerçeklerden ötürü şu veya bu nedenle, yine şu veya bu oranda, safılarımızda sağ belirtilerin etkisi altında olanlar, Partiyi, halka ve ülkeye bağlılığın bir gereği olarak mevcut tehlikeli konumlarından hızla sıyrılmalı ve Partiyi güçlü bir bütünleşmenin soylu savaşını tutarlılıkla yürütmelidirler. Yine Parti kadroları bu tür belirtilerin Parti varlığını ve mücadelesini tehdit etmesini önlemek için, belirtilen yol ve yöntemler içinde söz konusuna eğilime karşı duyarlı ve titiz bir savaş aralıksız biçimde sürdürülmelidir.

★★★

ve önemli bir kesimi bizi ilk defa görmelerine rağmen bağlarımla baskımları bizi duyulandırıldığı gibi, mülteci küçük-burjuva soysuzlara kinimiz arttıkça arttı. Onur sahibi her insanın mücadeleye atılmasından başka alternatif bırakmayan halkın direniş talepleri, devrimcilerin daha yoğun faaliyetini zorunlu kılmaktadır. Kürdistan köylü yığınlarının sömürgeci baskı ve feodal yapıya duyduğu bu kin mücadeleden tükenmez kaynağı olduğu gibi, ulusal kurtuluş zaferimizin de güvenesi olacaktır.

Devrimcileri görünce "askerlerim" diye zilgıt atan yaşlı kadına, devrimcilerin silahını open amcaya, verecek yeteri şeyi olmadığından hayıflanıp dizini döven kadından, "bir silah patlasın, ötesini görmeyeyim" diyenlere kadar çoğaltılabileceğimiz sayısız örnekler, Kürdistan köylüsünün genel durumunun, direnişe ne kadar önem verdiği, ulusal kurtuluş özlemlerinin ne kadar canlı olduğunu fazlasıyla göstermektedir. Halkın bu duyularını gerekli işide değerlendiren, halkın durumunu soysuz yaşıntılarına katik etmek isteyen küçük-burjuva soysuzlara en iyi cevabı yine halk vermektedir. Her yerde Kürdistan halkı reformistleri lanetle anmaktadır. Küçük-burjuva, milliyetçi grupların tabanı da dahil, halk yığınları bilinçli bir tarzda PKK direnişçiliği etrafında toplanmaktadır. Ve halkın soylu umut ve desteği ile birleşen PKK direnişçiliği, küçük-burjuva bozguncuları sığındıkları Avrupa ülkelerinde de yak-

layarak, kendi adına hareketten somudecektir. Ve bu direnişçilik, sömürgeci-faşist şiddeti püskürtmek mutlaka ulusal kurtuluşa ulaşacaktır. Halkımızın sönmeyen ulusal kurtuluş özlemi, özgür halk geleceğimizin güvencesidir.

Serxwebûn'a!

Baştarafı 9. sayfa

mızın güvencesi altında bir yayın organıdır. Kürdistan halkı uzun aradan sonra kavuştuğu bu yol göstericilerini şimdiye kadar onaylayan tutuşumun aracı haline getirecektir. Bunun için gerekli azmi ve tedakurğu da göstermeye karardır. Nasıl ki bir halka onun gerçek anlamda çıkarımını nerede olduğu gösterildiğinde, o halk zaptedilemez ve mutlaka hedefe doğru gitmeye caba sarfedere, bizim koşullarımızda Serxwebûn'da halkımızın çıkarlarını ifadesidir.

Yüzyılların biriktirdiği kin ve nefretle ayağa kalkan ve düşmanı ezme azmetmiş olan halkımız, ne kadar çok hedef şaşırıltıcı yapılarına yapsın, o, izleyeceği güzergahı öğrenmiş ve asla geri dönmeyecektir. Serxwebûn, yeni yıllara doğru karaleha ilerlerken, marksist-leninist düşünceler içinde mücadelemiz ve halkımıza kılavuzluk yapmaya devam edecektir.

●Yaşan Halkımızın Şanlı Onuru

PKK!

●Bijî Serxwebûn!
●Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeçliği ve Hertürden İşbirlikçileri!

İşveç'ten bir okuyucu
6.1.1985

“Uyanmak Davaya Sarılmak İçin ...”

Başta 19. sayfa

yara olmuştuk, hatta daha kötü bir durumla karşılaşmıştık. Sabahları sermergiydiğimizde kuruyup soğuyan yaraların acısından baygınlık geçiren arkadaşlarımız da oluyordu. Çalışma yara isiniyor, acısı da kesiliyordu. Ama kısa süreli mola-lardan sonra bile acı dayanılmaz bir hal alıyordu.

Birgün bir arkadaşımız, çimento torbasını sırtlamış, altıncı kata çıkıyordu, sırtının acısına dayanamayıp, bayılmış yere düşmüştü. Düşerken çimento torbası da yitilmişti. Başımızdaki Arap çavuş, torba yitildikten sonra üzerine bir keseciğini süyliyor, bir yandan da Türkler'e düşman olduğunu, çünkü, tarihte Osmanlıların kendi atalarına çok baskı yaptığını söyleyerek düşmanlığını, kinini dile getiriyordu. Bunun üzerine biz Türk olmadığımızı, ama Türk olan işçilerin de tarihin sorumluluğundan hiç bir suçlarının olmadığını, Osmanlıların geçmişte tüm halklara zulüm ettiğini ve yine bugünkü Türk devletinin de onun bir devamı olduğunu söylediklerimizde de lafı değiştirip, “siz komünist ve bölücünüz” diyerek tehdit etmeye başladı. Bundan da anlaşıyordu ki bu adam Türk firmalarının işbirliğindeydi. Bu durum, Ortadoğu gerilimi ile faşist Türk devletinin işbirliğinin ufak bir yansımasıydı.

Tüm bu uygulamalara karşı, yer yer direnildiyse de fi dalında Arap

gericiliğine ve faşist cuntaya karşı bir grubun direnişi, eldeki mevcut olanagında yitilmesine neden oldu. Örneğin, bazı çıkışlar yaptığım için Arap polisi tarafından alındı. Bir hafta süreli işkenceler sonucu felç tehlikesiyle karşı karşıya geldim. Ükeye gittiğimde iki ay boyunca Ankara'da hastahane de yatırm ve kazandığım parayı da buralarda tüketerek, çaresiz tekrar Arabistan'a döndüm.

Ülkede izinde olduğum dönem, 15 Ağustos eylemlerinin halkımızı içtenice kaynatmış, küskünleri, dargınları barıştırdığı, herkesin kendi gerçek kurtuluşunu tartışmaya başladığı bir zamana denk geldi.

Kendi şehrimde döndüğümde, cezaevlerinde yoğun bir direnişin başladığını, devrimcilerin açık grevine girdiklerini öğrendim. Şehrime, Diyarbakır'da tutuklu olan ... arkadaşın ailesine haber gelmişti: “Oğlunuz öldü, gelin cenazesini alın” diye. Cenazeyi almak için Diyarbakır'a giden kalabalık kitleye ben de katıldım ve cezaevi önüne gittim.

Cezaevin önü çok kalabalıktı. Sömürgeciler bir taktik uygulamışlar, direnişteki tüm devrimcilerin ailelerine aynı haberi vermişlerdi. Amaçları, cezaevi önüne gelen ana-baba-şey ve yakınlar vasıtasıyla onları direnişten vazgeçirtmekti.

Ama cezaevi önüne gelen kitle-nin önce bu taktikten haberi yoktu

ve büyük bir yas havası vardı. O esnada bir tutuklu anasının kitleye yönelik yaptığı konuşma, ömrüm boyunca unutmayacağım bir etki bıraktı üzerimde. Bu ana, özette şöyle konuşmuştu: “Şehit düşen PKK savaşçısı ve halen savaşan hepimizin evlatlarıdır. Onların savaşmadaki kararlılığı, düşmanda büyük bir korku ve telaş yarattı, bizler bu dava uğrunda değerli evlatlarımızı kaybederken; düşmana karşı kinimizi bilemeli ve bu direnişin hepimizin gururu ve onuru olduğunu bilmeliyiz”. İnsanın oğlunun ölüm haberini alan bir ananın bu sözlerinden etkilenmemesi mümkün değildi. Kendimi tutamamaya bir köşeye çekilip ağladım. Diğerlerine baktım ağlamıyorlardı. Bu acılara, sıkıntılara alıştıkları belliydi.

O hafta Diyarbakır hapishanesinin ölü ve tüm kahveleri, Kürdistan'ın dört bir yanından gelen oğullarının, kızlarının, yakınlarının ölüm haberini alan insanlarla dolmuştu. Bir kahvehane de başka bir ana: “PKK, tüm halkımızın ve bizim evlatlarımızın öcünü alıyor, devletin Eruh'taki durumuna bakın, köpek gibi kuyruklarını bacaklarını arasına sıkıstırmış, masum görünmek istiyorlar” diyor elini de göğsüne dayayıp “oh” çekiyordu.

Sömürgeci faşist Türk devleti, cezaevlerinde direniş karşısında ailelerini çağırtıp devrimcileri direnişten vazgeçirtmek istedi, ama ailelerden bu yüzü bulamayınca onları dışarı kovdu.

Neticede, sömürgeci cellatlar, gerek cezaevlerinde gerekse de

dışarda tüm çabalara rağmen hiç bir sonuç alamadılar. Benim iznim dolduğundan tekrar Arabistan'a döndüm. Oradayken yakınımın gönderdiği HRK'nin bildirisini okuduğumda elim hiç bir işe varmak istemiyordu. İçimde büyük bir istek kabarıyor, Partizanlara katılacağım günleri adeta ipe çekiyordum.

15 Ağustos eylemleri halkımızı ve dostlarını nasıl birleştiren bir etken olduysa, düşmanımızı da birleştirmişti. Bu eylemler ardından, benim bulunduğum şehirdeki ... firmaları, Arap gericiliği ve ABD firmaları, Kürdistan'da yürütülen “huzur” ve “güneş” hareketlarına yardım yağdırmaya başladılar. Irak'ın öğrenebildiği kadıyla İrak hükümetiyle işbirliği halinde sağlık, teknik, silah, cephane, lavazım araçları göndermişlerdi. Emperyalistlerin bölgede en güvencikleri orduya bu tür yardımları yapmaları ise, bizler tarafından anlaşılır şeylerdi.

Tüm bu olup bitenlerin karşısında, halkına ve insanlığı karşı kendini sorumlu hissedene birey ve örgütler nasıl davranmalıydılar? Avrupa'nın bol olanakları içinde mücadelede maddi ve manevi destek bulunmak, ayrıca fiilen ülkeye girip savaşmak mı gerekir, yoksa tersini mi iddia etmek gerekir? Bazı güçler cezaevlerindeki yoldaşları için oralarla ahkam kesiyorlar, ama biz buradaki Kürdistanlı yurt-severler de diyoruz ki, birakalım cezaevlerini, Arap çöllerinde bir odaya hapsedilen ve beş ay boyunca bir PKK sempatizanları tarafından bakılan arkadaşlarına bile baka-

mayorlar. TKSP'li bayların Avrupa'daki vurdum duymazlıkları, direniş saldırmaları, onlara hiç bir şey kazandırmayacağı gibi çok şey kaybettirecektir.

Mektubumun başından beri anlattıkları, biz Kürdistanlıların yaşamının bir bölümüdür sadece. Önemli olan, tüm çektiklerimiz cevap verebilecek, kurtuluşumuzu sağlayacak bir önderliğe kavuşmamızdır...

Sonuç olarak; tüm halkımıza sesleniyorum; bu kölelik zincirlerini daha ne zamana kadar taşıyacağız. Uyanmak, davaya sarılmak için daha neyi bekliyoruz. Yoksa, en kit olanaklar içinde canını dişine takarak ulusal bağımsızlık savaşına gelistiren ve daha ilk adımıyla düşmanlarımızı çıkmaza sokan PKK gibi bir önderliğimiz mi yok?

Eğer bugün PKK önderliğindeki HRK güçleri, halkımızın devrimci silahlı mücadelesini başlatarak tüm şüphe ve kararsızlıkları silmiş ise, o halde bize de önderimizin gösterdiği ışıklı yolu takip etmek görevi düşer. Bunu yapamazsak, yok olup gitemek, en alçak ve onur kırıcı muamelelere maruz kalmaktan kurtulamayız.

● Yaşasın Kürdistan Halkının Şanlı Önderi PKK!

● Yaşasın 15 Ağustos Eylemleri ve HRK!

● Kahrolsun Emperyalizm, Bölge Gericiliği ve Faşist Türk Sömürgeçliği!

S.Arabistan'dan bir PKK taraftarı
20.11.1984

Ortadoğu Mektubu...

Başta 20. sayfa

FKÖ, Mısır'ın bir dayatması sonuc Arap ülkeleri topluluğunda alınan kararla 1964'te kuruldu. Daha geri bir programa sahip ve siyasi örgüt ve partilerin katılmasını reddeden bu örgütü, 1967 yılında savaşın hemen akabinde, örgütler hizlandıkları faaliyetleriyle (özellikle Ürdün'de, İsrailiileri yenilgiye uğrattıkları Karama çatışmasının ardından atıkları askeri kamplarda silahlı güçleri 25 000'e ulaştı) ön plana çıkma eyle geçirdi. Cephne biçiminde yer aldıkları FKÖ'nün programını ve temelinde oluşturuldu. Bu yılların mücadelesinin bu önderlikte yükseldiği yıllardır. İsrail'in gelişmiş teknolojiye sahip ordusu karşısında büyük yenilgilere uğrayan Golan ve Sina'yı kaybeden Arap ülkeleri savaşın yitimin ve yorgun çıkarken, Filistin Direniş Hareketi gerilla taktikleriyle İsrail'e önemli darbeler vurdu. Filistin Direniş Hareketi'nin bu radikal konumu, aynı zamanda göç ettikleri Arap ülkelerinin yönetimleri üzerinde de önemli etkiye bulunmuş, hatta Ürdün'de yurtsever hareketle birlikte mevcut kalıcı yönetimi yıkacak ölçülerde güçleşerek, ileri boyutlara varmıştı. Duyulan bu korkudan ötürü Ürdün yönetimi Filistinlilerin esas mevzilerini den söküp atmak üzere, 1970'te Kara Eylöl katliamını yaptı.

Filistin devriminin önderliğindeki uluşma eğilimlerinin nüveleri, yeniliden sonra Lübnan'a taşınmasıyla başladılar. Ama gerek devrimdeki ayrışmanın, gerekse Arap-İsrail çelişkinin o koşullarda bulunduğu durumunuzlaşmacı ve tasfiyeciliğimin devrim üzerindeki tehlikesinin şimdiki boyutlara ulaşmasını engellemişti. Çünkü denge direniş yürüten güçlerin lehindeydi. Ama yenililerden küçük-burjuvazide kararsızlığı arttırdığı, uzlaşmacı ve tasfiyeciliği itirdiği genel ilkesi gözüne getirilirse, bu çizginin Araplar-la-İsrail arasında çıkan 1973 savaşının etresinde daha da derinleştiği ortadadır.

Bu savaşın sonuçları diğer nedenlerle birlikte, sonuna kadar direneme özelliğinden ötürü Nasırcılığın emperyalizme sığınmasına, Filistin sahasında uzlaşmacılığın ve tasfiyeciliğin FKÖ kararlarına yansımalarına yol açtı.

1973'ten sonra başgösteren uzlaşmacılık ve tasfiyeciliği eğilimi son İsrail saldırısına kadar derece Filistin Devriminde yer etmiş. Önce Fethi önderliğinde başlayan bu eğilim, daha sonra da en oportünist örgütten başlayarak marksist-leninist oldukları iddia eden sol örgütlerce kadar sıçarmıştır. Tam bir küçük-burjuvazefişizliğini ifade eden bu duruma bir örnek vermek yerinde olacaktır. “FKÖ

7. toplantısında şu kararları alarak silahlı halk mücadelesi, İsrail'e aramızdaki ilişkide başbuuracak biricik seçenektir. ... tasfiyeciyi siyasi çözüm suadecesi teslimiyle olmayacak, aksine mücadelemizin, kayıplarımızın bilincini inkar, kurtuluş hedefine varmak için devrim hareketimizi engelleyecektir. (Meclis Tutanaklarından) Bu çizginin çözümünde biricik seçenek kabul edilen silahlı halk mücadelesi açısından kararlı tutumdu; ama hemen etresinde uzlaşmacı çizginin egemenliğinde bir dizi gelişmelere de tanık olundu.

Bu sırasına göre şöyleydi: Silahlı mücadele biricik çözüm dur.

Silahlı mücadele diğer vesilelerin yanısıra...

Silahlı mücadelenin de içinde olduğu tüm yöntemleri kullanma.

Tüm yöntemleri kullanma Bu gerilemelerin doğal sonucu düşmanla olan çelişkinin çözümünde askeri seçenek. Fas zırcısının kararlarını onaylamak. “Nezih Ebunidal Kurtuluş ve Ulaşma Çizgileri Arasında Filistin Programı, s. 77.

Boyle bir seyir izleyen Filistin Devrimi Lübnan'da artık topraksız bir devlete dönüştü, kurdugu nizami birliklerle (boyle bir örgütlenmeyi, Filistin devriminin izlediği FUM'nin kararlaştırıldığı uzun süreli halk savaşı stratejisini kostekleyen bilinci bir tasfiyeci çaba olarak yorumlanmaktadır. Yukarıda adı geçen yazı) oluşturduğu kurumlara, kurdugu diplomasi ile, aldığı yardımlar ve butesiyle bu örgütün nerye ulaştığını basit bir gözlemlen bulunan herkes rahatça görecektir. Özünde bugün kaşarlanmış bu kuruluşlarda palazlanmış sol adına hareket eden grupların FKÖ'nün parçalanmasından çok endişeli olmaları, siyasi sonuçlarından öteye bu olanakları kaybettiklerinden, Yoksa geçmiş yıllarda verecekleri sağlıklı bir mücadeleye devrimin bu noktaya varmasını engelleyebilirler. Diğer bir deyişle bu konuda kendilerinin de devrimin buraya sürüklenmesinde önemli payı vardır.

Uluslararası barış konferansı var. Filistin Devrimi açısından donum noktasının, 1982 Haziran'da İsrail'in Lübnan'a saldırısıyla yenilgi olarak devrim güçlerinin bu alanı terk etmesiyle başladığını herkes teslim etmektedir. Bu yenilginin ardından teslimiyet, uzlaşma ve tasfiyeciliğin hizlandığı da yine bilinmektedir. Artık bu çizginin tutma zemini de vardır. Mısır Camp-David yönetimi, Ürdün gerici yönetimi, Irak diktatörlüğü ve daha başka bir dizi gerici Arap yönetimi bu konuda ağırlıklarını ko-

yarken, sorunu çözmek için sunulan Reagan Planı Fahd Planı, Ürdün Konfederasyon Planı, kısaca üzerinde manevra yapacağı uygun bir sürü seçenek mevcut.

Nedensizce bu yolda ilerlemesinin dezifleri az önce belirtilen noktalar. Küçük-burjuva önderliğinin devrimi gelip tikiğdiği nokta, onun yetersizlik ve istikrarlılığının açık örneğidir. Bu hareket radikal çizgide bir süre daha yürümeye miydi, diye sorulabilir. Hayır! Vanlan bu noktada Filistin hareketinin özgül koşulları da göz önünde tutarsak, böylece tüm üncünü dünya ülkelerinin butçelerini geride bırakan, diplomatik alanda herhangi bir devlet başkanı hatta BM genel sekreterinin rolünü aşan bir rol sahip olan bu, bir kez daha kurulum devrim diye bir şey düşünebilir mi?

Aksine devrim engel olur. Burada bir devrim değeri tasfiyeciliği, uzlaşmacılığı ve teslimiyetliğin bir devrimi çok olumsuz bir noktaya getirisinin tablosu çizildi. Buna karşılık, devrimci direnişin sürdurmek isteyen güçlerin de çabası vardır. Bu ilk olarak bu çizginin cimbazlığını yapan Arafat'ın örgütünde ortaya çıktı. 1983 yılının ortalarında örgütün önemli bir bölümü ayanlanarak bu gidişi durdurmak istedi. Diğer yandan radikal örgütlerin bu yönlü çabaları sürmekteydi. Ama açık ki bu çizgiye karşı güçlü bir şekilde yönelimlemek için içinde bulundukları yetersizliği aşp, dirençli temellerde, emekli halk kitlelerine dayanarak, onun gerçek çıkarları doğrultusunda cesareti adınlar atmak zorundadırlar. Yoksa bir vampir gibi kendilerini de yutacak boy-lesli bir tehlikeye karşı ciddi bir başını sağlayamazlar. Diğer yandan kendi mücadelesinin desteklemek zorunda-dırlar. Yoksa eskiden olduğu gibi, emperyalizme karşı tek başına direnme, aktif emperyalizmi gerileme bir yana yenilgiye götürülecektir. Bu temelde halkların gerçek direniş; güçlerini desteklemek göreviyle karşı karşıyadırlar. Emperyalizme ve gericiliğe ancak bu şekilde karşı konulabilir ve halkların çıkama köklü değiş-şiklikler ancak bu biçimde sağlanabilir. Yine böyle bir mücadeleye tasfiyecilik bosa çikanabilir.

Aley Mahmut... Devamı 24. sayfa

Aley Mahmut...

Devamı 24. sayfa

zorlukla karşılaşıp. Fakat hangi zorlukla karşılaşırsa karşılaşıp, öz güce dayanmak ve eldeki imkanları en iyi bir tarzda mücadelelerin hizmetine sunmak esas olmalıdır. Bu belirmeye bizim açımızdan da böyledir. Eskiden olduğu gibi günümüzde de. ABD ve Fransız emperyalistlerinin “öz evladı” durumunda olan ve balabanlardan büyük çapta ekonomik ve askeri destek alan (Fas gericiliği) bir düş-

Kars'ta Sömürgeci...

Başta 2. sayfa

şine düşülmüş, ama buna rağmen hiç bir devrimci yakalanmadığı gibi, halk, devrimcilerle sahip çıkıp onları korumuştur. Operasyonlarda bilhassa da teslim olan, hainin verdiği bilgilerden dolayı devrimci hareketi yörede bitireceği hakkında epeyce umutlanan sömürgeciler, halktan çok sayıda insanın (ki çoğunun devrimcilerle hiç ilişkisi yoktur) tutuklanmasından başka hiç bir şey elde edemedilerdir.

Halen de sürdürülmekte olan operasyonlar hakkında aradan uzun bir zaman (42 gün) geçmiş olmasına rağmen henüz bir açıklama yapılmadı. Fakat sömürgeci, ne kadar azgınlaşırsa azgınlaşıp, uyguladıkları baskı, işkence ve zulüm işe yaramamış ve yaramayacaktır. Halkı ve devrimcileri bir-

manla savaşan bir güç olarak, elbette ki, düşmanın imkanlarıyla bizim imkânlarımız arasında kıyaslanmayacak derecede bir farklılık göz önündedir.

Tüm zorluklara rağmen, El Verzik, Limasil, Bir Anziran, Al Havle, Libirat, Al Mah Bas, Al Kile vb. alanlarda Sahra Halk Kurtuluş Ordumuzun alçak ve korkak olan düşmana karşı gerçekleştirdiği şanlı eylemlerle büyük oranda silahlar ele geçirildi ve ganimetler elde edildi. Bu da ordumuz ve halkımız silahlıdırmda belirleyici bir faktör olmuştur.

SERXWEBÜN- Ortadoğu'da faşist Türk sömürgeçliğine karşı gidecek önemli aratan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini nasıl görüyor ve Kürdistan halkı ile Batı Sahra halkının geliştirdiği devrimci mücadele arasında nasıl bir bağ kuruyorunuz?

Aley MAHMUD- Kürdistan İşçi Partisi'ndeki (PKK) yoldaşlarımızın yürüttüğü haklı ve soylu mücadele dünya devriminin kopmaz bir parçasıdır. Bunun için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin elde edeceği en ufak bir kazanım tüm ilerici, devrimci ve demokratik güçlerin bir kazanımı olacaktır. Nasıl ki, faşist Türk devleti ile gerici Fas yönetimi arasındaki o bilinen ilişkiler ne denli sıkıysa; Kürdistan devrimi ile Batı Sahra devrimi arasındaki bağ da o denli önemlidir. Çünkü; gerek faşist Türk devleti, gerekse gerici Fas yönetimi ABD emperyalizminin bir üssü, gözde bir mutfeğidir ve doğudan batıya kadar çıkarlarını korumakla mükellef saldırgan bir canavar durumunda olan bu sömürgeci ve gerici güçlere karşı, ayrı ayrı kitalarda savaşıyor olsak da esas olarak hedefimiz bir ve aynıdır.

SERXWEBÜN- Son olarak gazetemiz Serxwebün aracılığıyla ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna

birinden ve mücadeleden koparmadıkları gibi halk, düşmanın iğrenç yüzünü daha iyi görmekte ve devrimcilerle tek kurtuluşu güç olarak daha çok hissetmektedir. Devrimciler işe, uygulanan baskı, operasyon ve karşılaşılan zorluklardan dolayı mücadeleden kopmak, halkın mücadelesine sırt çevirmek şurda dursun-bir iki ihanetçi ve teslimiyetçinin çıkması bu gerçeği değiştirmez- daha büyük bir azim, kararlılık ve bilince mücadelede sarılmakta, dönem ihtiyacı hissettirdiği militan kişiliğe ulaşmaya daha çok çalışmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist Türk devletini hiçbir baskı, işkence ve zulüm kurtaramayacak, yaptıklarını hesabı on kat misliyle kendisinden mutlaka sorulacaktır.

12.12.1984
C. ARARAT

iletmek istediğiniz bir mesaj var mı? Aley MAHMUD- Herşeyden önce tutuklu ve dışındaki Kürdistanlı yoldaşların dayanışma içerisinde olduğumuzda belirlere, pratik mücadelemizde elde ettiğimiz denge ve tecrübelerle dayanarak, şunu belirtmek istiyorum, bağımsızlık ve özgürlüğe bedelsiz varılmaz! Buna ulaşmak için de hepimiz yılmadan, bıkmadan direnelim!

Serxwebün'a!

Başta 9. sayfa

şarlarla kadar güçlü tarzda yerine getirmesi gereken görevler yüklenmektedir.

Halklarımızın sevinç ve övünme kaynağı olan 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, Serxwebün aracılığıyla en geniş kesimlere ulaştırılmış ve geniş bir destek sağlanmıştır.

Yeni dönemde KÜHK ve gelişen mücadele, dünya kamuoyuna duyurulmuş, mücadelemize halkların desteği de sağlanmıştır. Böylece bir sürece Serxwebün, mücadeleyi, aktif ve daha savaşan bir yayın organı olmasını bilmiştir. O'nun bu görevi de başarcasına inanıyor tüm çalışanlarına üstün başarılar diliyoruz.

● Yaşasın KÜHK ve Onun Öncü Gücü PKK!

● Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Sesi!

● Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgeçlik ve Hürterden Gericilik!

Hannover'den bir Serxwebün okuyucusu

